

tevhid

Zilkade
1439

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | AĞUSTOS '18 | YIL: 7 | SAYI: 73 | FİYATI: 7₺ | ISSN: 2148-4635

FETİH 29 VE ÖRNEK İSLAM CEMAATI

BAŞYAZI' 13

26

Türkiye'de,
Benzeşen İki Farklı Din ve
Düşündürdükleri
Feriduddin AYDIN

04

Savunma
EBU HANZALA

64

Fitoterapi
Dr. Seyfullah İSLAM



فصل لر بک وانخر

“(Buna şükür olarak) Rabbin için namaz kıl ve **kurban kes.**”

(108/KEVSER, 2)

EDİTÖR

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Allah'ın Adıyla

Yeni bir sayı ile tekrar birlikteyiz. Allah'a hamd olsun.

Başyazımızı Fetih Suresi bağlamında "*Örnek İslam Cemaati*" konusuna ayırıyoruz. Çünkü Fetih Suresi 29. ayet Allah Resûlü'nün ashabını, aynı zamanda Allah'ın razı olduğu, ecir ve mağfiret vadettiği, İslam cemaatinin özelliklerini anlatmaktadır.

Ebu Hanzala Hoca'mızın Sakarya 2. Ağır Ceza Mahkemesi, 2017/233 esas no'lu dosyanın 27/06/2018 tarihindeki karar mahkemesinde yaptığı savunmanın ses dökümünü okuyucularımıza sunuyoruz.

Yazıları ile bizleri aydınlatan hocalarımız ve kardeşlerimiz için Allah'tan ecirlerini tam olarak vermesini niyaz ediyor ve sizi dergimizle başbaşa bırakıyoruz.

Editör



tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.net
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik için
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi

İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Kazım Karabekir Mh. 2061. Sk. No: 18 06794 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır: Kaynaratepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 536 680 82 76
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0543 225 50 45

İrtibat Büroları

Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Yeşilkent Mh. Balık Yolu Cd. 3/G Sk. No: 1 Kat: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır: Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçivan Mh. Sihke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 Tuşba/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Kazım Karabekir Mh. 2061. Sk. No: 18 06794 Etimesgut/ANKARA

Zilkade 1439 | AĞUSTOS '18
Yıl: 7 | Sayı: 73 | Fiyatı: 7 TL
ISSN: 2148-4635

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

tevhid

İÇİNDEKİLER

- Savunma **04**
Ebu HANZALA
- Fetih 29 ve Örnek İslam Cemaati **13**
Başyazı
- Türkiye'de, Benzeşen İki Farklı Din ve Düşündürdükleri **26**
Feriduddin AYDIN
- Yeni Yarış **28**
Salim KANDEMİR
- "Sana Dua Etmekle Asla Bedbaht Olmadım Rabbim" **32**
Özcan YILDIRIM
- Karanlığın Son Demi: Kutlu Şafak **37**
Abdulmetin EREN
- Ümmetin Evlatlarına Öğütler: "Sakın Rabbine Şirk Koşma!" **38**
Emre ACAR
- Afganistan Aynasında Osmanlı ve Cumhuriyet Silueti **42**
Kerem ÇAĞLAR
- Mutluyum Mutlusun Mut(lu)suz! **47**
Mahi
2. Ünite: Kur'an'ın Senedine Dönen Meseleler **49**
Enes DOĞAN
- Veçetandina Sefan û Leqayihatina Tehdehiyan de Helwesta Milletê İbrahîm **58**
Osman SADIKOĞLU
- Fitoterapi **64**
Dr. Seyfullah İSLAM
- İRAN-İSRAİL-SURİYE İlişkilerine Bir Bakış **67**
Mustafa ÖZCAN
- Hilafetin İlgasının Arka Planı **70**
Bedirhan EREN

HOCAMIZIN SAVUNMASI

Savunma

Ebu HANZALA

Ben başta Demokrasi ve Laiklik olmak üzere Kur'an'a ve Sünnet'e aykırı olan bütün dinlerden insanları sakındırdığım, tağuttan uzak durduğum, mevcut yönetim İslami esaslara dayanmadığından bu yönetimden teberri edip uzak durduğum için burada yargılanıyorsam bunu zaten en başta gören Allah'tır. Ve Allah kendi kulunu korumaya muktedirdir. Şüphesiz ki O, koruyanların en hayırlısı ve merhamet edenlerin en merhametlisidir.

Ve diyorum ki: Allah bana yeter. O, ne güzel vekildir; O, ne güzel yardımcı ve O, ne güzel dosttur.

Allah'a hamd Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Daha önce iddianameyle ilgili savunmamı yapmıştım. Orada yaptığım savunmaları tekrarlıyorum. Bu savunmamda ise savcının mütalaa-sındaki iddialarını ele alıp sırasıyla cevaplayacağım.

1. İddia makamı mütalaa-sında benim daha önce yargıldığımı ve ceza aldığımı şu cümleleri ile belirtmiştir: *"Bu sanığın, El-Kaide silahlı terör örgütü yöneticisi olduğu sabittir. Buna dair faaliyetlerini tutuksuz olarak sürdürmeye devam etmektedir."*

Savcının kendisi yasalara (anayasaya) bağlı biri değilken bir başkasını anayasaya bağlı olmamakla suçlaması hem manidardır hem de altı çizilmesi gereken bir husustur. Şöyle ki masumiyet karinesi, başta İslam hukuku olmak üzere bütün evrensel hukukta geçerlidir. **Bir insanın suçu kesinleşinceye kadar o insan masumdur.** Kaldı ki savcının delil aldığı bu yargılama on yıldır devam etmektedir ve ben bunun dokuz yılında tutuksuz yargıldım. Mahkemem hâlâ sürmektedir. Altı ay, sekiz ay veya bir sene arayla duruşmalar ertelenmektedir. Ve muhtemelen de dosyada hiçbir delil olmadığından bir on sene daha devam edebilir. Ama savcı bu yargılamayı benim terör örgütüyle ilişkili ve yöneticisi olduğumun sabit olduğuna delil olarak sunmuştur.

Savcı bütün iddialarını hiçbir somut delile dayandırmadan **sadece ve sadece emniyet ve istihbarat raporlarına dayandırmıştır.** Emniyet veya istihbaratın nasıl çalıştığı bu ülkede yaşayan herkesin malumudur. Bundan

dolayı siyasiler her on yılda bir meclis kürsüsünden muhaliflerinden özür dilemek zorunda kalmaktadırlar. **Çünkü kolluk teşkilatı siyasi bilinçten yoksundur.** Sadece devlet refleksi ile hareket etmekte ve devletin her türlü muhalifini terörist olarak etiketlemektedir. Bununla ilgili yaşanmış bir olay anlatmak istiyorum:

"Bir gün solcuların yaptığı bir eylem sırasında ülkücüler de polise destek vermek için aynı meydana yer almışlar. Polis ülkücülerden birini dövmeye başlayınca adam: 'Ben anti komünistim! Ben anti komünistim!' diye bağırmağa başlamış. Polis dayağa iki dakika ara verip adamın ne dediğini sormuş. Adam: 'Ben anti komünistim. Komünist değilim, size yardım etmeye geldim.' Polis iki saniye düşündükten sonra: 'Komünistin antis mantisi olmaz!' diyerek adamı dövmeye devam etmiş." Yani, polisin muhalefete bakış açısı bu şekildedir. **Biri devlete muhalifse polise göre bu adam teröristtir ve bunu terörist olarak istihbarat raporlarına geçmektedir.**

Kaldı ki emniyet ve istihbarattan (şahsımla ilgili) gelen bu raporlar dikkatle incelendiğinde zaten savcının bu raporların hiçbirini veya bir bütün olarak hepsini okumadığı anlaşılmaktadır. Sadece işine gelen iki tanesini okumuş ve bunları da mütalaaya dayanak kılmıştır.

- Savcı, ben tahliye olduktan sonra Sakarya'yı da kapsayacak şekilde El-Kaide ve IŞİD adına örgüt faaliyetlerini sürdürdüğümü söylemiştir.

Ben daha öncede ulusal bir gazete olan star gazetesinde yayınlanan röportajımı mahkemeye ibraz ettim. Ben sizin de okuduğunuz üzere o röportajda **El-Kaide'yi inanç ve eylem olarak tasvip etmediğimi, onların da aynı şekilde bizim gibi kendilerine karşı mesafeli duran insanları tasvip etmediklerini** açık bir şekilde beyan etmiştim.

İkinci örgüt olarak savcı burada IŞİD'in ismini vermiştir. Oysa savcının kastetmiş olduğu sözde eylemin yani Sakarya'da yemiş olduğumuz yemeğin tarihi 25.11.2016'dır. Fakat iddianamenin 65. sayfasındaki istihbarat raporuna bakıldığı zaman **2015 itibariyle bizim hiçbir örgüte biat etmediğimiz, buna sıcak bakmadığımız ve bizi seven insanları Suriye, Irak, Afganistan gibi bölgelere gitmemesi gerektiğine dair yönlendirdiğimiz** konuşmaların yer aldığı görülür.

Haziran ayı IŞİD'in hilafet ilan etmiş olduğu aydır. Ben daha önce Tevhid Dergisi'nin 2014 Temmuz sayısını (30. sayı)¹ mahkemeye sunmuştum. O sayıda Tevhid Dergisi'nin başyazısının başlığı "*Suriye'de Yaşanan Olayların Değerlendirilmesi*"dir. Yani, biz bir Müslüman camia olarak Suriye'deki olaylara dair değerlendirmemizi kaleme almıştık. Ve orada size sunduğumuz bölümde gördüğünüz gibi: "**Suriye'de insanların neye inandığı ve ne için savaştığı belli değildir. Bu tip ortamlar karışık ortamlardır. Müslümanların böylesi ortamlardan şiddetle uzak durması gerekmektedir. Kaldı ki bırakın IŞİD'in hilafet kurmasını IŞİD henüz İslami bir cemaat olma hüviyetine bile sahip değildir.**" diye yazmaktadır.

Kolluk teşkilatı siyasi bilinçten yoksundur. Sadece devlet refleksi ile hareket etmekte ve devletin her türlü muhalifini terörist olarak etiketlemektedir.

- Yine savcı bu iddiasının içinde El-Kaide ve IŞİD silahlı terör örgütlerinin amaçlarının anayasal düzeni yıkarak yerine şer'i esaslara dayalı bir devlet kurmak olduğunu söylemiştir. Benim de bu örgütlerin Türkiye sorumlusu olduğumu iddia etmiştir.

El-Kaide ve IŞİD Türkiye'de anayasal düzeni yıkmaya çalışmaktadırlar. Ben savcıya göre El-Kaide ve IŞİD'in Türkiye sorumlusuyum. Ama ben sadece yemek davetlerine katılıyor ve insanları yemeğe davet ediyorum. Hangi mantiğe vurursanız vurun, ister

1. <http://www.tevhiddergisi.net/upload/files/50733a9da25c3c4.pdf>

İslam mantığına ister Aristo mantığına ister esnaf mantığına vurun, bu, bariz bir çelişkidir. Savcının sadece devleti koruma refleksi ile iddialarda bulunduğu ama altını doldurmadığı görülmektedir. Ayrıca **iki örgüt birbirinden farklı sahada birbiriyle savaşıyor ama ben iki örgütün Türkiye sorumlusuyum!**

• Yine bu iddiasında savcı: "2016'da cezaevinden çıktıktan sonra Sakarya'yı da kapsayacak şekilde faaliyetlerine devam etmektedir." demiştir.

Evet, demokrasi bir dindir ve şirktir. Ben demokrasiden berîyim. Ve ömrümün sonuna kadar da insanlara -Allah beni hidayet eder ve benden rahmetini esirgemezse- "Demokrasiden uzak durun! O, Hristiyanlık gibi Yahudilik gibi Laiklik gibi insanları ateşe götürür." demeye devam edeceğim.

Savcının bütün dayanağı veya örgüt faaliyeti düzenleme adı altında yargılanıyor oluşumun sebebi sadece Sakarya'da yemiş olduğumuz bir yemektir. Bir daha Türkiye'de bir yere yolculuk yaparken Sakarya'da durup dinlenmeyeceğimden eminim. 2016'nın Kasım ayında Sakarya'da verilen bu yemeğin bir örgüt toplantısı olduğu ispat edilmiş midir ki bunun üzerine hüküm bina edilmiş ve oraya gelenlerin hepsinin örgüt üyesi olduğu iddia edilmiştir? Polis kapıya kadar saniye saniye fotoğraf çekmiştir. Fakat polis IŞİD gibi yakıcı ve yıkıcı bir örgütün yemek toplantısını dinlememiştir (!). Resimleriyle, belgeleriyle getirip mahkemenin önüne sunmamıştır. Veya yargılama boyunca bu yargılamaya temel olan bu yemekte ne konuşulduğu insanlara sorulmamıştır. Niçin?

Faraza biz bir örgütüz ve IŞİD adına çalışıyoruz. Bir araya toplandık. Bu örgüt elemanları karınlarını doyurmak için yemek yemiyorlar mı? Bunlar sadece bir yerlere kumpas kurmak için mi bir araya toplanıyorlar? Yani, şunu demek istiyorum: Biz gayet insani bir sebepten bir araya toplanıp, yemek yiyip, hâl-hatır sormuş olamaz mıyız? Eğer bunun aksi iddia edilip: "Hayır! Siz yemeklerinizi bile örgütsel amaçlarınız için kullanıyorsunuz." deniyorsa bunu ispat etmek önce kolluğun, sonra bu iddiaları bir hukuk standardı olarak bu iddianameye almış olan savcının, daha sonra da mahkemenin görevidir.

Avukatlarımızla yaptığımız bütün konuşmalarda sonuç olarak vardığımız nokta şudur: **Dünyadaki en zor savunma bizim savunmamızdır. Çünkü hiç olmayan bir şeyin, olmadığını ispat etmeye çalışıyoruz.** Yani, bir yemek yemiştik ve diyoruz ki: "Biz bu yemekte fıkhî, güncel bazı meseleleri konuştuk." Ama savcının iddiasına göre bu yemekte örgüt propagandası yapılmıştır.

2. Savcı: "Bunlar selefi, tekfirci anlayışı benimsemektedirler, cihadı farz, Demokrasiyi şirk ve tağuta bağlılığı kâfirlik olarak görmektedirler." demiştir.

• Savcı: "Bunlar selefidir." demiştir.

Diyanet İşleri Başkanlığı ilmihalinde hak mezheplerden bahsedilen ilgili bölümde "**Eşarilik, Maturidilik ve Selefilik hak mezheplerdendir.**" ifadesine yer verilmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı ilmihâlinde yazılan bu kısım daha önce tarafınıza sunulmuştu. Kaldı ki iddianamenin hiçbir yerinde bizim kendimizi selefi olarak tanımladığımız mevcut değildir. Daha önce hâkime hanım bana: "Kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?" şeklinde bir soru yöneltmişti. Ben de cevaben demiştim ki: "**Kendimizi, insanları tevhide ve sünnete davet eden Müslümanlar olarak tanımlıyoruz.**" Farz edelim ki savcının iddiasını kabul edip kendimize "selefi" dedik. Selefi olmak suç mudur? Eğer selefi olmak suçsa acaba iddia makamı, Diyanet İşleri Başkanlığı hakkında da bir suç duyurusunda bulunmayı düşünüyor mu? Çünkü Diyanet selefiligi kendi ilmihalinde hak mezhep olarak nitelendirmektedir.

- Savcı: "Bunlar tekfircidir!" demiştir.

Anayasada kaç tane yasa veya madde var bilmiyorum ama şunu sormak istiyorum: **Tekfirci olmanın suç olduğuna dair tek bir tane anayasa maddesi veya kanunu var mıdır?** Tekfir, şer'i emirlerden bir tanesidir. Kur'an-ı Kerim'de Kafirun suresi vardır ve Allah (ac) o surede Peygamber'in (sav) İslam dinini kabul etmeyenlere şöyle seslenmesini istemiştir:

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ

"De ki: Ey kâfirler!"²

Kur'an-ı Kerim'de birçok ayette Allah (ac) İslam dini dışındaki dinleri kabul eden insanları "kâfir" diye isimlendirmiştir. Bunlardan biri Maide suresindeki şu ayettir:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ

"Allah için üçüdü, diyenler (teslis inancına inananlar) hiç şüphesiz ki küfre girmiş ve kâfir olmuşlardır."³

Ben de "Allah için üçüdü." diyen birine Kur'an-ı Kerim'e dayanarak "Bu kâfirdir!" dediğim zaman suç mu işlemiş oluyorum? Eğer bu bir suçsa acaba iddia makamı, Kur'an-ı Kerim hakkında da bir soruşturma başlatmayı düşünüyor mu?

- Savcı: "Bunlar, cihadın farz olduğuna inanıyorlar." demiştir.

Kur'an-ı Kerim'de yaklaşık seksen ayette Allah (ac) insanlara cihadı ve tafsilatını anlatmaktadır. Bu Kitab'a iman eden bir mümin olarak ben de cihadın farz olduğuna ve kıyamete kadar farzietini koruyacağına inanıyorum. IŞİD, El-Kaide ve benzeri örgütlerin Allah yolundaki cihad mefhumunu saptırmaları, bunu sadece kan pornografisine indirgemeleri dindeki cihad mefhumunu inkâr etmemizi gerektirmez. Bu tahriften Allah'a sığınırım. Kaldı ki, eğer mahkeme gerek görüp "Cihad farz mıdır?" diye Diyanet İşleri Başkanlığı'na ve herhangi bir İlahiyat fakültesine bir yazı yazarsa başta Diyanet İşleri Başkanlığı ve İlahiyat Fakültesi olmak üzere bütün dinî kuruluşlar: "Evet cihad, namaz gibi oruç gibi farzdır." diyeceklerdir.

2. 109/Kafirun, 1

3. 5/Maide, 73

- Savcı: "Bunlar, demokrasiyi şirk olarak görmekte-dirler." demiştir.

Demokrasinin şirk olduğunu kabul etmenin suç olduğuna dair anayasada bir madde var da bizim mi haberimiz yok? Eğer bize: "Siz niçin demokrasiyi şirk olarak kabul ediyorsunuz?" diye sorulmuş olsaydı biz bunu gayet güzel açıklardık. Allah (ac) A'raf suresinde şöyle buyurmaktadır:

أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ

"Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir."⁴

Yani, nasıl ki yaratma fiilinde Allah'a ortak kabul etmek şirk ise aynı şekilde kanun yapma meselesinde Allah'a ortak kabul etmek de bir şirktir.

Burası bir mahkemedir ve mahkeme başkanı bu yargılamaya hâkimdir. Eğer bizlerden biri usule aykırı bir davranışta bulunacak olsa başkan hemen bizleri uyarır. Çünkü buranın sorumluluğu başkanın omuzlarındadır ve kendi sorumluluk alanına kendisinden başka birinin müdahale etmesine fitri olarak müsaade etmeyecektir. Şu soruyu sormak istiyorum: Siz yargılamada, ben kendi evimde, esnaf olan arkadaşımız iş yerinde: "Burası benim mülkumdür ve mülkümde benden başkası konuşamaz." derken, âlemlerin Rabbi olan Allah bu kâinatı yaratmış, içine sayısız rızık yerleştirmiş ve bizi yoktan var etmişken; Allah kendi mülkünde insanların kanunlar çıkarmasına neden müsaade etsin? Evet, demokrasi bir dindir ve şirktir. Ben demokrasiden beriyim. Ve ömrümün sonuna kadar da insanlara -Allah beni hidayet eder ve benden rahmetini esirgemezse-: "Demokrasiden uzak durun! O, Hristiyanlık gibi Yahudilik gibi Laiklik gibi insanları ateşe götürür." demeye devam edeceğim.

- Savcı: "Bunlar, tağuta bağlılığı kâfirlik olarak görmektedirler." demiştir.

Aynı sorumu tekrar ediyorum: Yasalarda tağuta bağlılığı küfür olarak görmenin suç olduğuna dair bir madde mi var? Şayet böyle bir madde yoksa bize: "Niye böyle inanıyorsunuz?" diye sorulsaydı şöyle derdim: Kur'an-ı Kerim'de sekiz ayrı ayette Allah "tağut" kavramından bahsetmiştir.

4. 7/A'raf, 54

Bakara Suresi 256. ayette Allah (ac) şöyle buyurmaktadır:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا

"Kim tağutu inkâr eder Allah'a iman ederse kopması olmayan sapaşlam kulpa yapışmıştır."

Nahl Suresi 36. ayette ise Allah (ac) şöyle buyurmaktadır:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Andolsun ki biz her ümmetin içinden: 'Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.' (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir."

Yüz yirmi dört bin peygamber tağuta bağıllığın küfre götürdüğünü anlatıp insanları tağuttan uzak durmaya davet etmiştir. Nitekim yüz yirmi dört bin peygambere iman eden Müslümanlar olarak bizlerde tağuta bağıllığı kâfirlik olarak görüyoruz. Ve umuyorum ki Rabbim son nefesimize kadar da bizi bu akide üzere sabit kılar ve canımızı bu şekilde alır. (Allahumme amin.)

3. Savcı: "İŞİD'in bölgede hakimiyet kurması ve üstünlüğü ele geçirmesi üzerine Halis Bayancuk bu örgüte yönetici (sorumlu) olmuştur. Ve (adına 'davet' dediği) terör faaliyetlerini bu örgüt adına yürütmektedir." demiştir.

İki dosyamızda ve daha önceki hukuki yargılamalarda bulunan birtakım önemli hususlar savcının bu iddiasını yalanlamaktadır. Bu iddialarla ilgili daha önce de şunu söylemiştim. İŞİD'in hilafet ilanı 2014'tür. İŞİD'in Türkiye'de terör örgütü kabul edilmesi ise 2015 yılıdır. Bizim iddianememizin ikinci sayfasında ve emniyetten mahkemenin istediği bilgi notunun üçüncü sayfasında **2015 itibari ile bizim insanları bu tip örgütlerden sakındırdığımız zaten vardır.** Kaldı ki 2014 yılında Van'da açılmış olan dava El-Kaide davasıdır, İŞİD davası değildir. Ve yine 2015 yılında yani, benim 2016'da tahliye olduğum dava da El-Kaide davasıdır. Bu sebepten ötürü ortada bir çelişki bulunmaktadır. Yani, savcı bizim İŞİD yöneticisi olduğumuzu söylemiştir. Ama İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2015 yılında açtığı ve hâlen devam eden dava El-Kaide davasıdır. Emniyet ise raporların-

da **2015 yılı itibariyle bizim bu örgütlerden insanları sakındırdığımızı** söylemektedir. Yine burada yargılanmadan üç ay önce Ankara'da İŞİD üyeliğinden yargılandım ve mahkeme o soruşturmada **örgüt üyeliğine dair koşturmaya yer olmadığına dair karar vermiştir.** Yani, üç ay önce zaten ondan be- raat etmişim. Savcının: "Örgüt güçlendikten sonra bu adam İŞİD'e katılmıştır." iddiasının gerek devam eden hukuki yargılamalar gerek istihbarat raporları gerekse de Ankara'nın vermiş olduğu karar ile zaten yerinde olmadığı açıkça görülmektedir.

4. Savcı: "15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrasında FETÖ aleyhine beyanda bulunması üzerine ilerleyen süreçte İŞİD'le anlaşmazlığa düştü ve 31.01.2018 tarihi Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'nın bilgi notunda son dönem itibariyle İŞİD örgütü ile arasında ihtilaf oluştu." demiştir.

Savcı burada kelime oyunu yapmıştır. Zannımca elinde hiçbir somut delil olmadığından dolayı sürekli topu taca atmaktadır. Hakim bey, bilgi notuna baktığımız zaman evet, bilgi notunun size geliş tarihi 2018 olabilir. Ama emniyetin göndermiş olduğu raporda **2015 itibariyle çatışma bölgelerinde faaliyet gösteren herhangi bir gruba biat edilmediği, bu yöndeki düşüncelere sıcak bakılmadığı** belirtilmektedir.

Sanki savcı şöyle bir çerçeve çizmiştir: "Her ne kadar 2015 yılı itibariyle bunların, insanları bu örgütten sakındırdığı sabit olsa da 2016 yılında Halis Bayancuk cezaevinden çıktıktan sonra İŞİD örgütü yöneticisi olarak ülkede yoğun faaliyetlere devam etmektedir. Çünkü emniyetten istenen raporun tarihi 2018 yılıdır."

Oysa iddianamenin 121. sayfasında Akman Öztürk, biriyle yaptığı telefon konuşmasında gelip benimle görüştüğünü, **bizim İŞİD'le bir bağıımızın olmadığını ve insanları onlardan sakındırdığımızı, karşısındaki kişiye iddianamenin 121. sayfasında anlatmıştır.**

Dikkatinizi bir şeye çekmek istiyorum. Sakarya'da yemiş olduğumuz yemeğin tarihi 25.11.2016'dır. Bu konuşma ise 06.11.2016 tarihinde yani, yemekten 19 gün önce yapılmıştır. Savcı: "Halis Bayancuk bu yemek esnasında hâlen örgütle bağlarını devam ettirmektedir." demiştir. Ancak dikkat edilirse bu telefon konuşması yemekten 19 gün öncedir ve Akman Öztürk o telefon konuşmasında, bizim İŞİD olmadığımızı ve insanları bu tarz örgütlerden sakındırdığımızı söylemiştir.

• Savcı: "Bunlar 2016 darbe girişiminden bir müddet sonra IŞİD'le faaliyetlerine devam ettiler." demiştir.

Fakat iddianamenin 69 ve 70. sayfasındaki istihbarat raporu bunu yalanlamaktadır. **Çünkü, darbenin hemen akabinde IŞİD'cilerin bizleri kâfir olarak gördükleri ve bizlere karşı çok ciddi bir tepki ortaya koydukları istihbarat raporunda mevcuttur.**

5. Savcı: "Bu bağlamda kendisine bağlı örgüt mensuplarını IŞİD'in çatışma bölgelerine göndermekte ve bu yönde icazetler vermektedir." demiştir.

2015 tarihli istihbarat raporunu daha önce okumuştum.⁵ Bu göstermektedir ki savcının: "Son dönemde IŞİD'e bunlar eleman göndermektedirler." iddiası bu rapor ile yalanlanmıştır. Kaldı ki burada buna dayanak olarak gösterilebilecek olan tek şey Volkan Karakollu'nun ifadesidir. Bu ifadeyle ilgili daha önce avukatım savunma yapmıştı. Ben kısa bir şekilde birkaç şeyi tekrar izah etmek istiyorum:

Volkan Karakollu: "Ben 2014 yılında mescide gittim. Orada Halis Bayancuk IŞİD'in propagandasını yaptı. Sonra bana bir telefon verdiler, ben de gittim IŞİD'e katıldım." demiştir.

Hakim bey, eğer bakacak olursanız ben o tarihte, Van cezaevinde tutuklu bulunuyorum. Söz konusu kişi açıkça yalan söylemiştir.

Volkan Karakollu: "Ben 2014'te Halis Bayancuk'un propagandasına maruz kaldıktan sonra IŞİD'e katıldım." demiştir. Ama daha sonra istihbarat, IŞİD'in düzenlemiş olduğu kimlikleri ele geçirmiş. Volkan Karakollu'nun IŞİD kimliği de bizim dosyamıza girmiştir. Bu kimlikte Volkan Karakollu'nun IŞİD'e katılım tarihi 2013 olarak gözükmektedir. Kaldı ki Volkan Karakollu demiştir ki: "Ben 2014'den sonra Halis Bayancuk'un derslerine 4 yıl boyunca devam ettim." Hakim bey, bu şahıs 2014'de bizim mescide gelmişse hâlâ bizim mescide geliyor olması lazım. Ama bu şahıs 2015 yılında yakalanmış ve bu ifadeleri vermiştir. Bütün bunların yanında Volkan Karakollu: "Bana onlar referans oldu." demiştir. Ama IŞİD kimliğinde (kimlik dosyamızda da mevcuttur.) Kendisine: "Sen kimin referansıyla buraya geldin?" sorusu sorulmuştur.

"Kimsenin referansı ile gelmedim." dediği için oraya bir boşluk atılmış ve bir çizgi çizilmiştir. Bunlara rağmen biz ısrarla şunu mahkemeden talep ettik ve hâlâ bu talebimize devam ediyoruz. Bu yalancı şahsın buraya çağrılmasını ve bizim karşımıza oturulup bizi tespit etmesini istiyorum. Yalan söylediği ve kolluğun bu ifadeyi ona zorla verdirttiği açık bir şekilde görülecektir.

6. Savcı, benim "Ebu Hanzala" adlı künyeyi kod isim olarak kullandığımı iddia etmektedir.

Yüz yirmi dört bin peygamber
tağuta bağlılığın küfre götürdüğünü
anlatıp insanları tağuttan uzak
durmaya davet etmiştir.
Nitekim yüz yirmi dört bin
peygambere iman eden
Müslümanlar olarak bizlerde tağuta
bağlılığı kâfirlik olarak görüyoruz.

2008 yılından itibaren beş ayrı yargılama süreci geçirdim. Her yargılanma iddianameye "Ebu Hanzala kod isimli Halis Bayancuk" diye geçmektedir. Ve bugün hiç yerinizden kalkmadan internete "Ebu Hanzala" diye yazarsanız bütün ulusal kanallarda ve gazetelerde "Ebu Hanzala kod isimli Halis Bayancuk" diye çıkar. Birinci dosyada olması kısmen anlaşılır olsa da sonraki dosyalarda olması anlaşılır bir şey değildir. **Benim oğlumun adı kimlikte Muhammed Hanzala'dır. Ebu Hanzala da "Hanzala'nın Babası" anlamına gelir. Ülkede bu kadar haber olmuş bir adamın hâlâ bunu kod isim olarak kullandığını söylemek akıl kârı değildir. Çünkü kod ismin amacı şahsı gizlemektir.** Eminim orada oturan gazetecilere de şu an sorsanız desenz ki: "Halis Bayancuk kimdir?" size bakarlar. "Ebu Hanzala kimdir?" dersenez beni gösterirler.

5. 2015 yılı itibarıyla bizim bu örgütlerden insanları sakındırdığımız.

Az önce dediğim gibi oğlumun adı Muhammed Hanzala'dır. İslam hukukunda çocukla künyelenmek meşhurdur. Türkiye'nin, neredeyse tamamının müntesip olduğu Hanefi mezhebinin kurucusunun adı Numan b. Sabit'tir. Ama eminim şu an salondaki birçok insan Numan b. Sabit ismini duymamıştır bile. Daha çok "*Hanife'nin Babası*" anlamına gelen İmam Ebu Hanife ismini duymuştur.

7. Savcı benim terör örgütünün propagandasını yaptığımı iddia etmektedir.

Bu iddia birleşen dosyada vardı. Savcı da aynıısını tekrar etmiştir. Ben 183 sayfalık iddianame ile 150 sayfalık birleşen iddianameyi baştan sona okudum. Ne İŞİD'i savunduğuma dair bir konuşmamın olduğuna ne de bu örgütün herhangi bir eylemini desteklediğime dair tek bir ibareye rastlayamadım. Ve şunu sormak istiyorum: "**Benim hangi konuşmam İŞİD propagandası olarak değerlendirilmektedir?**" Şayet mahkeme veya savcılık hangi konuşmamdan bunun anlaşıldığını bana gösterirse bende buna dair savunma yapacağım. Çünkü propaganda somut bir şeydir. Bir örgütten ve onun eylemlerinden överek bahsedersiniz.

İstihbarat raporları bilgi notu 3. sayfada İŞİD'in beni ölüm listesine aldığını söylemektedir. İddianamenin 65. sayfasında 2015 yılı itibariyle benim insanları bu örgütten sakıncı olduğuma dair açıklamaları yer almaktadır. Ben, ne zaman bu örgütün propagandasını yapmışım? Acaba bu propaganda 2015'ten önce midir? Eğer öyleyse benim zaten yargılamaları devam etmektedir. Bu, buranın konusu değildir. Yok eğer 2015'ten sonraysa bunu bana gösterirseniz ben de ona göre cevap veririm.

Bu, savcının benim hakkımdaki iddialarıydı. Elimden geldiği kadar bunlara cevap vermeye çalıştım. Bunun dışında da ben yargılamayla ilgili bazı maddele temas etmek istiyorum.

Bütün yargılama boyunca bana sadece üç tane soru sorulmuştur. İki soruyu hâkime hanım bir tane-sini ise savcı sormuştur. "*Ebu Hanzala ne demektir?*", "*Senin oğlun 2016 yılında doğdu niye bu ismi daha önceden kullandın?*" ve "*Siz kendinizi ne olarak tanımlıyorsunuz?*"

Biz burada sadece Türkiye'nin değil bütün dünyanın tanıdığı ve bizim de başta inancı ve itikadı olmak üzere yaptığı bütün eylemlere karşı olduğumuz, sadece Türkiye'de 300-400'e yakın insan öldürmüş bir örgütten yargılanıyoruz. Böyle bir yargılamada bize: "**Bu bombalar nedir? Evinden çıkan bu silahlar nedir? Şu vermiş olduğun talimatı niye verdin?**" gibi sorular sorulsaydı anlamlı olabilirdi. Ama "*Ebu Hanzala ne demektir?*", "*Senin oğlun 2016 yılında doğdu niye bu ismi daha önceden kullandın?*" ve "*Siz kendinizi ne olarak tanımlıyorsunuz?*" şeklinde **sadece üç sorunun sorulması** bile bu yargılamanın aslında hiçbir somut dayanağının olmadığını alenen göstermektedir.

Yargılama boyunca bizim bütün taleplerimiz reddedildi. Bütün sorularımız cevapsız kaldı. Ben tekrar bir-iki soru sormak ve bunların cevaplanmasını istiyorum.

— Ben hangi delile dayandırılarak bu örgütle ilişkilendirildim? Bir yıldır bundan ötürü tutuklu bulunuyorum. Bunun somut bir şekilde ortaya konmasını istiyorum.

— Benim hangi konuşmam veya hangi davranışım bu örgütün propagandası kabul edildi? Kitaplarım incelendi deşifre edildi, konuşmalarım incelendi deşifre edildi. Bunun somut olarak ortaya konmasını istiyorum.

— Hem bu iddianamemizde hem de diğer iddianamelerinizde yer alan bir paragrafı okumak istiyorum. 2008 yılında yargılandığım El-Kaide dosyasında şu ifade yer almaktadır:

"Ülkemizde gerekli koşulları sağlamaları ve maddi destek bulmaları durumunda El-Kaide terör örgütünün ülkemizde gerçekleştirdiği daha önceki sınıyasyonel eylemler gibi eylem yapma potansiyeline sahip oldukları tespit edilmiştir."

Yani, 2008 yılında diyor ki mahkeme: "*Tamam şu an bir şey yok ama ileride bunlar para kazanır, imkân bulurlarsa zannımızca bunlar ülkede eylem yaparlar."*

Van'da yargılandığım dosyada ise geçen ifade şudur: "**Lüzuma binaen soruldu: Halis Bayancuk, şayet emniyet seni engellemeye devam eder, senin iddia ettiğin davet faaliyetlerini engellerse ne yapmayı düşünüyorsun?**"

Cevaben: **"Geçen on yılda ne yapmışsam önümüzdeki on yıl da aynısı yapacağım. Nasıl geçen on yılda sadece insanlara İslam'ı tebliğ ettiysem bundan sonra da insanlara İslam'ı tebliğ etmeye devam edeceğim."** dedim.

Yıl 2017. Bizim şu anki dosyamızda ise şu ifadeler yer almaktadır:

"Halîs Bayancuk'un selefi tekfirci örgüt faaliyetlerinin, çatışma bölgelerinde faaliyet gösteren örgütlere katılıma teşvik edeceği, radikalleşme sürecine katkı sağlayan şahısların ilerleyen süreçlerde ülkenin güvenliği açısından tehdit oluşturabileceği değerlendirildiği tespit edilmiştir."

Heyete şunu sormak istiyorum: 2008'de: **"Şu an paran yok. Paran olmadığı için eylem yapmıyorsun. Paran olsa biz senin eylem yapacağını düşünüyoruz."** dediler ve beni yargıladılar. **"Eyvallah!"** dedik ve Allah'a havale ettik. Yıl oldu 2015. İddianamede gelir giderlerimiz mevcuttur. İddianameye göre değil bir tane, yüzlerce eylem yapacak imkânımız var. Ama savcı yine aynı soruyu bana sordu: **"Eee şimdi on sene sonra devlet seni tekrar engellemeye devam etse ne yapmayı düşünüyorsun?"** Ben de dedim ki: **"10 senedir 5 kere engellendim ne yaptım? Sadece onları Allah'a havale ettim ve davetime devam ettim. Ne yaptıysam aynısını yapacağım."**

Yıl oldu 2018. Aradan geçti on sene. Ben yine mahkemedeyim. Yine aynı sözler var. Yani: **"Tamam, şu an somut bir şey yok; ama biz ilerde senin bu yaptıklarının ülke için tehdit oluşturabileceğini değerlendiriyoruz."** diyor savcı. Ben aramızdaki ortak bütün değerler adına, eğer vatandaşlıksa vatandaşlık, eğer Allah inancı varsa Allah inancına binaen şunu sormak istiyorum: **"Böyle bir şey hangi akılla kabul edilebilir?"** Yani, nasıl ki siz bir kasabı tutup: **"Ey kasap, senin elinde kesici delici aletler var. Korkarız ki sen yarın öbür gün insanları kesebilirsin."** demiyorsunuz. Yine, bir senaristi kenara çekip: **"Senin yapmış olduğun filmler insanları şiddete teşvik edebilir."** deyip onun filmlerini yasaklamıyorsunuz. Aynı şekilde bizi de **"İleride şunları yapabilirsiniz."** diyerek suçlayamazsınız/suçlamamalısınız. Somut delillere göre hareket etmelisiniz. Fikirlerimiz, size marjinal veya radikal gelebilir. Ama yargılamaya konu olamaz.

Daha önce de demiştim: **Anayasa, toplumla devlet arasında bir sözleşmedir. Ve bu sözleşmeye ilk bağlı kalması gereken devlettir. Eğer devlet kendi yasalarını çiğnerse karşısındaki halka: "Siz niye yasalara bağlı kalmıyorsunuz?" deme hakkını/meşruiyetini/otoritesini yitirmiş olur.** Onun için bu üç iddianame-deki ortak ifadenin değerlendirilmesini istiyorum.

Siz heyet olarak Emniyet Genel Müdürlüğü'nden ve İçişleri Bakanlığı'ndan: **"Bu adamların IŞİD'le bağlantısı var mı?"** diye rapor istediniz. Cevap olarak Emni-

Savcı yine aynı soruyu bana sordu:

"Eee şimdi on sene sonra devlet seni tekrar engellemeye devam etse ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ben de dedim ki: **"10 senedir 5 kere engellendim ne yaptım? Sadece onları Allah'a havale ettim ve davetime devam ettim. Ne yaptıysam aynısını yapacağım."**

yetten ve İçişleri Bakanlığı'ndan gelen bilgi notunda: **"Evet, bu adamların IŞİD'le bir alakası vardır."** diye tek bir ifade yoktur. **"Bilakis, bunların IŞİD olmadığı, IŞİD'in ölüm listesinde yer aldıkları, IŞİD'den insanları sakındırdıklarına dair..."** ifadeler vardır.

İçişleri Bakanlığı'ndan gelen raporda IŞİD'in Türkiye'ye yönelik yaptığı on yedi eylem tüm tafsilatıyla yer almıştır. Eylemi kim yapmıştır? Eylemin talimatını kim vermiştir? Bunlardan hangisi ölmüş hangisi yakalanmıştır? Hangisi hâlâ faaliyetlerine devam etmekte ve yakalanmamıştır? Tek tek isimleri geçmektedir. **Ne bu örgütün yöneticisi olduğu iddia edilen ben ne de şurada yargılananlardan bir tanesinin dahi ismi İçişleri Bakanlığı'nın raporunda geçmemektedir.**

Kaldı ki bu raporda gözden kaçan çok önemli bir husus vardır: IŞİD ilk defa 13.07.2015'te Yargıtayın



Emniyette daha önce de
söylediğim bir şeyi tekrar ediyorum:
Bu, bizim siyasi otoriteye muhalif
olduğumuz için başımıza açılmış olan
bir yargılamadır.
Hâliyle bu bir zulümdür.

onaylamasıyla terör örgütü olarak kabul edilmiştir. Daha önce mahkemeye Tevhid Dergisi'nin 2014 yılı Temmuz sayısını vermiştim. Bu sayı iki ayrı baskı yapmış, dört-beş bin adet piyasaya sunulmuş ve Kültür Bakanlığı'nın kontrolünden geçmiştir. Orada IŞİD'e yönelik eleştirilerimizi paylaştık. Yine bu raporla açığa çıkmıştır ki bu tarih itibarıyla (2015) bu tip örgütlerle aramızda mesafe vardır.

Bütün bu söylediklerime ek olarak şunu söylemek istiyorum: **Eğer benim gerçekten ismi geçen El-Kaide, IŞİD gibi örgütlerle bir bağım varsa ve bundan ötürü burada yargılanıyorsam zaten verilecek olan ceza hakkımdır. Çünkü ben dahi meşru olmadığına inandığım örgütlerle ilişki içerisine girmişim demektir. Lakin benim sempaticanlık da dahil olmak üzere bu iki örgütün (El-Kaide ve IŞİD) ne inancına ne de eylemlerine sıcak bakmadığıma/tasvip etmediğime Allah şahittir, Melekler şahittir, Müslümanlar şahittir, maalesef ve maalesef hukuk garabeti ve skandalı olan mevcut iddianame de şahittir. Ama eğer ben başta Demokrasi ve Laiklik olmak üzere Kur'an'a ve Sünnet'e aykırı olan bütün dinlerden insanları sakındırdığım, tağuttan uzak durduğum, mevcut yönetim İslami esaslara dayanmadığından bu yönetimden teberrî edip uzak durduğum için burada yargılanıyorsam bunu zaten en başta gören**

Allah'tır. Ve Allah kendi kulunu korumaya muktedirdir. Şüphesiz ki O, koruyanların en hayırlısı ve merhamet edenlerin en merhametlisidir.

Ve diyorum ki: Allah bana yeter. O, ne güzel ve-kildir; O, ne güzel yardımcı ve O, ne güzel dosttur. Emniyette daha önce de söylediğim bir şeyi tekrar ediyorum: Bu, bizim siyasi otoriteye muhalif olduğumuz için başımıza açılmış olan bir yargılamadır. Hâliyle bu bir zulümdür. Heyetin de bu zulme ortak olmamasını istiyorum. Kıyamet gününde bana zulmeden veya bu zulme ortak olan herkesten davacı olup hakkımı almadan Allah'ın huzurundan ayrılmayacağım. Allah'ın Zümer suresindeki şu ayetini hatırlatmak istiyorum.

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ

"O gün Allah'ın huzurunda siz muhakeme/muhasebe olacaksınız." 6

Yani, burada yargılandığımız gibi günün birinde Allah'ın huzurunda da yargılanacağız. Ve Allah büyük küçük bir şey bırakmadan hepimizi hesaba çekecektir.

Bütün bunların değerlendirilmesini ve heyetin başta İslam hukuku olmak üzere evrensel hukukun gereği neyse onu yapmasını talep ediyorum. Sözümün sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir. Beni dinlediğiniz için de teşekkür ediyorum.

Bu yazı, Sakarya 2. Ağır Ceza Mahkemesi, 2017/233 Esas no'lu dosyanın 27/06/2018 tarihindeki karar mahkemesinde Ebu Hanzala Hoca'mızın savunmasının ses dökümüdür.

6. 39/Zümer, 31



Bu dava, slogan davası değildir, iyi konuşma ve hitabet davası da değildir, entelektüel bir zihin faaliyeti hiç değildir. Bu dava; Allah'a teslim olmak, nefsi ıslah etmek ve Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye mücadele etme davasıdır. Zordur, çilelidir, imtihanı çoktur. Yol; sabır yoludur, meşakkat yoludur. Maldan, candan, meyvelerden eksiltilerek, sözlü eziyete maruz kalarak, Allah yolunda eza ve cefa çekerek yürünen bir yoldur.

Fetih 29 ve Örnek İslam Cemaati

Başyazı

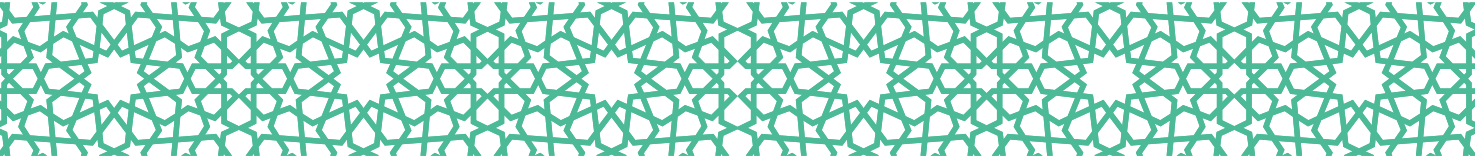
Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam Nebi'nin, pak ailesinin ve güzide ashabının üzerine olsun.

"Muhammed, Allah'ın Resûlü'dür. Onunla beraber olanlar, kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler. Onları; rükû edenler, secde edenler ve Allah'ın lütfunu ve rızasını elde etmek isterken görürsün. Alametleri, yüzlerinde secdeden oluşan izdir. Bu, onların Tevrat'taki sıfatıdır. İncil'deki sıfatlarıysa filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış gövdesi üzerine doğrulmuş bir ekin gibidir ki bu, çiftçilerin hoşuna gider. (Onların bir ekin gibi güçlenip çoğalması örneği) kâfirleri öfkelenmek için verilmiştir. Allah, içlerinden iman edip salih amel işleyenlere, bağışlanma ve büyük bir mükâfat vadetmiştir." ¹

Fetih suresi Hudeybiye antlaşması sonrası, Medine'ye dönüş yolunda nazil olmuştur. Surenin inişine neden olan olayları şöyle özetleyebiliriz: Allah Resûlü (sav) rüyasında ashabıyla birlikte Umre yaptığını ve Mekke'ye girdiklerini gördü. Ashabını bu rüyayla müjdeledi. Her biri altı yıldan fazla bir süredir doğup büyüdüğü topraklardan uzak kalmışlardı. Allah'ın evini ziyaret etmek, doğup büyüdüğü yeri bir daha görecekmek ashabı heyecanlandırmıştı. Hazırlıklarını yapıp yola koyuldular. Mekke'ye yaklaştıklarında Kureyş'in onları Mekke'ye sokmayacağını anladılar. Bu saatten sonra peş peşe olumsuz gelişmeler oldu. Önce Osman'ın (ra) öldürüldü-



1. 48/Fetih, 29



ğünü duydular. Sonra Kureyş'in bu yıl umreye izin vermeyeceği netleşti. Akabine Hudeybiye antlaşması imzalandı. On maddelik bu antlaşmanın iki maddesi ashabi derinden sarstı. Ömer (r.a) dahil büyük bir kısmı bu maddeleri dinde taviz vermek olarak değerlendirdiler. Maddelerden biri; Muhammed (sav) ve ashabi bu yıl umre yapmayacak, bir sonraki yıl üç gün Mekke'de bulunmak kaydıyla umre yapabileceklerini kayıt altına alırken diğeri ise, müşriklerden biri Muhammed'e (sav) sığınsa (iman etmiş olsa bile) velisine geri verilecek, Muhammed'in (sav) ashabından biri Kureyş'e sığınacak olsa geri verilmeyecek oluydu.

Allah Resûlü (sav) bu antlaşmayı imzaladı. Antlaşma masası dağılmadan Allah (cc) müminleri imtihan etti. Ebu Cendel (r.a) hapsedildiği yerden firar etmiş,

Namazımızı, haccımızı, orucumuzu onun (sav) örneğinde eda ettiğimiz gibi mücadelemizi de onun örneğinde eda etmek zorundayız.

Sünnete uygun olmayan amel, Allah katında merdud olduğu gibi, sünnete uymayan mücadele de Allah katında merduttur.

Hudeybiye mıntıkasına gelmişti. Elleri ve ayakları prangalı bir vaziyette Nebi'nin yanına geldi. Babası Suheyl bin Amr da oradaydı. Nebi'ye: "Antlaşma bitti, Ebu Cendel'i bana ver." dedi. Ashap böyle bir şeyin olmayacağını düşünüyordu ama Allah Resûlü "sözüne bağlı kalma" adına Ebu Cendel'i babasına teslim etti. Ebu Cendel'in itilip kakılarak Mekke'ye sürüklenirken: "Beni dinimde fitneye düşürsünler diye mi onlara veriyorsunuz?" sorusu sahabiyi hüzne boğdu. Öyle ki Allah Resûlü üç defa: "Kurbanlarınızı kesin, başınızı traş edin." demesine rağmen kimse yerinden kıpırdamadı. Sahabinin ruh halini anlat-

ması için Ömer ile Allah Resûlü arasındaki diyaloga bakalım:

"— Sen Allah'ın Resûlü değil misin?

— Evet, Allah'ın Resûlü'yüm.

— Biz müslim, onlar müşrik değil mi?

— Evet, öyledir.

— Öyleyse ne diye dinimizden taviz veriyoruz?

— Ben Allah'ın Resûlü'yüm. Ona isyan etmem/ edecek değilim."

Benzer bir diyalog Ömer ile Ebu Bekir (r.anhuma) arasında geçti.²

Bu hadiselerin akabinde dönüş yolunda Fetih suresi indi. Allah (cc) Hudeybiye'yi Feth-i Mubin/Apaçık Fetih olarak isimlendirdi. Surenin son ayetinde ise ashabi anlattı. Kalpleri kırılmış, mahzun ve kederli topluluğu El-Cebbar ismiyle teselli etti, kalp kırıklıklarını cebr etti. Aslında ashap kendilerini kınayacak ayetlerin inmesini bekliyordu.³ Çünkü Allah Resûlü'nü (sav) dinlememiş, üzüntü ve şaşkınlık nedeniyle sözünü yere düşürmüşlerdi. Ancak Allah, onların bu hatasını affetmiş ve güzel hasletlerini öne çıkarmıştı. "İslam cemaati nasıl olmalı?" sorusuna ashap üzerinden cevap vermişti.

Evet, Fetih 29. ayet Allah Resûlü'nün (sav) ashabını anlatmaktadır. Aynı zamanda Allah'ın razı olduğu, ecir ve mağfiret vadettiği İslam cemaatinin özelliklerini de anlatmaktadır.

Ayetin tafsilatlı açıklamasına gelince şunları kaydedebiliriz:

İslam Cemaatinin Özellikleri

1. Merkezde Allah Resûlü vardır!

Ayet "Muhammed, Allah'ın Resûlü'dür." cümlesiyle başlamıştır. İslam cemaati merkezinde Allah Resûlü vardır ve bu cemaat O'nun hareket metoduyla mücadele eden bir yapıdır. Allah (cc), Resûlü'nü (sav) her

2. Bk. İbni Hîşam 3/345 ve sonrası.

3. Bk. Buhari, 4833

durum ve koşulda örnek olsun⁴, müminler peşinden yürüsün⁵ ve kendisine itaat edilsin⁶ diye yollamıştır.

Namazımızı, haccımızı, orucumuzu onun (sav) örneğinde eda ettiğimiz gibi mücadelemizi de onun örneğinde eda etmek zorundayız.

Sünnete uygun olmayan amel, Allah katında merdud olduğu gibi, sünnete uymayan mücadele de Allah katında merduttur.

Bir başka açıdan diyebiliriz ki:

İslam'ın asli kaynağı Kur'an'dır. Kur'an, yirmi üç yılda nazil olmuştur. İlk bakışta birbirine zıt gibi görünen yüzlerce hüküm ihtiva etmektedir. İslami hareketin kendileriyle mücadele ettiği müşrikler için bir yerde: "Affedin, bağışlayın." derken bir başka ayette: "Onlarla savaşın ve onlara karşı sert olun." demektedir. Bu ve benzeri yirmi üç yıla yayılmış ve farklı şartlar gözetilerek indirilen ayetler, Allah Resûlü'nün (sav) sireti/sünnetiyle anlaşılabilir. Bu sebeple onun İslami hareketin merkezinde olması, sahih bir din algısı ve salih bir amel için zorunluluktur. Aksi bir durumda ise İslami hareket diye bir şey olmayacak, heva ve heves hareketi söz konusu olacaktır. Kur'an ise uyulan değil, vakıya uyarlanan ve işlerin kitabına uydurulduğu bir araç vazifesi hâline gelecektir.

Buna binaen diyebiliriz ki Siret/sünnet bilgisi, İslami mücadele içinde yer alanlar için hayati bir öneme sahiptir. Bu ilmi öğrenmek ise: "Vacibin kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir." kaidesince vaciptir.

"Onunla beraber olanlar" kimdir?

Ayet, birinci dereceden ashâbı anlatmaktadır.⁷ Ancak ayete konu olan ve ilerleyen satırlarda değineceğimiz özellikler, İslami mücadele iddiasında olan tüm muvahhidler için geçerlidir. Çünkü Rabbimiz, onlara ihsan üzere tâbi olanların, onların eriştiği rıza-ı ilahiye ulaşacağını haber vermiştir.

"Muhacir ve Ensar'dan öncüler, ilkler ve onlara ihsan üzere tabi olanlar (var ya)! Allah onlardan razı olmuş,

onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlar için altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler hazırlamıştır. En büyük kurtuluş budur işte." ⁸

2. İslami hareket: "Kafirler karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidir."

Allah'ın (cc) razı olduğu ve yeryüzüne vâris kıldığı müminlerin en temel özelliklerinden biri budur.

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse Allah (sizin yerinize) öyle bir topluluk getirir ki (Allah) onları sever, onlar da (Allah'ı) severler. Müminlere karşı alçak gönüllü/yumuşak huylu, kâfirlere karşı izzetlidirler. Allah yolunda cihad ederler ve kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın lütfudur. Allah onu dilediğine verir. Allah (ihsanı ve lütfu bütün varlığı kuşatacak kadar geniş) Vâsi', (her şeyi bilen) Alîm'dir." ⁹

Çünkü onlar için geçerli tek bir bağ vardır: İman bağı! Onlar, Allah'ın ipi Kur'an'a tutunan; kopmayan, sapasağlam kulp olan tağutu inkâr ve Allah'a imanla birbirine bağlı İslam kardeşleridir. Aralarında var olan bağ ilahidir. Sevgi ve saygıyla birbirlerine yönelir, kardeşlerinin varlığıyla mutlu olur ve izzet duyarlar.¹⁰

Allah'ı (cc) inkâr edenler, O'na şirk koşanlar ve müminleri Allah'ın yolundan alıkoyanlar en yakın akrabaları dahi olsa, onlara sevgi beslemez, yakınlık hissetmezler.

"Ey iman edenler! Şayet babalarınız ve kardeşleriniz, küfrü imana tercih ederse onları dost tutmayın. Sizden kim onları dost edinirse işte bunlar, zalimlerin ta kendisidir." ¹¹

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun -babaları, oğulları, kardeşleri, aşiretleri dahi olsa- Allah ve Resûlü ile sınırlaşan insanlara sevgi beslediğini göremezsin. Bunlar, (Allah'ın) kalplerine imanı yazdığı ve onları kendinden bir ruhla desteklediği kimselerdir. Onları altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennete sokar. Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da (Allah'tan) razı olmuşlardır. Bunlar, Allah'ın

4. 33/Ahzab, 21

5. 3/Âl-i İmran, 31

6. 3/Âl-i İmran, 32

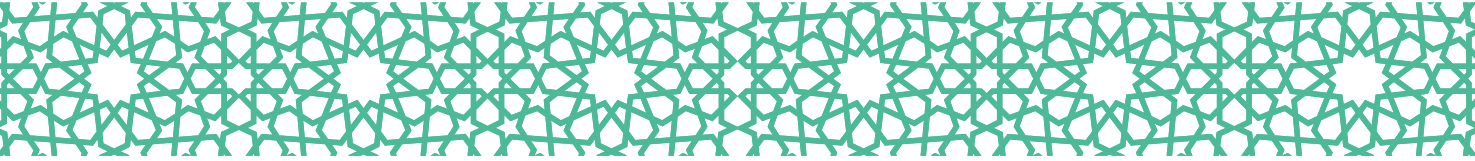
7. İbni Abbas: "Ayette, Hudeybiye'ye katılanlar kastedilmiştir." der. Cumhur ise bu ayette tüm ashâbın anlatıldığını söyler. (Bk. Bahru'l Muhit Tefsiri)

8. 9/Tevbe, 100

9. 5/Maide, 54

10. Geniş açıklama için bk. Fizilal'i Kur'an

11. 9/Tevbe, 23



taraf-tarlarıdır. Dikkat edin! Hiç şüphesiz Allah'ın taraf-tarları, galip gelecek olanlardır." ¹²

Şunu belirtmeliyiz ki, bu özellik Kur'an ve Sünnet bütünlüğü içinde anlaşılmalıdır. Kafir ve müşriklere karşı gösterilen bu sertlik savaş esnasında ve itikadi tavır anlamındadır. Sosyal yaşantıda davranış, söz ve muamele sertliği değildir. Daha açıklayıcı olması için diyebiliriz ki:

Kur'an'a göre muvahhidlerle müşrikler ya davet ya da savaş hâlinindedirler. Her iki durumun şartları ve fihki farklıdır.

Müşrik oldukları için sevmediğimiz ve berî olduğumuz kâfirler, bizimle inancımızdan dolayı savaşmaz, bizi yurdumuzdan çıkarmaz ya da çıkarana yardımçı olmazsa onlara iyilik yapabilir, sosyal anlamda bir diyalog geliştirebiliriz. Allah Resûlü (sav) böyle müşriklere hediye verir, hediye alır, hasta ziyaretinde bulunur, misafirlik davetlerini kabul ederdi.

Davet Hâli

a. Birebir davet: Muvahhidler bir muhatap karşısında davet yapıyorlarsa kavli-leyyin/sözün en yumuşağını söylerler. Karşılarındaki muhatap Firavun dahi olsa bu kaide değişmez:

"İkiniz Firavun'a gidin; çünkü o azgınlaştı. Ona yumuşak bir söz söyleyin. Umulur ki öğüt alır ya da korkar." ¹³

Zira davetin amacı muhatapı etkilemek ve onu kazanmaktır. Bu da yumuşak ve hikmetli söz, güzel öğüt ve mücadeleyle mümkündür.

"Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle davet et! Onlarla en güzel şekilde mücadele et. Şüphesiz ki Rabbin, yolundan sapanları da hidayet ehli olanları da en iyi bilendir." ¹⁴

b. Toplu davet: Toplumun tamamına hitap ediyor ve kendisine söz hakkı tanınmışsa muvahhid, aynı üslubu devam ettirir:

"Ve kıyama kalkıp: 'Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin Rabbidir! Onu bırakıp da hiçbir (sahte) ilaha dua etmeyiz. Andolsun ki o takdirde batıl/saçma bir şey söylemiş oluruz.' dediklerinde, onların kalplerini (yakın, sabır, kararlılıkla) pekiştirmiştik.' İşte bunlar, bizim kavmimiz. Tutup Allah'ın dışında ilahlar edindiler. (Bu yaptıklarının doğruluğuna dair) apaçık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Allah'a yalan uydurup iftira edenden daha zalim kim vardır?' " ¹⁵

"Firavun ailesinden olup imanını gizleyen bir adam dedi ki: 'Rabbim Allah'tır dediği için bir adamı mı öldürüyorsunuz? Muhakkak ki Rabbinizden size apaçık delillerle gelmiştir. Şayet yalancı biriye yalanı kendi aleyhinedir. Yok eğer doğru söylüyorsa sizi tehdit ettiği (azabın) bir kısmı başınıza gelir. Kuşku yok ki Allah, haddi aşır çokça yalan söyleyen kimseye hidayet etmez.' " ¹⁶

"İman eden kişi dedi ki: 'Ey kavmim! Bana uyun ki sizi doğru yola iletayim! Ey kavmim! Bu dünya hayatı yalnızca bir faydalanmadır. Ahiret ise asıl kalınacak olan yurttur.' Kim bir kötülük yaparsa yalnızca onun benzeriyle karşılık görür. Kim de erkek veya kadın bir mümin olarak salih amelde bulunursa bunlar, cennete girerler ve orada hesapsız bir şekilde rızıklandırılır. 'Ey kavmim! Ne oluyor da ben sizi kurtuluşa çağırırken; siz beni ateşe çağırıyorsunuz? Beni, Allah'a kâfir olmaya ve hakkında bilgim olmayan şeyleri O'na ortak koşmaya davet ediyorsunuz. Oysa ben, sizleri El-Aziz ve El-Ğaffar (olan Allah'a) davet ediyorum. Çare yok! Beni kendisine çağırduğunuz şeyin, dünyada da ahirette de karşılığı ve değeri yoktur. Dönüşümüz Allah'adır. Haddi aşanlar, onlar ateşin ehlidirler. Size

12. 58/Mücadele, 22

13. 20/Taha, 43-44

14. 16/Nahl, 125

15. 18/Kelîf, 14-15

16. 40/Mümin, 28

(bu) söylediklerimi (yakın bir zamanda) hatırlayacaksınız. Ben, işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz ki Allah, kullarını görendir." " 17

c. Tehdit karşısında: Şayet şirk toplumu muvahhidi tehdit ediyor ve onu yıldırım için çabalyorsa davetin üslubu değişir:

"Kavmi onunla tartışmıştı. (İbrahim) demişti ki: 'Allah beni hidayet etmesine rağmen, Allah hakkında benimle tartışacak mısınız? Rabbimin benim hakkımda bir şey dilemesi hariç şirk koştuğunuzdan korkmuyorum. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Öğüt almaz mısınız? Siz, (Allah'ın meşruluğuna dair) hiçbir delil indirmedeği varlıkları Allah'a ortak koşmaktan korkmazken, ben nasıl sizin şirk koştuğunuz (sahte ilahlardan) korkarım! Şayet biliyorsanız (söyleyin bakalım, hak olan ilaha ortak koşanlar ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayanlar) bu iki gruptan hangisi (Allah'ın azabından) emin olarak (yaşamaya) daha fazla hak sahibidir?' " 18

"Demişlerdi ki: 'Ey Hud! Bize apaçık bir belge/delil getirmedin. Senin sözünle ilahlarımızı bırakacak ve sana iman edecek değiliz. Sana sadece şunu deriz: 'İlahlarımızdan bazısı seni fena çarpmış.' Demişti ki: 'Ben Allah'ı şahit tutuyorum, siz de şahit olun ki ben ortak koştuğunuzdan beriyim. (Allah'a ibadet ettiğinizi de iddia ediyorsunuz ya!) Allah dışındaki (tüm ibadet ettiklerinizden de uzağım). Hep beraber bana tuzak kurun (ve tuzağın gereğini yapmayı da) ertelemeyin/bana göz açtırmayın. Hiç şüphesiz ben, benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. Hareket eden her canlıyı perçeminden tutan (kontrol edip yönlendiren) O'dur. Şüphesiz ki Rabbim, dosdoğru yol üzeredir.' " 19

Tehdit eden, güce sığınır. Sadece muvahhidi değil, toplumu da sindirmek ve tevhid davetinden uzak tutmak ister. Resüller böyle durumlarda karşı tehditte bulunur ve muhataplarını Allah'la (cc) korkuturlardı. İlk iki durumda muhatapı kazanmak amaçlanırken, bu durumda İslam'ın izzeti muhafaza edilir.

d. Sosyal ilişkiler: Günlük hayatta davet dışında ilişkiler ise Mümteherine suresiyle düzenlenmiştir:

"Sizinle dininizden dolayı savaşmamış ve sizi yurtlarınızdan çıkarmamış olanlara, iyilik yapmanız ve adaletli davranmanızı Allah size yasaklamaz. Çünkü Allah adaletli olanları sever. Allah, ancak dininizden ötürü sizinle savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkarmış ve çıkarılmanıza yardım etmiş olanları dost edinmenizi size yasaklar. Kim de onları veli/dost edinirse işte bunlar, zalimlerin ta kendileridir." 20

Müşrik oldukları için sevmediğimiz ve berî olduğumuz kâfirler, bizimle inancımızdan dolayı savaşmaz, bizi yurdumuzdan çıkarmaz ya da çıkarana yardımçı olmazsa onlara iyilik yapabilir, sosyal anlamda bir diyalog geliştirebiliriz. Allah Resûlü (sav) böyle müşriklere hediye verir, hediye alır, hasta ziyaretinde bulunur, misafirlik davetlerini kabul ederdi.

Önemli bir hatırlatma!

Mümin hangi şart ve durumda olursa olsun, itikadi olarak müşriklerden berîdir. İtikadi beraat savaş ya da davet haliyle değil, tevhid üzere Allah'a iman etmek ve etmemekle ilgilidir. Müşrik; şirkten tevbe edip, tevhid üzere Allah'a kulluk etmedikçe muvahhid ondan berîdir. Bizimle savaşmayan, bizi yurdumuzdan çıkarmayan ve çıkarana yardımçı olmayanları ziyaret edebilir, sıkıştıklarında yardım edebilir, onları kazanmak için hediyeleşebiliriz. Tüm bunları yaparken itikadi olarak onlardan berî olmamız gerektiği unutulmamalıdır.

Savaş Hâli

a. Savaş öncesi: Müminler için savaş son seçenektir. Onlar, insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmettirler. Gayeleri öldürmek değil, iman ve İslam ile ihya etmektir. Bir kavimle karşılaştıklarında onları üç şeyden birine davet ederler: İman etmeye çağırırlar. Kabul edilirse artık din kardeşidirler. İman etmeye yanaşmazlarsa cizye vermeye çağırırlar. Cizye verirlerse İslam devletinin hakimiyetini kabul etmiş olurlar, İslam devleti onları himaye eder. Bunu da kabul etmezlerse savaşılır.²¹

b. Savaş esnasında: Şirk davası için savaşanlara karşı müminler şiddetli ve serttirler. Zira savaş ahlaki bunu gerektirmektedir.

17. 40/Mümin, 38-44

18. 6/En'am, 80-81

19. 11/Hud, 53-56

20. 60/Mümteherine, 8-9

21. Bk. Müslim, 1731

İmtihan vuku bulduğunda ne yüksek ses ne ateşli hutbeler ne beylik lafları ne de süslü sloganlar fayda verir.

Sıcakta çekilen susuzluk, secdeye varmış nasiye(alın/yüz), duadan nasır tutmuş avuçlar, Allah'ın adıyla islanmış dil ve tevbeyle durulanmış kalp kişiye fayda verir.

"Ey iman edenler! Size yakın olan kâfirlerle savaşın ve sizde sertlik görsünler. Bilin ki Allah, muttakilerle beraberdir." ²²

"Şayet onları savaşta ele geçirirsen geriden gelenlere ibret olacak şekilde darmadağın et ki (sözlerini bozmaya yeltenen diğer kâfirler) öğüt alsınlar." ²³

Bununla birlikte savaşıyor olsalar bile haddi aşmazlar, Allah'ın ve Resûlünün yasaklarını çiğnemezler.

"Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın. Haddi aşmayın. (Çünkü) Allah, haddi aşanları sevmez." ²⁴

Nebi (sav) bir seriyyeye emir tayin ettiğinde şöyle tavsiyelerde bulunurdu:

"... Allah'ın adıyla gaza edin ve kâfirlerle savaşın. Sözü bozmayın/aldatmayın, ganimetten çalmayın, müslle (vücuttan organları kesmek) yapmayın, çocukları ve ibadete çekilmiş insanları öldürmeyin..." ²⁵

Allah Resûlü (sav) döneminde savaşta dahi ahlaklı olmaya dikkat edilir, askerler bizzat Allah Resûlü tarafından kontrol edilirdi. Bu durum Hulefa-i Raşidin döneminde de devam etti. Ancak hilafeti saltanata çeviren ve cahiliyeye dönüş sinyalleri veren Emeviler ve sonrasında bu ahlak zedelendi. Ve maalesef günümüze intikal eden savaş ahlakı asr-ı saadet ahlakı değil, Emevi ve sonrasında oluşmuş cahili savaş ahlakıdır.

c. Savaş sonrası: Savaş bittikten sonra ölülerin cesedine işkence yapmaz, istisnai durumlar hariç ölüm teşhirinde bulunmazlar. Şayet esir almışlarsa onlara en güzel şekilde muamele yapar, yeri geldiğinde yiyeceklerini paylaşırlar:

"Onu sevmelerine rağmen yemeği; yoksula, yetime ve esire yedirirler." ²⁶

3. Kulluk bilincini kaybetmezler:

"... Onları rükû edenler, secde edenler ve Allah'ın lütfunu ve rızasını elde etmek isterken görürsün..."

Âdeta hayatı rükû, secde ve rıza-i ilahi arayışında geçirirler. Her hâl ve durumda kul olduklarının bilincindedirler. Namazda Allah'ın huzurunda eğilen ve alınları secdeye varan bu insanlar, namazın dışında da bu hâletiruhiyeyi korurlar.

Bu sıfat üzerinde titizlikle durulmalıdır. Zira İslami mücadelenin etki ve başarısı, mücadele edenlerin Allah'la bağlarının kuvvetiyle orantılıdır.

Bu dava, slogan davası değildir, iyi konuşma ve hitabet davası da değildir, entelektüel bir zihin faaliyeti hiç değildir. Bu dava; Allah'a teslim olmak, nefsi ıslah etmek ve Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye mücadele etme davasıdır. Zordur, çilelidir, imtihanı çoktur. Yol; sabır yoludur, meşakkat yoludur. Maldan, candan, meyvelerden eksiltilerek, sözlü eziyete maruz kalarak, Allah yolunda eza ve cefa çekerek yürünen bir yoldur.

İmtihan vuku bulduğunda ne yüksek ses ne ateşli hutbeler ne beylik lafları ne de süslü sloganlar fayda verir. Sıcakta çekilen susuzluk, secdeye varmış nasi-

22. 9/Tevbe, 123

23. 8/Enfal, 57

24. 2/Bakara, 190

25. Müslim, 1731

26. 76/İnsan, 8

ye(alın/yüz), duadan nasır tutmuş avuçlar, Allah'ın adıyla islanmış dil ve tevbeyle durulanmış kalp kişiye fayda verir.

Dava adamı her şeyden önce Allah'a kuldur. Rabbiyle bağı kuvvetlidir, namaz ve sabırla Allah'tan yardım ister, Güneş'in doğuşundan ve batışından önce Rabbinin hamdiyle tesbih eder.

Kur'an'da dava adamını anlatan dört ayrı pasajı dikkatinize sunmak istiyorum:

"Onlar (muttakiler) ki bollukta da darlıkta da infak ederler, öfkelerini yutar ve insanları affederler. Allah, muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları sever. O (muttakiler) ki bir kötülük yaptıklarında yahut (günah işleyerek) kendilerine zulmettiklerinde Allah'ı anar ve günahları için bağışlanma dilerler. Allah'tan başka kim günahları bağışlayabilir? Ve bile bile yaptıkları (yanlışta) ısrar etmezler. Bunların mükâfatı, Rablerinden bir bağışlanma ve içinde ebedî kalacakları altından ırmaklar akan cennetlerdir. (Allah'ın rızasını elde etmek için) çalışanların mükâfatı ne de güzeldir." ²⁷

"Şüphesiz ki göklerin ve yerin yaratılışında, gece ve gündüzün peşi sıra yer değişmesinde akıl sahipleri için (üzerinde düşünüp, bunları yapanın tek ilah olduğu, kulluğun sadece kendisine yapılması gerektiğine dair sonuçlar çıkaracakları) ayetler vardır. Onlar ki ayakta, otururken ve yanları üzere yatarken Allah'ı zikrederler. Göklerin ve yerin yaratılışı hakkında tefekkür ederler ve (derler ki): 'Rabbimiz! Sen bunu boşa yaratmadın. Seni eksikliklerden tenzih ederiz, bizi ateşin azabından koru. Rabbimiz! Şüphesiz ki sen, kimi ateşe sokmuşsan onu rezil etmiş/alçaltmışsındır. Zalimlere hiçbir yardımcı yoktur. Rabbimiz! Şüphesiz ki biz: 'Rabbimize iman edin!' diye imana davet eden bir davetçiyi işittik ve iman ettik. Rabbimiz! Günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört ve Ebrar olanlarla (çokça iyilik yapanlarla) beraber canımızı al. Rabbimiz! Resûllerine vadettiğini bize ver ve kıyamet gününde bizi rezil etme. Şüphesiz ki sen, sözünden dönmezsin.' Rableri (onların duasına) icabet etti (ve dedi ki): 'Sizden erkek olsun, kadın olsun amel yapanların amelini zayi etmeyeceğim. Siz birbirinizdensiniz. Hicret edenler, yurtlarından çıkarılanlar,

benim yolumda eziyet gören, savaştan ve öldürülen kimselerin günahlarını örteceğim ve onları altından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. (Bu mükâfat, yaptıklarına karşılık) Allah katından bir sevaptır. Allah, yanında sevabın en güzeli olandır.' Kâfirlerin yeryüzünde (mağrur bir şekilde) dolanıp durmaları seni aldatmasın. (Bu halleri) az bir faydalanmadır. Sonra barınakları cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o! Rablerinden korkup sakınanlara (gelince), onlar için altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler vardır. (Bu kendilerine) Allah'tan bir ikram olarak (verilmiştir). Allah'ın yanında olan, ebrar olanlar (çokça iyilik yapanlar) için daha hayırlıdır." ²⁸

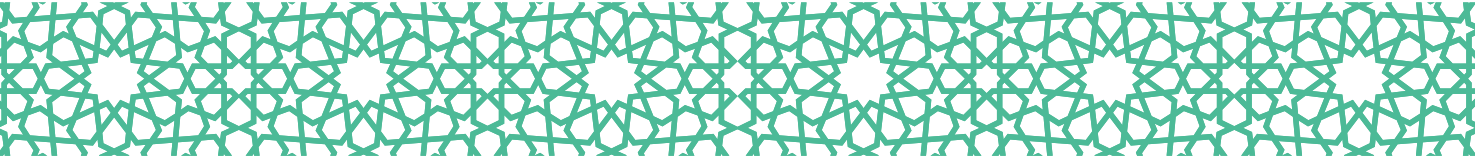
"Rabbinden sana indirilenin hak olduğunu bilen kişi, o görmeyen gibi midir? Ancak akıl sahipleri öğüt alırlar. Onlar ki Allah'ın ahdini (tevhide dair verdikleri sözü) eksiksiz yerine getirir, sözlerini de bozmazlar. Onlar ki Rablerinin birleştirilmesini emrettiği (akrabalık, komşuluk, İslam kardeşliği vb.) bağları birleştirirler. Rablerini (hakkıyla tanıdıklarından) Rablerinden (saygıyla) korkar ve hesabın kötüsünden korkarlar. Onlar ki Rablerinin rızasını elde etmek için sabreder, namazı dosdoğru kılar, onlara rızık olarak verdiklerimizden gizli açık (süreklili) infak eder, kötülüğü iyilikle savaşırlar. Böylelerine (ahiret) yurdunun (güzel) akıbeti vardır. (O akıbet de şudur:) İçine girecekleri Adn cennetleridir. Onların babalarından, eşlerinden, soylarından salih olanlar da oraya gireceklerdir. Ve melekler her kapıdan onların yanına girip: 'Sabretmenize karşılık size selam olsun!' (derler.) (Bu) yurdun akıbeti ne güzeldir." ²⁹

"Rahman'ın kulları yeryüzünde tevazu ile yürür. Cahiller kendilerine sataştığı zaman: 'Selam olsun size!' derler. Onlar, geceyi Rableri için secdede ve kıyamda geçirirler. Onlar ki: 'Rabbimiz! Cehennem azabını bizden çevir. Şüphesiz ki onun azabı, süreklili ve katlanılması zor bir cezadır.' derler. 'Şüphesiz ki o, ne kötü bir yerleşim yeri ve ne kötü bir konaktır.' Onlar ki harcadıklarında israf ve cimrilik etmez, bu ikisi arasında (dengeli) bir yol tutarlar. Onlar, Allah'la beraber başka bir ilaha dua etmez, (İslam'ın izin verdiği kısas vb. meşru bir) hak olmaksızın Allah'ın haram kıldığı cana kıymaz ve zina da etmezler. Kim de

27. 3/Âl-i İmran, 134-136

28. 3/Âl-i İmran, 190-198

29. 13/Ra'd, 19-24



bunları yaparsa bir cezayla karşılaşacaktır. Kıyamet gününde azabı kat kat arttırılacak, (azabın içinde) aşığlanmış bir hâlde ebediyen kalacaktır. (Fakat) tevbe eden, iman eden ve salih amel işleyenler bunun dışındadır. Allah bunların günahlarını sevaba çevirir (ya da şirklerini imana, cinayetlerini islah, zinalarını iffete çevirir). Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahim'dir. Kim de tevbe edip salih ameller işlerse şüphesiz ki o, tevbesi makbul olarak Allah'a dönmüş olur. Onlar yalana şahitlik etmezler. Boş/yararsız/batıl bir şey

İslami mücadelede yer alan insanlar simalarından tanınırlar. Secde, onlara bir kimlik kazandırmıştır. Rableri huzurunda eğildikçe arınmış ve ilahi lütuflara mazhar olmuşlardır. Başları eğildikçe ruhları yücelmiştir. Onlarda secde ahlakı, yüzlerinde namazın insana verdiği bir mutmainlik vardır. "Ruhun susuzluğunu dindiren" yüzlere sahiptirler.

gördüklerinde değerli insanların tavrını sergileyerek yüz çevirip giderler. Onlar, Rablerinin ayetleri kendilerine hatırlatıldığında sağır ve kör gibi davranmazlar. (Kulak kabartıp, görmeye, anlamaya çalışırlar.) Onlar ki: 'Rabbimiz! Bize eşlerimizden ve çocuklarımızdan göz aydınlığı/sevinç ve huzur kaynağı olacak kimseler ihsan et. Ve bizi muttakilere imam/öncü kıl.' derler. İşte bunlar, sabretmelerine karşılık (cennette özel konuklar için hazırlanmış) odalarla mükâfatlandırılırlar. Ve orada selamlanma ve esenlik temennileriyle karşılanırlar. Orada ebedî olarak kalacaklardır. Orası ne güzel bir yerleşim yeri ve ne güzel bir konaktır." ³⁰

Bu pasajlar dikkatle okunduğunda hepsinin ortak bir yönünün olduğu görülecektir: Kulluk bilinci... Hayatın her alanında kendini gösteren ve müminin ayrılmaz parçası olan ubudiyet şuuru. Her an ve durumda "Rabbimi nasıl razı edebilirim?" sorusu, ürperen bir kalp, ümit eden bir gönül, her iş ve yönelişte duayla kıpırdayan dudaklar... Sonrasında Allah'ın (cc) mağfiret ve ecir vaadi...

4. Secdeyle elde edilen bir kimliğe sahiptirler!

"Alametleri, yüzlerinde secdeden oluşan izdir..."

Onları ayırt edebileceğimiz bir alametleri vardır. Gizli, saklı, anlaşılmaz ve tanınmaz insanlar değildir. Onları yüzlerinden tanırız. Çünkü alametlerini yüzlerinde taşırlar. Bu izin ne olduğuna dair farklı yorumlar yapılmıştır:³¹

- Bu müminlerin yüzlerinde ve ayaklarında var olan abdest parlaklığıdır. Kıyamet günü bununla tanınırlar.
- Bu secdenin müminde oluşturduğu huşu ahlakı, tevazu ve güzel ahlaktır.
- Geceyi uykusuz, secdelerde geçirmenin yüzde oluşturduğu solgunluk; sarıya çalan renktir.
- Uzun secdelerin altında oluşturduğu nasır ve abdest parlaklığıdır.

Taberi (r.h) bu görüşleri verdikten sonra der ki:

"Bu konuda isabetli olmaya en uygun görüş şudur: Allah bu topluluğun yüzlerinde secde izi olduğunu bize haber verdi. Bu durumu belli bir vakte tahsis etmedi. Böyle olduğuna göre (secde izi alameti) tüm vakitler içindir. Dünyada kendisiyle tanındıkları alamet, İslam'ın onlar üzerindeki eserleridir. Bu; İslam'ın huşusu, ahlakı, kimliği, farz ve nafilelerin etkisidir. Ahirette ise (Allah Resûlü'nün haber verdiği gibi) el ve ayaklarında oluşan abdest parlaklığı ve secde izinden oluşan yüz beyazlığından tanınırlar." ³²

İslami mücadelede yer alan insanlar simalarından tanınırlar. Secde, onlara bir kimlik kazandırmıştır. Rableri huzurunda eğildikçe arınmış ve ilahi lütuflara mazhar olmuşlardır. Başları eğildikçe ruhları yücel-

30. 25/Furkan, 63-76

31. Görüşler için bk. Taberi Tefsiri.

32. Tefsiru'l Taberi

miştir. Onlarda secde ahlakı, yüzlerinde namazın insana verdiği bir mutmainlik vardır. "*Ruhun susuzluğunu dindiren*" yüzlere sahiptirler.

Bu sanıldığı gibi alınlarda oluşan nasır izi değildir. İbadetin şeffaflaştırdığı ruhların yüze manevi bir ışık olarak yansımasıdır. Kasıt; ibadetin ruhlarında oluşturduğu etki ve bunun yüze yansıyan manevi ışığıdır.

Secde lafzının seçilmesi, secdenin huşu ve Allah'a boyun eğmenin en kamil sureti olmasındandır.³³

Şu unutulmamalıdır: "*Hayat, iman ve cihattır.*" İslam aksiyon ve mücadeledir. Allah'a (cc) davet, nefsi ıslah, toplumu ıslah, fitnenin yeryüzünde son bulması için verilen cihad... Mümin sürekli bir mücadele içindedir. Bu aksiyon için ruh ve enerji lazımdır. O da salih ameller ve hususen gecenin sessizliğine nakşedilen secdelerdir. Müminin Rabbiyle baş başa kaldığı ve içtenlikle mevlasına yöneldiği saatleri vardır. Bu saatler, manevi azık saatleridir. Allah müminlere randevu olarak gece saatlerini tavsiye etmiştir. Hiç şüphesiz en uygun saati bilen Allah'tır. Kişi Rabbiyle buluşur, O'nu över, tesbih eder, yüceltir, derdini açar, yardım ister, Rabbine yakınlaşır... O Rabbine yaklaştıkça El-Karib olan Allah da ona yakınlaşır. Kişinin sabır, rıza, tevekkül, yakın, Allah'a dair saygı ve sevgisi artar. Artık mücadeleye hazırdır.

Zira sabır ve takvayı geceden kuşananlar; gündüzün süvarileri, kavgaların aranan cengaverleri ve kâfirlerin kabusu olan kimselerdir.

Secdelerle elde edilen bu kimlik; sözü etkili, ameli başarılı, cemaati güçlü, hedefleri yakın kılar.

Kendimiz, davamız, içinde bulunduğumuz cemaat ve ümmet için secde kimliğini kazanmaya çalışmalıyız.

5. İslam Cemaati ekin gibidir!

Allah (cc) müminleri ekine benzetmiştir. Bu benzetmeden yola çıkarak İslam cemaatinin bazı özelliklerini tespit edebiliriz:

a. Evvela bir ekinden söz edebilmemiz için **çiftçi, tohum, zemin** ve ekinin ihtiyaç duyduğu **bakım** olması şarttır.

Dört unsurun İslam cemaatinde karşılığı; lider (çiftçi), liderin davası ve ulaşmak istediği hedef (tohum), davasına muhatap olan insanlar (zemin) ve insanların dava yolunda eğitilmesidir (bakım).

Her müminin cemaat muhasebesi yaparken dört şey üzerine düşünmesi gereklidir. Lider, davete konu olan gündem/dava, cemaatin muhatap kitlesi ve bu üçü arasında bağ görevi gören ve denetlenmeyi mümkün kılan menhec.

Cemaatin kalıcı salih amellerle yeryüzünde güzel bir iz bırakması ve cennet yolunda muttakilerden bir zümre oluşturulabilmesi bu dört unsurun varlığı ve işlerliği/kalitesi oranındadır.

b. Ekin birbirine yakın bitkilerdir. Rabbimiz, İbrahim Suresi 24-25. ayetlerde tevhid akidesini ağaca benzetir.³⁴ Allah Resülû (sav) ise mümini bereketi, yararı ve sağlam oluşunda hurma ağacına benzetir.³⁵

Bu ayette ise Rabbimiz, İslam cemaatini ağaca değil bitkiye benzetir. Çünkü ağaç ile ekin arasında fark vardır. Ağaçlıklara bakıldığında ağaçlar aralarında mesafe olduğu görülür.³⁶ Ekin ise böyle değildir. Bir ekin tarlasına baktığınızda ekinlerin sarmaş dolaş, adeta iç içe geçmiş gibi olduğunu görürüz. İslam cemaatini birey olarak ele aldığımızda ağaca benzetebiliriz. Her bir mümin inancının sağlamlığı (kök), başkalarına faydası (dallar ve meyve), insanların gölgesine sığındığı güvenilir bir şahsiyet olma yönüyle ağaç gibidir. Ancak bir bütün olarak ele alındıklarında ekin gibidirler. Bir vücudun azaları gibi, her biri bir diğer kardeşini tamamlar. Yakınlık ve dayanışmada birbirlerine dayanan, birbirlerine sarılarak yükselen bitkiler gibidirler.

34. "Allah'ın (tevhidi) nasıl örneklendirdiğini görmedin mi? Güzel söz (La ilahe illallah), kökü sabit, dalları ise gökyüzüne ulaşmış güzel bir ağaç gibidir. (O ağaç) Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. İnsanlar öğüt alsınlar diye Allah onlara örnekler veriyor." (14/İbrahim, 24-25)

35. İbni Ömer'den (r.a) rivayet edildiğine göre Resülullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ağaçlar arasında öyle bir ağaç vardır ki, yaprağı düşmez. Bu ağaç Müslümana benzer. Bana bu ağacın ne olduğunu söyleyiniz." İnsanlar çöl ağaçlarını saymaya başladılar. (Abdullah b. Ömer diyor ki:) 'Aklına onun hurma ağacı olduğu geldi. Ancak utandığımдан bunu söylemedim.' Daha sonra ashab-ı kiram: 'Ey Allah'ın Resülû, onun ne olduğunu bize bildir.' dediler. Bunun üzerine Peygamber: 'O, hurma ağacıdır.' buyurdu." (Buhari, 61)

36. Bk. Yeni Bir Anlayışın Işığında Kur'an Tefsiri

33. Bk. Fizilali'l Kur'an

c. Musibetler karşısında ekin gibidirler

Ekin, yapısı itibariyle yumuşaktır, esnektir. Rüzgar onu sağa sola yatırır, sonra tekrar doğrulur. İslam cemaati de böyledir. Farklı imtihanlara uğrayabilir. Bu imtihanlardan etkilenip güç kaybedebilir, yürüyüşü ağırlaşıp faydası azalabilir. Ancak esnek yapısı ve Allah'ın (cc) sünnetlerini doğru okuması nedeniyle yeniden doğrulur. Güç ve tecrübe kazanmış, bir sonraki imtihanda daha az zayıfata görecek şekilde vazifesine devam eder.

Allah Resûlü (sav) der ki:

"Müminin (imtihanlar karşısında) misali yumuşak ekin gibidir. Rüzgâr bazen onu yatırır/eğer, bazen ise

Bugün, yeniden ve bir daha Kur'an'la arınacak, Kur'an'la doğrulacak, Kur'an'la uyaracak, Kur'an'la müjdeleyecek, Kur'an'la cihad edecek ve Kur'an'ın gösterdiği yerden beslenecek insanlara ihtiyaç vardır.

*doğrultur. Eceli gelinceye kadar bu hâl devam eder. Kâfir/münafık ise dimdik duran erze ağacı gibidir. (Zahiren) başına bir musibet gelmez. Allah dileğinde onu kökünden koparıp atar."*³⁷

d. Filiz vermiş tohum, başak vermiş ekin gibidirler.³⁸

Filiz vermeyen tohum, başak vermeyen ekin ya ayak altında ezilir ya da hayvanlara yem olur. En iyi haliyle ottur. Oysa müminler insanlık içindir, insanlığa faydalı olsunlar diye seçilmişlerdir. Onlar Allah'ın (cc)

yeryüzündeki şahitleridirler. İslam cemaati bunun bilincinde olmalı ve çalışmalarını bu doğrultuda sürdürmelidir. *"Neydik, ne yaptık, kimlere faydalı olduk?"* sorusunu sormalı, hareketin muhasebesini yapmalıdırlar.

e. Ekin, sürekli bakım ister.

Bir topluluğun yığın, kalabalık, suyun üzerinde bilincsizce hareket eden çer çöp olmaktan çıkıp İslam cemaati olabilmesi sürekli, programlı ve düzenli bir bakımla mümkündür.

Allah'ın (cc) müminleri ekine benzetmesine bu nazarla bakılmalıdır. Öncülerin iman, salih amel ve örnek bir temsilîyetle geriden gelenleri beslemesi, onların gelişimini gözlemesi ve beliren ihtiyaçlara uygun önlemler alması bir zorunluluktur.

Ekin, ağaç gibi değildir. Kısa bir süreliğine bakımı ihmal edildiğinde tafisi mümkün olmayan zararlar ortaya çıkar. Toplulukların İslam cemaatine dönüşme hızı ve kalıcı salih ameller yapabilme kapasiteleri biraz da bu ilgi ve bakımla alakalıdır.

6. Filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiştir.

Tohum/çekirdek filizi besler, ihtiyacı olan gıda topraktan filize geçer. Bu da çekirdeğe/öze yani akideye ve dava bilincine bir işaretir.

Filiz yani davanın muhatabı olan insanlar farklı merhalelerden geçer, çeşitli zorluklarla karşı karşıya kalırlar. Bu durumlar karşısında onların dayanağı inanç ve davalarıdır. Şayet akide sağlam, dava bilinci de oturmuşsa inanç ve dava bilinci sahibini besler; zorluklar karşısında dayanma gücü/sabır, ileriye dönük umut/yakın ve zorlukları aşacak enerji sağlar.

Bunun için Allah Resûlü (sav) on üç yıl boyunca aralıksız bir şekilde ashabını eğitmiş, kalplerini Kelime-i Tevhid'le sağlamlaştırmış, Kur'an kıssaları aracılığıyla zorluklarla nasıl mücadele edileceğini aşlamıştır. Ve bu Rabbanî eğitim, tarihin şahitlik ettiği en güzide topluluğu meydana getirmiştir. Resûl'ün eğitimine bakıldığında üç şey dikkatimizi çeker:

- Müfredat yani Kur'an.
- Müfredatı uygulamalı öğreten muallim yani Nebi.
- Tüm benlikleriyle eğitime yönelen öğrenciler yani ashap.

37. Buhari, 7466; Müslim, 2809

38. Bk. Yeni Bir Anlayışın Işığında Kur'an Tefsiri

Çekirdeğin filizi beslemesi ve olgunlaştırması üç unsurun varlığıyla mümkündür. Bunlardan biri eksik olduğunda eğitim eksik, doğal olarak inanç ve dava bilinci de eksik olacaktır.

Üzülerek belirtmeliyim ki; ilk nesilden bu yana eğitim sorunu İslam cemaatlerinin en temel sorunu olmuş, bugün de sorun olmaya devam etmektedir.

Sorun, ne kaynak azlığı ne bilgiye erişmenin zorluğu ne de âlim eksikliğidir. Bilakis, kaynakların çeşitliliği, bilginin erişilebilir olması, âlim/muallim fazlalığı eğitim sorununu iyice içinden çıkılmaz müşkül bir hale getirmiştir. Çünkü kaynak çeşitliliğine bağlı kafa karışıklığı, bilgiye erişimin kolaylığına bağlı bilginin değersizleşmesi ve öğrettiklerini yaşamayan âlimlere bağlı olarak temsil sorunuyla karşı karşıyayız.

Bu konuda Seyyid Kutub (r.h) çok önemli öneriler sunmuş ve bir birey olarak doğru eğitimle neler yapılabileceğini göstermiştir. Son yüzyılda yüzlerce cemaat, yüzbinlerce -belki milyonlarca- insan, Seyyid Kutub'un yaptığını yapamamış, onun bıraktığı etkiye ulaşamamıştır. Zira o, kendisini Kur'an'la arındırmış, eğitmiş ve Kur'an'ın gösterdiği şekilde mücadele etmiştir. Ortaya bir eser ve o eseri tasdik eden bir hayat koymuştur. Ölümünün üzerinden yarım asır geçmesine rağmen insanlar hala onun kitaplarından besleniyor, onun tevhide olan şahitliğini örnek almaya devam ediyorlar. Seyyid Kutub tecrübesi biz müminlere çok şey anlatıyor.

Bugün, yeniden ve bir daha Kur'an'la arınacak, Kur'an'la doğrulacak, Kur'an'la uyaracak, Kur'an'la müjdeleyecek, Kur'an'la cihad edecek ve Kur'an'ın gösterdiği yerden beslenecek insanlara ihtiyaç vardır.

7. Kalınlaşmış ve gövdesi üzerine doğrulmuştur.

Amaç budur. Güçlenmek, kendi ayakları üzerinde durmak ve elde edilen gücü Allah'ın kelimesi/tevhid davası en yüce olsun diye kullanmaktır.

Allah (cc) El-Kavîy'dir, gücün ve kuvvetin yegâne kaynağıdır. O müminlerin birey olarak, İslam cemaatinin de bir bütün olarak güçlenmesini ister.

Allah; Resûlü'nün (sav) kuşatıldığı, ölüm tehditleri aldığı ve ashabının şehit edilmesini çaresizlik içinde izlediği bir dönemde şu ayeti indirdi:

"De ki: 'Rabbim! Gireceğim yere doğrulukla girmem, çıkacağım yerden doğrulukla çıkmamı sağla. Kendi katından bana (İslam'ı zafere taşıyacak) yardımcı bir kuvvet ihsan eyle.' " 39

Tevhid daveti güçlüdür; gücünü kaynağından alır. Çünkü o, El-Hak olan Allah'ın davasıdır. Güçlüdür; çünkü fitrata seslenir, insanı şah damarından yakalar. Güçlüdür; çünkü sade ve anlaşılırdır. Güçlüdür; çünkü akli ve ruhu aynı anda besler. Güçlüdür; çünkü Adem'le (as) yani insanlık tarihine yaşıt köklü bir geçmişi vardır...

Bu saydıklarımız -ve daha sayılabilecek nice özellik-tevhid davasının manevi gücüdür. Allah (cc) bu gücün maddi güçle desteklenmesini ister.

"Andolsun ki resûllerimizi apaçık (delillerle) gönderdik. İnsanlar adaleti ayakta tutsunlar diye onlarla beraber Kitab'ı ve mizanı (adalet ölçüsünü) indirdik. (Ayrıca) kendisinde çetin bir güç ve insanlar için faydalar bulunan demiri indirdik. Ta ki Allah, kimlerin gaybta (onu görmedikleri hâlde) Allah'a ve resûllerine yardım edeceğini açığa çıkarıp ayırsın. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kavîy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz'dir." 40

Çünkü batıl tabiatı gereği hakkın karşısına dikilir. Ve yine tabiatı gereği çoğunluk batıldan yanadır.

"De ki: 'Yeryüzünde gezip dolaşın da bakın (batalım) öncekilerin akıbeti nasıl olmuş? Onların çoğu müşriklerdi.' " 41

Hakkı yok sayarlar, inkâr ederler. O varlığını korsa onu alaya alır küçümserler. Hakkın direnişini gördüklerinde tehdit ederler. Olmadı işkenceye başlar, bir kısmını yurdundan çıkarır, öncülerini öldürmeye yeltenirler.

Allah (cc) hakkı koruyacak, ehlini müdafaa edecek ve hak ile insanlar arasına giren engelleri kaldıracak bir gücün müminlerde olmasını ister.

Her dönemin "güç" anlayışı, vakıanın ihtiyaçlarına göre değişebilir.

39. 17/İsra, 80

40. 57/Hadiid, 25

41. 30/Rum, 42

Bizler güçlendikçe, sayımız arttıkça, düzen ve disiplin içinde ilerledikçe rahata ermeyecek, daha zor günlerle karşılaşacağız.

Biz güçlendikçe Allah düşmanları öfkelenecek, biz güçlendikçe onlar İslam'a ve ehline karşı daha büyük hile ve tuzaklar kuracaklardır.

Örneğin, Musa (as) için güç, sayısal çoğunluk ve bir halkın ona destek vermesiydi. Tüm itikadi ve ahlaki zaafalarına rağmen mücadelesi boyunca İsrailoğullarından ayrılmadı, yürüyüşünü onlarla birlikte sürdürdü.

Lut (as) için güç, onu aşiretin şerrinden koruyacak bireysel bir güç ve himayedir.⁴²

Allah Resûlü (sav) için güç, iyi eğitilmiş savaşçılar ve savaşta ihtiyaç duyulan harp aletleridir.⁴³

Bugünün muvahhidleri iyi düşünmelidir! Şahidi olduğumuz zaman diliminde Tevhid davetini maddi olarak güçlü kılacak ve hedeflerini gerçekleştirecek güç nedir? Tevhid akidesi ve İslam şeriatından taviz vermeden bu güce ulaşmanın yolları nelerdir?⁴⁴

Bu soruya tek bir kişi ve yapı değil, davanın yükünü omuzlamış camialar hep birlikte cevap vermelidir. Konuşmalı, tartışmalı, istişarelerde bulunmalı ve vakia okumalarını birbirleriyle paylaşmalıdırlar.

8. Her merhaledede çiftçi/lider gözetiminde bir yapı:

"(O ekin) çiftçilerin) hoşuna gider..."

Tohumu eken çiftçiydi. Onun bakımını üstlenen çiftçiydi. Şimdi hasat zamanıdır ve ekini izleyen, onu inceleyen yine çiftçidir.

Çiftçinin lidere veya hareketin öncülerine tekabül ettiğini daha önce belirtmiştik. Ayetin bu bölümünden hareket için çiftçinin önemini anlıyoruz. Çünkü insan kalabalıklarını tespih misali bir ipe dizen, onları anlamlı bir topluluk haline getiren liderdir. Lideri olmayan ya da zayıf olan toplulukların yoklukları, var olmalarından daha hayırlıdır. Böyle bir topluluk yalnızca kaos ve keşmekeş sebebidir. Her kafadan ayrı bir ses, her bedenden ayrı bir fiil sadır olan bu gibi yapılar, tevhid daveti için zararlıdır. Çünkü davetin varlığı kadar nasıl temsil edildiği de önemlidir. Yanlış bir temsiliyet insanları Allah'ın (cc) dininden uzaklaştıracaktır.

Bir çiftçi elinde şekillenmeyen, bakımı bir çiftçi eliyle yapılmamış ve olgunlaşması bir çiftçi onayı ile olmayan, ekin olamaz. Bu insanların oluşturduğu kalabalık da İslam cemaati değildir.

Ayetin bu bölümü İslam cemaatinin başka bir yönüne daha işaret eder.⁴⁵ Çiftçi, ekin işinde ariftir. Ekinin kusurlarını, iyisini ve kötüsünü birbirinden ayırır. Bildiğimiz gibi, işin ehli/ustaları kolay kolay bir şeyi beğenmezler. Eğer beğeniyorlarsa bu, o işin çok iyi olduğuna alamettir.

İslam cemaati çiftçinin hoşuna giden ekin gibidir. Lider, cemaate baktığında, verilen emeklerin iman ve salih amel olarak karşılık bulduğunu görür. Onlar, itaatleri, lidere bağlılıkları, düzen ve disiplinleriyle liderlerinin gözünü doldurur, Kızıl denize sürülecek atın peşinden atlarını denize süreceklerine dair güven verirler.

Liderin yapıdan, yapının da liderden razı olması için karşılıklı sorumlulukların yerine getirilmesi gerekir.

42. "Demişti ki: 'Keşke size karşı bir gücüm olsa ya da (sizden koruyacak) bir güce sığınabilseydim.'" (11/Hud, 80)

43. "Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve (cihad için tahsis edilmiş) besili atlar hazırlayın. Onunla Allah düşmanlarınızı, kendi düşmanlarınızı ve sizin bilmediğiniz Allah'ın bildiği (gizli düşmanlarınızı) korkutursunuz. Allah yolunda infak ettiğiniz her ne varsa size eksiksiz ödenir ve siz zulme de uğramazsınız." (8/Enfal, 60)

44. Zira tavizler vererek ulaştığımız şey; güç değil, taptığımız ve sizi yönlendiren ilahımız olmuş olur. Böyle bir gücün tevhide hizmet etmeyip şirki güçlendirdiği ise sayısız tecrübeyle sabittir.

45. Bk. Bahru'l Muhit Tefsiri

Cemaat bireyleri itaat, lidere bağlılık, izin alma, saygı ve önerilerini/eleştirilerini liderle paylaşırlar.

Lider ise ehliyet, liyakat, kardeşlerini sevme, güvenilrlik ve onları maddi-manevi anlamda geliştirecek projelerle cemaatin gelişmesine katkı sağlar.

Liderin cemaatten, cemaatin de liderden razı olduğu bir yapı; müminlerin gönlüne şifa, kâfirlerin kalplerinde ise öfke ve buğz sebebidir.

9. Kâfirleri öfkelenirler.

Tevhidin varlığı kâfirler için hoşnutsuzluk sebebi- dir. Ancak bu hoşnutsuzluk basit, sıradan bir duygudur. Tevhid ehlinin çoğalması, ayette anlatıldığı gibi güçlenmesi ve toplumda görünmeye/işitilmeye başlaması ise öfke/ğayz sebebidir.

Zira müşrikler, tevhidin güç kazanmasının anlamını çok iyi bilirler. Onlar için tevhidin güçlenmesi; şirkin yeryüzünden silinecek olması, şirkten kaynaklı imtiyazların son bulması, şeriat karşısında herkesin eşit olması, zengin ile fakirin aynı safta omuz omuza namaza durması, aynı sofrada yemek yemesi, paradan para kazanma aymazlığının/tefeciliğin son bulması, fahşa ve münkerin izalesi... anlamına gelmektedir. Bu sonu düşündükçe öfkeden kudurlurlar.

Yine onlar; muvahhidleri yok saymış, alaya alıp küçümsemiş, hapsedmiş, sürmüş, öldürmüştür. Buna rağmen muvahhidler güçlenmiş ve çoğalmıştır. Tüm çabalarının boşa gitmiş olması onları öfkelenirler.

Allah'ın (cc) bu sözünden anlamalıyız ki: Bizler güçlendikçe, sayımız arttıkça, düzen ve disiplin içinde ilerledikçe rahata ermeyecek, daha zor günlerle karşılaşacağız. Biz güçlendikçe Allah düşmanları öfkelenecek, biz güçlendikçe onlar İslam'a ve ehline karşı daha büyük hile ve tuzaklar kuracaklardır.

Muvahhidler tevhid akidesine ve sünnete/menhece bağlı kalarak vazifelerini yapmalı ve Allah'a dayanmalıdır. Zira bu ekin, her şeyden önce Allah'ın gözetimindedir. Karşılaştıkları zorluklara sabır ve takvayla direnmelidirler. Yalnızca vazifelerine odaklanmalı, anın vacibini anlamaya çalışmalı ve Allah'tan yardım dileyerek ilerlemeye devam etmelidirler. Ne dünün nostalgisine ne de yarının bize gayb olan hayalciliğine prim vermelidirler. **Anın vacibi, sabır ve takva...** Tüm enerjilerini bu noktaya hasretmelidirler.

Kâfirlerin öfkesi ve dağları yerinden oynatan tuzakları Allah'ın katındadır. O (cc) izin vermeden bu ekine zarar veremezler. **Büyüyen öfke ve her geçen gün şiddetlenen tuzaklar karşısında bizi koruyacak ve Allah'ın yardımıyla galip getirecek şey, sabır ve takvadır.**

"Size bir iyilik dokunması onları üzer, başınıza bir musibetin gelmesiyle sevinirler. Şayet sabreder ve korkup sakınırsanız onların tuzakları size hiçbir zarar vermez. Allah, onların yaptıklarını kuşatandır." ⁴⁶

"Evet, şayet sabreder ve korkup sakınırsanız -onlar aniden size saldıracak olsa bile- Rabbiniz, işaretli beş bin melekle sizi destekleyecektir." ^{47 48}

10. Bağışlanma ve büyük mükâfat!

Biz müminlerin namazı, kurbanı, hayatı, ölümü, mücadelesi, sosyal ilişkileri tek bir şey içindir. Allah'ın rızasına nail olup O'nun (cc) azabından sakınmak.

Davetimizi, cihadımızı, mücadelemizi ideolojik ve beşerî mücadelelerden ayıran da budur. Onun için biz hep kazanırız. Yensek de yenilsek de zafer bizimdir. Bize göre Bedir'in aslanları da kazanmıştır ömürleri mağarada uyuyarak geçen Ashab-ı Kehf'te...

Bize göre Roma ve Persleri yenilgiye uğratan da kazanmıştır, hendeklerde yanarak şehit olanlar da. Çünkü her iki topluluk da Allah'ın rızasına ve bağışlanmasına nail olmuştur.

Müminler gücünü işte bu anlayıştan alır; bu anlayışla zorluklara göğüs gerer, nimetler karşısında şırmarmadan durabilirler.

46. 3/Âl-i İmran, 120

47. 3/Âl-i İmran, 125

48. İmam Malik (r.h) ayetin bu kısmından sahabeye buğz eden ve kalplerinde onlara karşı öfke taşıyanların kâfir olduğu hükmünü çıkarmıştır. Çünkü ayet birinci dereceden sahabeyi anlatmakta ve onlara buğz edenlerin kâfirler olduğunu belirtmektedir. (Bk. Tefsir İbni Kesir)

İSLAM İLE MÜSLÜMANLIK AYNI ŞEY Mİ?

Türkiye'de, Benzeşen İki Farklı Din ve Düşündürdükleri

Feriduddin AYDIN

Müslümanlık ile İslâm'ın iki ayrı din oldukları realitesi bugün artık berrak bir şekilde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bununla birlikte İslâm'ın hemen hemen ortadan kalkmış bulunduğunu, bıraktığı boşluğun ise Müslümanlıkla doldurulduğunu itiraf etmek gerekir. Nitekim İslâm'ın (tüm dünyadaki) bağlıları olan muvahhid mu'minler sayıca o kadar azalmışlardır ki onların birkaç yüz bini bile geçemediklerini tahmin etmek güç değildir.

Türkiye'de halkın büyük çoğunluğu Müslümandır. Nedensiz yere hemen her fırsatta ve yoğun bir tekrarla vurgulandığı için bu gerçeği ayrıca kanıtlamak gerekmez.

Evet, Türkiye toplumu Müslümandır, ancak bu dinin herhangi bir tanımı yok mudur? Bu sorunun -ne yazık ki- net ve açık bir yanıtı bulunmamaktadır. Oysa İslâm'ı: **"Kitap ve Sünnet temeline dayalı ve evrensel kuralları olan bir yaşam ve yönetim biçimi"** olarak tanımlayabiliriz. Bu noktadan yola çıkılarak son yıllarda önemli bir sır ifşa edildi. O da **Müslümanlık** ile **İslâm** arasında hemen hiçbir ilişkinin, hiçbir bağın bulunmuyor olmasıdır. Dolayısıyla Müslümanlığı İslâm olarak tanımlamak mümkün değildir.

Müslümanlığın, yüzyıllardır İslâm ile karıştırılıyor olması, insanlık tarihinde eşine rastlanmayan ürkütücü bir skandaldır. Bunun asırlar sonra ortaya çıkması ise oldukça şaşırtıcıdır. Her gün binlerce kez dillerde dolaşan ve -bu ülkede- hemen her kesin vicdanını yakından ilgilendiren bir dinsel kurumun, gerçek dışı ilgilere tutunularak İslâm'ın bir başka adımı gibi gösterilmesi herhangi bir ifade ile açıklanamaz. Bu sırrın ancak seksenli yıllardan sonra araştırılması ise tanımlara sığmaz bir gecikme olarak tarihe geçecektir. Takdir edilmelidir ki bu çelişki, Türkiye halkının sosyo-kültürel gerçeklerine ilişkin birçok bilinmezin daha var olduğunu hatırlatacaktır. Bunların belki de en önemlisi, yerli araştırmacıların bu konuda akademik formasyon bakımından henüz hem yetersiz oldukları hem de özellikle bu konuyu gündeme taşımayı göze alamadıklarıdır. Evet, Türkiye toplumunun sosyo-kültürel gerçekleri arasında bu sorun çok önemli ve çok ilginçtir.

Oryantalistlerin de şimdiye dek bu nokta üzerinde yoğunlaşmamış oldukları gözlenmektedir. Bunun stratejik nedenleri olabilir. Bunu kısaca şöyle açıklamak yerinde olur: Avrupalıların İslâm dünyasını işgal projelerinde oryantalistler, ileri keşif gücü olarak rol almış bir akademik zümredir. İslâm ile müslümanlığın tamamen farklı iki din olduklarını bilmelerine rağmen bu şahsiyetlerin şimdiye kadar -mesele hakkında- hemen hiçbir açıklamada bulunmamış olmalarını, Avrupa işgalciliğinin uzak geleceğini tehlikeye düşürmeme kaygısına bağlamak bir bakıma mümkündür. Bunun önemli gerekçelerinden biri şudur: *"Müslümanlık her ne kadar şablon bir din ise de bu dinin bağlıları olan **Müslümanlar** ile İslâm'ın bağlıları olan **muslimler**, günümüzde artık ortak bir tarih ve kültüre sahiptirler. Zamanla yozlaşmanın, bilgisizliğin ve bilinçsizliğin sonucu olarak taraflar arasında böyle bir akrabalık kurulmuştur. Bu ilişki, ileride daha da pekişebilir. Öyle ki, çok geçmeden muslimler de **Müslümanlaşabilirler**. Dolayısıyla -bir zaman gelecek- Müslümanlar ve **muslimler**, **İslâm** ile **Müslümanlık** arasındaki uçurumu görebilecek bilgi ve basiretten tamamen yoksun kalacaklardır. Bu ise onları, Avrupalılara karşı birleşik bir cephe haline getirecektir. Dolayısıyla bu iki dinin farklı kurumlar olduğunu ifşa etmek Avrupa'nın İslâm dünyası üzerinde güttüğü amaçların gerçekleştirilmesini zorlaştırabilir."*

Oryantalistlerin, söz konusu tutumuna ilişkin bu değerlendirmeler tartışılır olsa bile, **Müslümanlık** ile **İslâm**'ın iki ayrı din oldukları realitesi bugün artık berrak bir şekilde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bununla birlikte İslâm'ın hemen hemen ortadan kalkmış bulunduğunu, bıraktığı boşluğun ise Müslümanlıkla doldurulduğunu itiraf etmek gerekir. Nitekim İslâm'ın (tüm dünyadaki) bağlıları olan **muvaahhid mu'minler** sayıca o kadar azalmışlardır ki onların birkaç yüz bini bile geçmediklerini tahmin etmek güç değildir. Türkiye'deki **muslim-mu'min** nüfus hakkında ise rakamsal bir açıklamada bulunmak güçtür. Bunun nedeni gayet açıktır. Müslüman çoğunluğun ağır baskısı altında bulunan bu azınlığın özgürce konuşması elbet beklenemez. Bu sorun, mu'minlerin sayısal varlıkları, aralarındaki ilişkiler, siyasal kanaatleri ve genel olarak davranış biçimleri hakkındaki sağlıklı bilgilerin elde edilmesini engellediği gibi onları, Türkiye'de türlü tehlikelerle kuşatılmış kapalı bir topluluk olmaya da aynı zamanda zorlamıştır.

Bu ilgiyle belirtmek gerekir ki birinin öbürü ile özdeş olduğunu kanıtlayan hemen hiçbir temel ilintinin bulunmadığı **Müslümanlık** ile **İslâm**'ın görünürdeki yanıltıcı benzeşmeleri, ilim erbabını meşgul edecek korkunç bir sorunlar sarmalını oluşturmaktadır. Bu ise öyküsü ciltlerle kitaplara konu olabilecek bir din ve düşünce anarşisinin Türkiye'de siyasetten ekonomiye, sağlıktan eğitime ve tüm insan ilişkilerine varıncaya kadar toplumsal yaşamı etkilediği anlamına gelmektedir. Bu nedenle müslümanlığın -ilim diliyle- çok yönlü olarak irdelenmesi gerekir. Çünkü bu konudaki yanılgıların devam etmesi halinde, Türkiye toplumunda yaşanan din ve düşünce anarşisinin ileride tehlikeli raddelere tırmanacağı ve geleceği tehdit edeceği kaçınılmaz olur.

Son derece ilginçtir ki, aralarında hiçbir temel alâkanın bulunmadığı bu iki dinin, yüzyıllardır özdeş sanılmış olması, eğitimsizliğin, bilgisizliğin ve bilinçsizliğin karambolünde yakın geçmişe kadar bir gelenekler yumağı olarak yaşatılabilmıştır. Toplumun karanlık geçmişi bunu mümkün kılmış olabilir. Ancak 1950'lerden sonra okuma yazma öğrenen Türkiyeli yeni kuşaklar artık bazı gerçeklerin farkında olmaya başladılar. Bunlardan biri de 627 yıl ayakta kalmış olan Osmanlı Devleti'nin tarihi boyunca tebaasından ancak 1600 kişinin kitap yazmış olduğu gerçeğidir.¹ Bunun ise hemen hiçbir işe yaramadığını Cemil Meriç şu cümleleriyle özetlemektedir: *"Osmanlı İmparatorluğunda büyük düşünür çıkmadı. Çünkü düşünceye ihtiyaç yoktu. Düşünce bir felâkettir. Zorlanmadan, mecbur kalmadan düşünmez insan. Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa karşısındaki bozgunu, endüstriyel toplumun askerî bir toplumu yenmesidir..."*²

Müslümanlık ile **İslâm** karşılaştırıldığında -kuşkusuz- ilginç bir tablo ortaya çıkacaktır. Bunu tahmin edemeyenler, hatta buna inanmayanlar olabilir. Fakat gerçeklerin gizlenmesi uzun sürse de sırların ortaya çıkması -nadir istisnalar hariç- mukadderdir. Bir **Müslüman** ile bir **mu'min-muvaahhidi** karşılaştırırsanız kısmen aynı tablo ile yine karşılaşabilirsiniz. Unutmamak gerekir ki böyle bir mukayese için bir gün fırsat doğabilir.

1. Bk. Bursalı Mehmed Tahir, *Osmanlı Müellifleri*. Matbaa-i âmiri İstanbul 1333.

2. Cemil Meriç, *Sosyoloji Notları, İletişim Yayınları 4*. Baskı İstanbul 1997, s. 220.

Yeni Yarış

Salim KANDEMİR

O sakallı adam... O ne için yarışırdı acaba. Hevalar ve zevkler için mi?, Mal ve mülk için mi? Üstünlük ve büyüklük için mi? Hep azap yolunda mı? Hayır, hayır! O olsa olsa cennet için yarışan biri olmalıydı. Allah için yarışmak, cennet için yarışmak, hayırlı ameller için yarışmak... Ama nasıl? Nasıl olacaktı?

Gözlerini açtı ve her sabah olduğu gibi tavanı seyretmeye başladı. Şiddetli baş ağrısından dolayı kalkmak istemiyordu. Boş boş düşünüyor, yuvasını kaybetmiş bir kuş yavrusu gibi ne yapacağını bilmiyordu. Karmaşık duygular içerisindeydi. Biraz pişmanlık, biraz bıkkınlık, biraz mutluluk... Farklı hazların sevinci yaşarken, günahların verdiği acı bıçak yarısı gibi rahatsızlık veriyordu.

Bütün günleri böyle geçiyordu. Her akşam bir yerde başka bir kişiyle içiyor, sabaha kadar eğleniyor, öğle oluncaya kadar uyuyor ve sonra kısa bir süre çalışıp yine başka bir yere içmeye gidiyordu. Yaşadığı senaryo hep aynıydı, sadece oyuncular değişiyordu. Yaşı gençti henüz yirmilere bile gelmemişti. Ama buna rağmen hayatın her penceresinden bakmış, her türlü şeyi yaşamış, kırkına merdiven dayamışların tecrübesi boyunu aşmıştı. Her şey hızlanıyor değil mi artık? Arabalar her geçen gün hızlanıyor. Telefonlar her geçen gün hızlanıyor. Bilgisayarlar her geçen gün hızlanıyor. Bu devirde her şeyin en hızlısı efdal. Tabi hayat bundan payını fazlasıyla aldı elbette. Her şeyi hızlı öğretti insana, kötü veya iyi olanı. Pardon, pek iyi denemez aslında genellikle kötü olanı! Bu yüzden küçük yaşına rağmen çok tecrübesi vardı. İnsanları çok iyi tanırdı, kuyumcudan daha iyi sarraftı, insan sarrafi.

Kendine gelmek için ılık bir duş aldı. Sonra geniş kıyafet dolabının yanına geldi. Hiç umursamadan herhangi bir kıyafet seçti ve giydi. Akşamdan kalma başının ağrısı sinirli bir hâle çevirmişti onu. Evden çıktı ve asansöre bindi. -1. kata inip arabasına binmeye koyuldu. Arabasının yanına varınca etrafında bir tur attı ve kontrol etti bir sorun var mı diye. Zira arabası onun için çok değerliydi. Arabasını her şeyden çok severdi. (Çoğu arkadaşını, arabasına yapılmasını istemediği şeyleri yaptığından terk etti.) Kapıyı açtı ve tüm vücudunu saran spor koltuklara oturdu. Konağa basmasıyla beraber egzozundan çıkan o kalın ses duyulmaya başladı. İşte tüm benliği buydu, bu ses onu mest ediyordu. Çok seviyordu arabaları. Çocukluktan gelen bir tutkuydu bu. Okusaydı çok başarılı biri olabilirdi. Fakat o bu hayatı tercih etmişti. Çocukluktan beri kendini sanayinin içine atmış arabalarla haşır neşir olmuştu. Sonra hayallerindeki dükkani açmış motor sporları üzerine çalışıyordu. Çok zengindi. Hem ailesinden gelen hem işinden kazandığı para fazlasıyla yetiyor ve artıyordu. Öğleden sonra işe gidip beş altı saat çalışıp, elemanlarına yapması gerekenleri söyleyip sonra çıkıp tüm kazandığı parayı sabaha kadar harcıyordu.

Otobana çıktuktan sonra gaza basmaktan kendini alıkoyamıyordu. Diğer arabaları geçmek ona o kadar haz veriyordu ki... Bir anda tüm sinirli hâli gitmiş, baş ağrısı geçmiş keyfi yerine gelmişti.

— *İşte bu! Motorun ve egzozun senfonisi... Mozart bu sesi duysa operayı bırakır gelir dükkanda çırağım olurdu.*

Dükkana çok hızlı bir giriş yaptı.

— *Gökhan ağabey yine şimşek gibisin maşallah, önce senin sonra arabanın sesi geliyor.*

— *Tabi ki oğlum biz bu işe sevgimizi katıyoruz. Kalbimizde çelik piston, damarlarımızda 10/40 motor yağı dolaşiyor.*

— *Ağabey arabaya yeni bir şey mi taktın sesi çok acayip geldi bana?*

— *Evet, gel sana sonbahar kış kreasyonumu gösterelim.*

Motor kaputunu açtı ve:

— *Bak burada ne varmış. Daha büyük turbo daha çok hava, daha çok hava daha çok güç demek Serkan, hani sen dağa çıkınca kendini daha iyi hissediyorsun ya bu motorlarda böyle işte anladın mı?*

— *Ağabey senden korkulur. Formula 1'e seni almayarak dünya, hayatının hatasını yapıyor. Ağabey ne olur bir tur atabilir miyim? Beni bundan mahrum bırakma.*

— *He oldu! O kadar para harca sonra Serkan Bey güzelim arabayı kravat yapsın. Ancak yolcu koltuğunda oturabilir, sanat eserimi görebilirsin istersen. Hem ne demişler atalarımız: "At sahibinin altında kişnermiş."*

Her şeyin boş ve anlamsız olduğunu biliyor fitratındaki o Allah inancı her geçen gün onu daha da sıkıştırıyor, yakasından çekiyor ve omuzlarından sarsıyordu. Etrafındaki tüm varlıklar O'nun azametini gösteriyor ve kendisinin Rabbine karşı ne kadar da nankör olduğunu haber veriyordu.

— *İstemez, sen git kız arkadaşlarını bindir oraya, benim de bir gün arabam olursa ben de sana vermeyeceğim, artık arkamdan yalvarırsın da belki bageja atabilirim. Artık oradan da egzozumdan çıkan kıvılcımları sayarsın.*

— *Bin hadi bin, aç tavuk kendini darı ambarında sanırmış...*

Haftalardır beklediği gece gelmişti. Aylardır bu yarışa hem arabasını hem kendisini hazırlıyordu. Aslında kazanacağı çok fazla bir şey yoktu. Verdikleri ödül arabasına harcadığı paranın çeyreğini bile karşılamazdı. Ama bu yarış kendisini ispatlamak için büyük bir fırsattı. Hem eskilere karşı kendini

gösterecek hem de kendi reklamını yaparak dükkâna daha çok müşteri gelmesini sağlayacaktı. Mutlaka bu yarış kazanmalıydı. Uzunca bir yol geldikten sonra otobandan kapalı bir yola dönüp durdu ve arabadan indi. Kapatılan tahtaları ve dubaları kenara çekti ve yola girdi. Sonra tekrar inip yolu bulduğu gibi tekrar kapattı. Anlaştıkları gibi köprü'nün üzerinde kapatılmış eski bir otobanda buluşacaklardı. Yanına hiç kimseyi almamıştı, hatta kız arkadaşlarını bile. Çok kalabalık oluyordu buralar. Mahalle aralarında ve sanayide olduğu gibi eski arabalardan derme çatma yarış arabaları yoktu, genellikle çok para harcanmış araçlar ve çok profesyonel insanlar bu yarışlara katılıyordu. Biraz buranın seviyesine göre düşük kalsa da motorunun gücü azımsanamazdı. Yavaş yavaş ileride gördüğü kalabalığa yaklaştı ve yolu karıştırmayıp doğru yeri bulduğu için çok sevindi. Kalabalığın arasına girdi. Seyrediyordu etrafı. Göz kamaştırıcı bir yerdi burası onun için. Muazzam arabalar, zengin insanlar, güzel eğlenceler ve aradığı her şey buradaydı sanki...

— *Hey küçük! Babanın arabasını mı kaçırdın, gelip kulağını çekmesin sonra bak ha...*

— *Ben kimsenin arabasını kaçırmadım da sen altına kaçırdın galiba...*

Sonra elindeki suyu adamın pantolonun üzerine döktü ve etraftaki herkes gülmeye başladı.

— *Sana burada haddini bildirmesini bilirim ben. Kime çattığının farkında değilsin galiba.*

— *Dur Nihat. Ne gerek var böyle çömezlerle elini kirleteceksin. O kadar cesursa asfaltta kozlarınızı paylaşın.*

— *Baba parası pahalı arabasını rezil etmek istemez galiba...*

— *Hayır, aksine senin gibi yenileri yenerek yeni hayatına yenik başlamanı istemem.*

— *Ben de buradan elim boş döneceğim diye üzülüyordum ama neyse nasip.*

— *Çizgiye yanaş da önce ağzının payını sonra asfaltın hakkını verelim.*

Kalbi çok hızlı atıyordu. Çok heyecanlıydı. Bu ilk yarışı değildi, sonuncu da olacak gibi gözüküyordu.

Hayattan aldığı sayılı zevklerden biriydi bu. Fakat dünyalık olan tüm şeyler gibi bu da insana bir zaman sonra boş geliyordu. Kendine göre inançlıydı da aslında. Alnı hiç secdeye değmese de kalbi temizdi(!)... Her sabah uyandığında bir önceki geceyi hatırlar ve işlediği günahlardan pişmanlık duyardı. Bu gidış nereye, diye sorardı hep kendisine. İnançlı insanlara çok saygı duyar diğer arkadaşları gibi asla onlarla dalga geçmez ve geçtirmezdi. Hep bir gün tüm bunlardan elimi eteğimi çekeceğim diye kendine teselli verir, her akşam olduğu gibi yine nefesine yenik düşüp şeytana uyar günah bataklığına dalardı. Her şeyin boş ve anlamsız olduğunu biliyor fitratındaki o Allah inancı her geçen gün onu daha da sıkıştırıyor, yakasından çekiştiriyor ve omuzlarından sarsıyordu. Etrafındaki tüm varlıklar O'nun azametini gösteriyor ve kendisinin Rabbine karşı ne kadar da nankör olduğunu haber veriyordu. Uykunun tam tatlı yerinde rahatsız edici o sesiyle uyandıran eski çalar saatler gibi bu iç sesi de ne yapıp edip susturmalı...

İkisi de çizgiye yanaştılar ve başlamak için hazır bekliyorlardı. Ellerin aşağı inmesiyle ayaklar tüm gücüyle gaz pedalına inmişti. Öylesine heyecanlıydı ki sanki kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Başa baş gidiyorlardı. İyice hızlanmışlardı. Yolun sonuna doğru yol eğriliyor ve büyük bir viraja giriyordu. Son vites değişikliğiyle beraber önüne geçmişti. Hem dikiz aynasına bakıyor rakibini izliyor hem de önüne bakmaya çalışıyordu ki rakibi bir an kayboldu aynadan. İcini derin bir duygu karmaşası sardı. Acaba beni geçti mi yoksa başka bir şey mi oldu derken büyük bir kaza sesi duydu. Korkudan titreyen ayaklarıyla fren pedalına basarken içini çok büyük bir korku sardı. Arabayı durdurdu ve indi, arkasına bakarken bir de ne görsün arkadaşı virajı alamamış köprüden aşağı düşmüştü. Olamaz! Büyük bir tır yola düşen arkadaşının arabasına hızla yaklaşıyordu. Farlarının o göz kamaştırıcı ışığı gözlerini alırken kulakları uzun korna sesiyle boğuldu. Şok üzerine şok! Bir de tır hızla çarptı arkadaşına. Âdeta donmuştu, öylece bakakaldı ve ne yapacağını bilmiyordu. Arabadan yükselen alevler cehennemi hatırlattı bir an. Kalabalığın hızla kazayı görüp gelmesiyle mahşeri anımsatan bu saniye beynine kazılmıştı adeta. İcini büyük bir endişe ve suçluluk duygusu kapladı. Bir an kendini arabasının koltuğunda buldu ve hızla kaçtı oradan.

Bugün ölmesi an meselesiydi. Allah, onu kurtardı...

Bir fırsat daha verdi. Yeni bir yarış fırsatı. O'nu tanıma, O'nun için yaşama ve ölme fırsatı.

İçinde fırtınalar kopuyordu. Yaptığı bu şey doğru mu acaba? Ne kadar günahkâr biri de olsa dürüst kişiliğine yakıştıramadı bunu ve vicdan azabı kalbini tirmalamaya başladı. Saat epey ilerlemişti. Uzunca bir yol geldikten sonra evine iyice yaklaşmıştı. O hızlı araba kendini suçluluğun verdiği çekingenlikle birlikte yavaşlamaya başladı. Kendi sokağına tam dönerken paaaattt! Biri arabaya çarptı. O kadar dalmıştı ki etrafına bakıyordu ama hiçbir şey görmüyordu. Arabadan orta boylu uzun sakallı geniş omuzlu heybetli biri indi:

— Yarış mı yapıyorsun kardeşim? Yavaş olsana biraz!

Birkaç saniye durdu öylece baktı sonra:

— Kusura bakma ağabey dalmışım bir an.

— Dalarsın tabi bu saatte kim bilir nerelere daldın çıktın da geliyorsun.

— Ağabey ne gerekiyorsa yaparız sorun etme. Fazla bir şey de yok gibi zaten.

— Ne yapacaksın sanki vurduktan sonra yaptırsan ne olur yaptırmasan ne olur? Hadi git işine istemez hiçbir şey!

■ ■ ■

Yatağa uzandı ve düşünmeye başladı. Evet, yarıştan geliyordu ama dünyalık bir yarıştan. O sakallı adam... O ne için yarıştırdı acaba. Hevalar ve zevkler için mi? Mal ve mülk için mi? Üstünlük ve büyüklük için mi? Hep azap yolunda mı? Hayır, hayır! O olsa cennet için yarışan biri olmalıydı. Allah için yarışmak, cennet için yarışmak, hayırlı ameller için yarışmak... Ama nasıl? Nasıl olacaktı?

Bugün ölmesi an meselesiydi. Allah, onu kurtardı... Bir fırsat daha verdi. Yeni bir yarış fırsatı. O'nu tanıma, O'nun için yaşama ve ölme fırsatı.

Bakkala ekmek almaya çıkmıştı. Tam bakkalın kapısından girerken dün gece gördüğü o sakallı adam ile tekrar çarpıştı. Sonra adam kızgınlıkla döndü ve baktı ki çünkü kaza yaptığı genç. Bir an öylece durdular:

— Arabamı çizdiğin yetmedi galiba bir de yüzümü çizeceksin, dedi ve gülümsedi.

— Ağabey o korumalık gibi sakal olduktan sonra senin yüzüne hiçbir şey olmaz, dediler ve gülüştüler.

— Sakalıma laf etme bozuşmayalım. Sözde bir de Müslüman olacaksın de mi şimdi sen.

— Evet, ağabey tabi ki Müslümanız elhamdülillah. Hemen Müslümanlığımıza niye laf ediyorsun.

— Senin Müslüman olduğun kadar Ebu Cehil de Müslümandı zaten, belki de senden daha iyi Müslümandır. Çünkü o, La ilahe illallah'ı senden daha iyi biliyordu. Söyle bakalım La ilahe illallah ne demek?

— Imm şeyy kemm kümm. Neydi ya?

— Hele sen İslam'ın giriş kapısı olan Tevhid'i bir öğren ondan sonra konuşalım seninle.

Öylece bakakalmıştı. Gerçekten haklıydı sorduğu bu basit ama çok önemli soruyu bilmiyorum. Ama Müslümanım diyorum kendime. Tabi lafla peynir gemisi yürümüyor. Bir şeyler bulmalıyım...

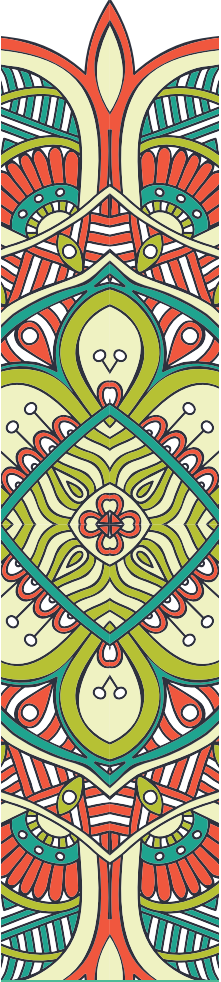
Yeni yarışta kazanmalıyım. Neyi mi? Ahiretimi...

"Sana Dua Etmekle Asla Bedbaht Olmadım Rabbim"

Özcan YILDIRIM

ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

Senden neyi istediysem verdin.
İnsanların ayak kayması yaşadığı
imtihanlarda sebat istedim. Sana
hamdolsun ki, verdiğin sebat
üzereyim. Ey kalpleri evirip çeviren!
Beni dininde sabit kıl!



Ya Rabbi!

Sen ki beni yarattın. Bana sağımdan, solumdan, önümden, arkamdan, altımdan ve üstümden verdiğin nimetlerle kuşattın. Senin üzerinde olan nimetlerinin hakkını verecek bir şükre kâdir değilim...

Acizim, güçsüzüm, zayıfım... Çabam ise ancak bana verdiğin çabamdır. Bu zerre-i miskal çabamla sana şükrediyorum ve biliyorum ki dilim ve bedenimdeki şükür, senin bahsettiklerine, ihsanına ve fazlına asla eşit olamaz.

Ya Rabbi!

Senin bunca nimetine nankör olan, sana uluhiyetinde ve rububiyetinde sana ortak koşanlara rağmen sen benim perçemimden tuttu. Ve bana hak olanı gösterdin. Hiçbir ışık ve ışığa dair emare olmayan badiyede idim. Karanlıklar ruhumun derinliklerine işlemiş, nuru zulumât, zulumâtı ise nur olarak kanıksamıştım. Senden gelen basiretleri, duyuyordum, okuyordum. Fakat gözlerimde perde, kulaklarımda ağırlık, dilimde bağ, kalbimde anahtarı sadece senin katında olan ve senden başka hiç kimsenin açamayacağı, günahlarla paslanmış bir kilit vardı...

Karşıma, yalnızca sana ibadet eden kullarımdan bazılarını çıkardın. Onların sözlerine, dillerine ve yaşantılarına kalbimin üzerindeki bu paslı kilitleri açacak kodları yerleştirmiştin. Ayetlerini okuyorlardı... Önce-

den okuduğum fakat idrak edemediğim ayetleri... Kalbimin kilitlerini açtığın anda kulak, göz ve tüm duyu organlarım uluhiyetine şahitlik vazifesini yerine getirmeye başlamıştı.

Artık hidayetin nurları sağanak halinde kalbime ve benliğime yağıyordu. Her damlasında arındırıyor, ferahlatıyor ve karanlığımı aydınlatıyordu.

Ey El-Hâdi Olan Rabbim!

Sana olan imanımın lezzeti ile yolunda mücadele etmenin gereğini anlamıştım. Senin yolunda davetin hakikati şu idi: İman, Salih Amel ve Sabır.

Yani sana iman edip, bunun gereği olan salih amelleri yerine getirecek ve bu ikisinin kesin ve yadsınamaz gerçek bir sonucu olan başıma gelenlere sabredecektim.

Hayır Yollarını Kullarına Gösteren Rabbim!

Sana layık olmasa da salih amellere gayret etmeye çalıştım. Çabam ve gayretim büyük değildi; ama rızanı ve vechini umarak o ilk heyecan ve şevk ile sana yönelmenin lezzeti hâlâ kalbimin dehlizlerinde ya Rabbi!

İmtihan edilecektim, biliyorum. Hiçbir şey ayetlerde tilavet ettiğim, kitaplarda okuduğum ve derslerde kulak verdiğim gibi olmayacaktı. Hakikatler zihnin konforunu bozacak ve herkes bu din için bir bedel ödeyecekti... Çok geçmeden Yusuf'un *aleyhisselam* mektebi olan zindan ile imtihan ettin.

Bu yaşadığım son imtihanla beraber üçüncü kez burayı gösterdin. Hepsinde bana gösterdiğin ayetlerle, verdiğin nimetlerle destekledin. Her defasında affını, mağfiretini, ihsanını ve keremini iliklerime kadar hissettim. Her imtihanla dinine daha sıkı sarılmamı sağladın.

Bu zindan imtihanını dünyanın keşmekeşinden ve günahlarından zatına yöneliş, firar ve halvet kıldın. İşlediğim günahlardan arındıran bir nimet olan bu imtihanı bana yazdığın için sana hamd olsun Rabbim.

Ya Rabbi!

Günahlarımı, şeytanın oyunlarını ve kirli desiselerini bu küçücük dünyanın/hücrenin her köşesinde, her

anında nebevi meltemler esmesine bir engel kılma. Şüphesiz ki senin buyurduğun gibi buranın içinde rahmet vardır.¹ Beni buranın rahmetinden mahrum eyleme ya Rabbi!

Bu koca beton ve demir yığınlarının ardından Yakub'a *aleyhisselam* koklattığın evlat kokusunu, Enes b. Nadr'a koklattığın ve hasretle beklediğimiz cennetlerinin kokusunu bana hissettir.

Eş-Şâfi, El-Cebbar, En-Nâsir, El-Karîb Olan Rabbim!

Muhakkak ki sen, bana şah damarımdan daha yakınsın. Gönlümü, sadra şifa ayetlerinle cebret. Bana

İmtihan edilecektim, biliyorum.
Hiçbir şey ayetlerde tilavet ettiğim,
kitaplarda okuduğum ve derslerde
kulak verdiğim gibi olmayacaktı.
Hakikatler zihnin konforunu
bozacak ve herkes bu din için bir
bedel ödeyecekti... Çok geçmeden
Yusuf'un mektebi olan zindan ile
imtihan ettin.

öyle yardım et ki zindanın her köşesinde, yaşadığım her duygumda ayetlerini sadrına şifa kılabilirim.

Ya Rabbi!

Duygularım yoğun ve çok çeşitli olsa da beni sensiz, kalbimin azığı olan zikrinden mahrum bırakma. Yer yer özlem yüreğimde depreşe, gözlerimi yaşartsa, sadrımı bir volkana çevirse, boğazımı kilitleyip dilimi bağlasa da: "*Hüznümü ve sıkıntımı yalnız Allah'a şikayet ediyorum*"² ayetin ile sekinet bulayım.

1. "... Derken aralarına, kapısı olan bir sur çekilmiştir. İç tarafında rahmet, dış yönünden ise azap vardır." (57/Hadid, 13)

2. 12/Yusuf, 86

Senin vaadin haktır. Kararın en güzel karar, en güzel hükümdür. İnsanları senin hükmüne davet ederken, senin hükmüne rıza göstermemek de nasıl olur?

Günahlarımı düşündükçe hücrem daralır. Hücre içinde hücre, duvar üstüne duvar, kilit üstüne kilit gibi... Yüreğimin beraber attığı kardeşlerimin sevgisi ve uhuvveti, dikenli tellere takılıp, küçük bir mazgal-dan uzatılan mektuplara sıkışır ve yalnızlık duygusu yüreğime nakış nakış işlenirse: *"Rabbim! beni tek bırakma, sen vâris kılanların en hayırlısısın."*³ ayetin hücremi aydınlatsın.

Çaresizlik ve acziyet hissedip, tüm kapılar kapalı, kilitlerin, demir yığını kapıların ve mazgalın sesi tükenmişliğimin habercisi olduğunda, beni Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* Taif'ten dönüşündeki duası ile sana yönel:

"Allah'ım! Kuvvetimin zayıflığını, çaresizliğimi ve insanlar üzerindeki güçsüzlüğümü ancak sana şikayet ederim. Ey merhamet edenlerin en merhametlisi! Sensin ezilmişlerin Rabbi. Sensin benim Rabbim. Beni kime bırakıyorsun? Bana gaddarlık yapan yabancıların eline mi? Yoksa işimi eline teslim ettiğin bir düşmana mı? Eğer bana karşı gazap etmediysen hiçbir şeye aldırış etmem. Fakat afiyetin beni rahatlatacaktır. Gazabına uğramaktan veya azabına layık olmaktan, karanlıkları yırtıp aydınlatan, dünya ve ahireti selamete ulaştıran zatının nuruna sığınyorum. Sadece sana iltica ederim. Yeter ki razı ol. Senden başka hiçbir güç ve kuvvet yoktur."

Ya Rabbi!

Şüphesiz sen, kullarının sana yönelmesinden hoşnut ve razı olursun. Ve ben sana ne zaman el açtıysam asla bedbaht olmadım ya Rabbi!

Tıpkı Zekeriya'nın *aleyhisselam* sana yakardığı gibi:

*"... Sana dua etmekle asla bedbaht olmadım Rabbim!"*⁴

Senden neyi istediysem verdin. İnsanların ayak kayması yaşadığı imtihanlarda sebat istedim. Sana hamdolsun ki, verdiğin sebat üzereyim. Ey kalpleri evirip çeviren! Beni dininde sabit kıl!

Her sıkıntıda gönlümü açtın, yol gösterdin. Karşıma sürekli hayır yollarını çıkardın, çıkış kapılarını açtın. Ben günahkâr ve layık olmasam da beni unutup kendi haline bıraktığın zümreden kılmadın. Günah işledim. Ya bir ayetin ile ya da bir nasihatçinin nasihatı ile yeniden döndüm. Günah işledim. Beni ibtila/ imtihan ettin, yine döndüm. Günah işledim. Günahın zararlarına dair ne varsa, nefsimde ve etrafımda yaşadım. Yine sana tekrardan yöneldim. Ama sana olan isyanım, asla azametini, celalini ve kudretini hafife almak için değildi ya Rabb! Sana nisyan ile ma'lûl olan insan oluşumdan, zikrinden bir an olsun uzaklaşmam, şeytana bir an meyletmem, nefsimin bana galip gelmesindedir.

Tüm günahlarıma, isyanıma rağmen beni yine bırakmadın ya Rabb! Beni, gösterdiğin salih rüyalarla destekledin. Kâh Nebi'ni *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdeleyici olarak birkaç kez gösterdin. Kâh korktuğum anda o korkumu gündüz gibi aydınlık hadiselerle teskin ettin, kâh nerede hatalar yaptığımı en açık hâli ile gösterdin...

Günahlarım dağlardan büyük, denizlerden geniş... Fakat senin mağfiretinin, rahmetinin ve merhametinin yanında bir katre kadar değildir. Beni; unuttuk-

3. 21/Enbiya, 89

4. 19/Meryem, 4

larının, kendi haline bıraktıklarının, azdırdıklarının, refah vererek şımartıp, irin vadilerine yuvarladığın ve akıbeti kötü olanlardan yazma.

Allah'ım!

Ben senin kulunum. Erkek ve kadın kullarının çoçuyum. Alnım senin elindedir. Hakkımda senin hükmün geçerlidir. Hakkımdaki takdirin ise adalettir. Kendini isimlendirdiğin, Kitab'ında indirdiğin, kullarından birine öğrettiğin veya katındaki gayb ilminde kendine has kıldığın sana ait her isimle: Kur'an'ı kalbimin baharı, göğsümün nuru, hüznümün ortadan kalkması ve kederimin gitmesi için vesile kıl.

Ya Rabbi!

Sen beni bırakırsan kime giderim? Sen ki kuluna kâfi olan El-Velî, En-Nasır, El-Cebbar, El-Ğafur, Er-Rahim olansın.

İlahım! Rabbim!

El-Cemil Olan Allah'ım!

Onca nimetin beni kuşatmış ve her duamda mutlaka bir karşılık görmüşken, içinde bulunduğum durumdan dolayı utandım. Her aklıma geldiğinde gözlerim yaşardı ve yüzüm kızardı. Senden hâyâ ediyorum Rabbim!

Rabbim!

Bu imtihan sendendir. Sen ki El-Cemil ve Et-Tayyib olansın. Senden gelen her şey de isminin bir tecel-lisidir. Hepsî ayrı bir güzel ve güzelliكتedir. Öyle ise nasıl şekvâ edeyim? Nasıl serzenişler dilime dolansın? Nasıl isyan edeyim? Nasıl gözümde büyütüp "ah" çekeyim?

Hem de "Allah hiç kimseye gücünün yettiğinden fazlasını yüklemez"⁵ diye buyurmuşken...

Senin vaadin haktır. Kararın en güzel karar, en güzel hükümdür. İnsanları senin hükmüne davet ederken, senin hükmüne rıza göstermemek de nasıl olur?

Senden gelene razıyım Rabbim! Bu yaşıma kadar bana verdiğin ihsanı, nimetleri ve faziletleri bir kefeye koysam, bu zindan imtihanlarını bir kefeye koysam, kefenin yerinden oynamayacağını biliyor ve ikrar ediyorum. Senden gelen başımın tacı, gözümün nuru, dilimdeki şükürden öteye geçmedi ve geçmesin ya Rabb!

Bana yazdığın, içi rahmet ve nebevi esintiler olan bu zindan beni davet ettikleri küfür, isyan ve fısktan daha hayırlıdır.

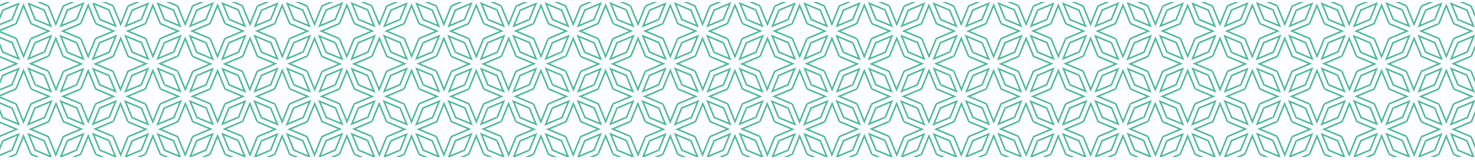
Nefsimi Benden İyi Bilen, Yerimi ve Halimi Gören, İçimi ve Dışımı Latif ve Habir Olarak Bilen Rabbim!

Sevgi, senin sevgindir. Mutluluk, senin mutluluğundur. Zikrin; kalplerin azığı, gözlerin aydınlığı, nefislerin mutluluğu, hayatın ruhu, ruhun hayatıdır. Hayır senin elindedir, şer ise sana ulaşmaz.

Ey Tevbe Edenlerin Sevgilisi! Ey Âbidlerin Mutluluğu! Ey Âriflerin Göz Aydınlığı! Ey Tek Olanların Yardımcısı! Ey Kendisine Sığınanların Sığınağı! Ey Gönülleri Kırık ve Buruk Olanların Gönüllerini Cebreden!

5. 2/Bakara, 286

Bu yaşıma kadar bana verdiğin ihsanı, nimetleri ve faziletleri bir kefeye koysam,
bu zindan imtihanlarını bir kefeye koysam, kefenin yerinden oynamayacağını biliyor ve ikrar ediyorum.



İçerisinde senin zikrin olmayan, sensiz olan her sevinç yok olmaya mahkumdur. Sensiz her meşgale/iş batıldır. Sevinç seninle olan sevinçtir! Sensiz olan sevinç ise yalan ve aldanmadır!

Senin huzurunda, dergâhında, kapında boynum bükük ya Rabbi! Senden başka ilahım yok. Senden başka yardımcım yok. Senden başka velim yok. Senden başka Rabbim, sığınacağım ve firar edeceğim kimsem yok ya Rabbi!

Ya Hayyu Ya Kayyum! Ya Ze'l Celâl-i ve'l İkrâm!

Sana ettiğim her isyanımdan bağışlanma diliyorum. Sen ellerimi boş çevirirsen kime el açarım ya Rabbi? Sen bağışlamazsan, kim beni bağışlayabilir? Sen rahmetinle kuşatmazsan kimin rahmeti ve merhameti beni kuşatır ya Rabbi?

Melik! Ey Cebbar! Ey Karib ve Mucib Olan Rabbim!

"...Rahmetim her şeyi kuşatmıştır..."⁶ diye buyurduğun üzere beni bu diriler kabri olan zindanda rahmetinle kuşat. Bana burada zulmün bekçiliğini yapan insan suretindeki şeytanların fitnesine maruz bırakma. Demir ve betonlarla yoğrulmuş bu mektebin hayırlarından beni mahrum etme. Bu mekanların her karışında nebilerin, siddıkların, şehidlerin ve salihlerin esintileri ve eserleri varken, beni bundan gafil olanlardan eyleme ya Rabbi!

Kalbimi buranın tasası, kederi ve darlığı ile değil; ayetlerinin hakikatini, El-Alim, El-Hakim ve El-Fettah isimlerinin tecellileri ile doldur. El-Muzil isminle zelil kılıp, El-Hâfid isminle alçalttıklarından değil; El-Muiz isminle izzetli kılıp, Er-Râfi isminle yücelttiklerinden kıl Rabbim!

Rabbim! Kimsesizlerin Kimsesi!

Beni yalnız başıma bırakma. Ayetlerini tilavet ettiğimde "*kalpleri titreyen*" ve senden hakkıyla korkan, rağbet ve rahbet edenlerden kıl beni.

Ya Ğafur Olan Rabbim!

Sen ki günah dolusu gelenleri bağışlayansın. Yer ve gök dolusu günahlarıma rağmen beni bağışladığın kullarından eyle. Şüphesiz senin bağışlaman her şeyin üzerindedir.

Allah'ım!

Senden başka ilah yoktur. Seni eksikliklerden tenzih ederim. Şüphesiz ben zalimlerden oldum.

Rabbimiz!

Bize eşlerimizden ve çocuklarımızdan göz aydınlığı/sevinç ve huzur kaynağı olacak kimseler ihsan et. Ve bizi muttakilere imam/öncü kıl.

Rabbim!

Benim ve buraya zulüm ve tuğyan ile doldurulan muvahhidlerin esaret bağlarını çöz. Yakub'u *aleyhisselam* Yusuf'una kavuşturduğun gibi bizi evlatlarımıza ve ehlimize kavuştur.

Rabbim!

Bu, günahkâr ve aciz bir kuldan sana yöneltilen bir duadır. Cehdi ve gayreti budur. İcabet ve kabul ise sendendir.

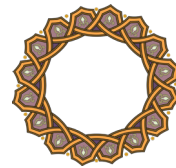
Hamd ve minnet başında ve sonunda sanadır.

Özcan Yıldırım

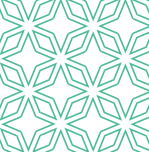
4 No'lu L Tipi Kapalı Cezaevi

Silivri/İstanbul

1 Şevval 1439 (Ramazan Bayramı'nın 1. Günü)



6. 7/A'raf, 156



Döndüremeyecek teklifler, tehditler, kurşunlar, kılıçlar ve darağaçları...
Götürecek bütün bunlar, Rablerine teslim olmuş özgür ruhları; zaferlere, fetihlere, şehadete, şerbetlere ve cennetten cennetlere... Ve kutlu şafaklara...

Karanlığın Son Demi: Kutlu Şafak

Abdulmetin EREN

90'larda bir ilkbahar mevsimi...

Güller, laleler ve sümbüller, çiçek açmış nergisler. Kuşlar ötüyor, şarkılar sakırdıyor bülbüller. Her tarafta bir renk, rengarenk bir ahenk...

Bahar havası, yeniden dirilişin sedası. Her ne kadar duyulsa da avazı. Güneşin batmasıyla yok oluyor edası... Gecenin çökmesiyle kışa dönüşüyor mevsimler.

Karanlıklar... Soğuk ve ıssız, zifiri karanlıklar anlatır 90'ları...

Yarasalar, baykuşlar; çakallar ve hayvanlardan daha sefil yaratıklar... Sarıyor dört bir yanı; kirlî, pis hastalıklı fikriyatı. Acımasız, sadist zulümatı. Şeytani komplo ve oyunları...

Karanlık bir zihniyet, aydınlığın düşmanı. Hiç bitmesin istiyor gecelerin şafağı...

90'larda Müslüman, kaçıp saklanmalıydı her an. Hedefteydi çünkü o, karanlığa bir düşman... Müslüman... Tek başına da olsa tehlike arz etmiş(!) geceye... Aydın ufkuyla, nurlu kitabıyla, Resûl'ünün yoluyla çıldırtıyormuş hakikatten korkanları; cehaleti, fuşiyatı. Heva-i ve hevestik put sevicî; despot, şeytanist uşakları...

Ve çıldırmış elitler. Batılı yüceltenler, hiç durmazmış yerinde. Kudurmuş her gece güneş doğacak diye... Zevk ve sefa içinde, her gece yüzsele de; rahat, huzur bulamaz. Musalar, İbrahimler kabusları, uyutmaz...

Muvahhid bir Müslüman, ilerler hep an be an. Hedefe varmak için, katlanır hep ter ve kan. Azim, gayret ve çaba, gösterir hiç durmadan.

Ve vadedilmiş yarınlara, doğacak elbet şafaklar. Umut olmuş tohumlar, yeşerecek fidanlar. Meyve verecek ihlaslar. İhsanlar ve dualar. Zafere götürecek bükülemez bilekler, kırılmaz kalemler, tereddütsüz zihinler, çevrilemez gönüller, eğilemez boyunlar ve hakkı haykıran gür sesli, korkusuz dik duruşlar. Yıldırımayacak baskılar, zulümler, işkenceler... Boşa çıkacak hileler, tuzaklar, oyunlar... Yok edemeyecek ihanetler, iftiralar, çamurlar... Döndüremeyecek teklifler, tehditler, kurşunlar, kılıçlar ve darağaçları... Götürecek bütün bunlar, Rablerine teslim olmuş özgür ruhları; zaferlere, fetihlere, şehadete, şerbetlere ve cennetten cennetlere... Ve kutlu şafaklara...



Ümmetin Evlatlarına Öğütler: "Sakın Rabbine Şirk Koşma!"

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.net

Sen de şirke karşı çok dikkatli olmalısın. Dikenli yolda nasıl hassas yürüyorsan tağutu düzende yaşarken o şekilde yürümelisin. İman etme ile iman üzerine sabit kalmanın farklı olduğunu bilmelisin. Kesinlikle müslüman olman, seni dinde sabit kılmaz. Dinde sabit kalmanın, şirkten sakınmanın yollarını öğreneceksin ki ayakların kaymasın.

Allah'a hamd, Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile başlıyor ve yalnız O'ndan yardım istiyoruz. Mutlak güç ve kaderi elinde bulunduran Rabbimizden, hayra muvaffak olmayı, hayır üzerine can vermeyi niyaz ediyoruz.

Değerli Kardeşlerim!

Ümmet içerisinde misyonunuz büyüktür. Sizler, bu davanın geleceği, dünyayı kuşatacak hakkın gür sesisiniz. Hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak gösterip söyleyecek ümmetin davetçilerisiniz.

Sizler hakkı adaletle ayakta tutacak olan, her hak sahibine hakkı vermek için canla, malla mücadele eden mücahitlersiniz. Sizler ümmetin evlatları-sınız. Yolunuz uzun, yükünüz ağır, yol kesenleriniz çoktur. Tek yardımcınız, tek tevekkül ettiğiniz, Rabbiniz Allah'tır. Rabbim yardımcınız olsun.

Dava içerisinde almış olduğunuz konum ve misyonunuzun ağırlığının farkında olduğunuzu düşünüyoruz. Bizler bu misyonunuzu kolaylaştıracak, Rabbinize kulluğunuzu güzelleştirecek bazı noktaları Lokman'ın *aleyhis-selam* oğluna yaptığı öğütler ile hatırlatmak istiyoruz.

*"Lokman oğluna öğüt vererek (şöyle dedi): 'Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma! Doğrusu şirk büyük bir zulümdür.' "*¹

1. 31/Lokman, 13

Değerli Kardeşim!

Kendini Lokman'ın *aleyhisselam* oğlunun yerine koy ve Lokman'ı da babanın yerine... Sonra bu ayet üzerinde düşün. Öyle tefekkür et ki bu ayet seni ihya etsin, kalbine şifa olsun.

Öncelikle Lokman'ın *aleyhisselam*, kendi dinine tabi olmuş evladına, öğüt verirken tevhid ve şirk konuları ile başlaması dikkatini çekmeli. Oğlu Allah'a inanmasına ve içinde yaşadıkları toplumda birçok ahlaki sorun olmasına rağmen, Lokman: "*Oğlum hırsızlık yapma, oğlum zina etme.*" vb. nasihatlerde bulunmamıştır. Bilakis şirke karşı uyarmıştır. Elbette bu uyarı rastgele değil, bir hikmete binaendir. Bu hikmetleri düşün ve bulmaya çalış.

Burada şunları söyleyebilirim:

Şirk, (Lokman'ın da *aleyhisselam* belirttiği gibi) büyük bir zulümdür. İnsanı Rabbine karşı kâfir kılan, Rabbi gazaplandıran bir zulüm...

Şirk, Allah'a karşı atılan iftiraların en büyüğüdür. Öyle bir iftira ki bu iftiradan dolayı gökyüzü çatlayacak, yeryüzü üzerindikileri yutacak derecede öfkelidir.

Hakeza affı olmayan ameldir şirk... Merhameti her şeyi kuşatan Allah, ahirette şirk ehline merhamet etmeyecektir.

Allah şöyle buyurur:

*"Allah kendisine şirk/ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediği kimse için bağışlar. Allah'a şirk/ortak koşan kimse büyük bir günah ile iftira etmiş olur."*²

Şirk, ehlini patladıkça alevlenen, yandıkça yok eden, karanlık cehennem ateşinde ebedî tutacak, yanıp kül olsa da Allah yeni vücut vererek azap etmeye devam edecektir.

Allah şöyle buyurur:

*"Muhakkak ki kitap ehlinde inkâr edenler ve müşrikler/Allah'a ortak koşanlar, cehennem ateşindedirler ve orada devamlı kalacak olanlardır. İşte onlar, onlar yaratılmışların şerli olanlarıdır."*³

2. 4/Nisa, 48

3. 98/Beyyine, 6

Evet Kardeşim!

Cehennemden kurtulmak için namazını, orucunu, zekâtını, sadakanı vb. salih amellerini Rabbine sunacaksın. Zannedeceksin ki "*Dünyada yaptığım bu ameller, beni ateşten kurtarır, Rabbim beni bu amellerin vesilesi ile affeder.*"

Ancak, Allah'a ortak koşmuşsan bu düşünce boş bir düşünceden öteye geçmeyecektir. İşlediğin şirk, bütün salih amellerini boşa çıkaracaktır. Bu konuda

Şirk, Allah'a karşı atılan iftiraların en büyüğüdür.

Öyle bir iftira ki bu iftiradan dolayı gökyüzü çatlayacak, yeryüzü üzerindikileri yutacak derecede öfkelidir.

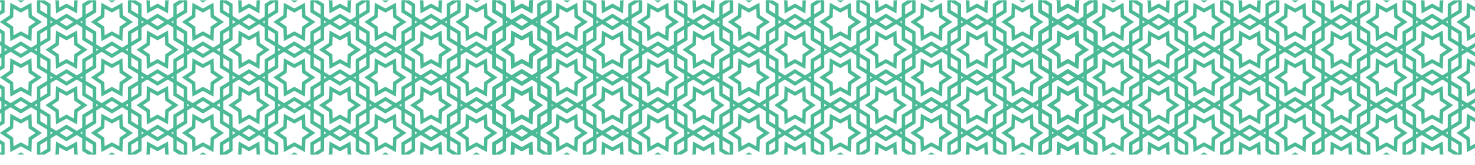
Peygamberimize bile tolerans yoktur. Kaldı ki bizlere olsun.

*"(Ey Muhammed!) Andolsun ki, sana da senden önceki peygamberlere de şu husus vahyolunmuştur: Yemin olsun ki, Allah'a ortak koşarsan amellerin boşa gider ve hüsrana uğrayanlardan olursun."*⁴

*"İşte bu Allah'ın hidayetidir, kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah'a ortak koşarsaydı kendileri için yapmakta oldukları amelleri boşa giderdi."*⁵

4. 39/Zümer, 65

5. 6/En'am, 88



Sen yalnızca Allah'a ibadet etmek için varsın. Her halinde
Allah'ı tevhid et ve şirkten uzaklaş.
Ancak Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmazsan müslüman olursun.
Ve ebedî saadeti elde edersin.

Değerli Kardeşim!

Umarım buraya kadar yazdıklarımızdan Lokman'ın *aleyhisselam* iman ehli oğlunu şirkte karşı uyarmasının hikmetini anlamışsındır.

İşte sen de şirkte karşı çok dikkatli olmalısın. Dikenli yolda nasıl hassas yürüyorsan tağutu düzende yaşarken o şekilde yürümelisin. İman etme ile iman üzerine sabit kalmanın farklı olduğunu bilmelisin. Kesinlikle Müslüman olman, seni dinde sabit kılmaz. Dinde sabit kalmanın, şirkten sakınmanın yollarını öğreneceksin ki ayakların kaymasın.

Öncelikle şirkte tanımını iyi bilmelisin. Toplumumuzda: *"Şirk, Allah'ı inkâr etmektir."* diye bilinse de bu tanım doğru değildir. Şirk, Allah'a ait olan hakkın Allah'tan başkasına veya Allah ile beraber bir başkasına verilmesidir.

Bu tanımdan sonra: *"Ben Allah'a ait olan bütün hakları veriyorum. Namazı Allah'a kılıyorum, orucumu Allah için tutuyorum."* dersene sana şunu hatırlatmak isteriz: Şirk bataklığı olan bu dönemde şirkte çok genel düşünmelisin.

Örneğin, namazda Allah'a ortak koşmuyorsundur; fakat sevgide Allah'a ortak koşuyorsundur. Allah'ı her şeyden daha çok sevmen gerekirken kadını, parayı, evi, teknolojiyi, çocuğu daha çok seviyorsundur. Bu saydıklarımızla Allah karşı karşıya kalsa, bir tercih yapmak zorunda olsan tercihini dünya metaından yana yapıyorsundur veya kalbinde bunlara karşı bir meyil vardır. Sadaka vereceksin teknolojiye olan yatırımın engeldir, Müslümanlarla birlikte olacaktır

eşin veya işin engeldir. Bunlar için yaşıyor ve sadece bunlar için ölüyorsundur. Allah'tan çok bunları sevip, tercihini bunlardan yana koyduğun için senin şirkte de sevgidedir.

Allah şöyle buyurur:

*"De ki: 'Şayet babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, zevceleriniz, aşiretiniz ve kazandığınız mallarınız, kesada uğramasından (satışının durmasından) korktuğunuz ticaret ve razı olduğunuz (hoşunuza giden) evler, Allah'tan ve O'nun Resûlü'nden ve O'nun (Allah'ın) yolunda cihad etmekten size daha sevgili ise artık Allah, emrini getirinceye kadar bekleyin. Ve Allah, fasıklar kavmini (topluluğunu) hidayete erdirmez.'"*⁶

Değerli kardeşim!

Sen yalnızca Allah'a ibadet etmek için varsın. Her hâlinde Allah'ı tevhid et ve şirkte uzaklaş. Ancak Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmazsan Müslüman olursun. Ve ebedî saadeti elde edersin.

Rabbim, seni de bizleri de tevhid üzerine sabit kılsın ve şirkte karşı bizleri korusun. Hakkı hak olarak görmeyi ve tabi olmayı, batılı da batıl olarak görmeyi ve ondan uzaklaşmayı nasip etsin. Allahumme amin.

Davamızın sonu; âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşmek üzere...

Dua ve selam ile...

6. 9/Tevbe, 24



Seyyid Kutub (r.h) şöyle der:

"Toplumun, onda hâkim olan mantığın, değer yargılarının, düşünce sisteminin, herkesçe kabul gören geleneklerin, saplantıların ve hevaların karşısına; beşerden daha kuvvetli, yeryüzünden daha sağlam ve yaşamdan daha kıymetli bir desteğe dayanmaksızın dikilen kimse hem zayıflık hissine kapılır ve hem de yabancılaşır çeker."

Allah subhanehu ve teâlâ mümin kulunu bütün bu baskılar karşısında, ağır yükler altında ve ye's içerisinde tek başına bırakmaz. Bu hitab işte bundan dolayı gelmiştir:

"Gevşemeyin, üzölmeyin! Şayet inanıyorsanız üstün olan sizlersiniz." ¹

Bu hitab böyle bir ortamda insan ruhunu istila eden çaresizlik hissini yol açacağı gevşekliği ve ümitsizliği önlemek üzere gelmiştir. Bu ilahi hitab, her iki ruhi halin karşısına, yalnızca sabır ve direnme ile değil aynı zamanda bir üstünlük hissi ile çıkılmasını sağlar. Bu; zorba otoritelere, hakim değer yargılarına, gelenek ve göreneklere, mevcut düşüncelere, pratiklere ve delalet harcının bir arada tuttuğu insan kitlelerine tepeden baktıran bir üstünlük hissidir." ²

1. 3/Âl-i İmran, 139

2. Yoldaki İşaretler, Beka Yayınları, s. 216.

Afganistan Aynasında Osmanlı ve Cumhuriyet Silueti

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

Osmanlı bakiyesi, NATO üyesi, laik, demokrat ve Batı ittifakının ayrılmaz bir unsuru olarak Türkiye Cumhuriyeti, geçmiş tarihini adetâ yok sayarak, yurtlarını savunup haçlı işgalcilere karşı kurtuluş savaşı veren Müslüman Afganlara karşı Evanjelist Haçlılarla müttefik olarak Afganistan'da bulunmaktadır.



Osmanlı'da başını yeniçerilerin çektiği (Edirne vakası olarak da bilinen) bir darbeden sonra Sultan İkinci Mustafa hali edilerek yerine yine yeniçerilerin isteği üzerine Şehzade Ahmet, Sultan olarak tayin edilip tahta geçirildi.

Sultan Üçüncü Ahmet her tarafı isyancıların sardığı bir dönemde ilk birkaç yıl iç karışıklıklarla uğraşmak zorunda kaldı. Bilahare yetkin ve dirayetli bir sadrazam ve bazı komutanlarla beraber on yılı aşkın bir süre boyunca önce Ruslarla, sonra da Avusturyalılarla savaştı. Bu dönemde daha önce kaybedilmiş bazı kaleler ve topraklar yeniden geri alındı. Ruslarla yapılan Prut Anlaşmasından sonra Rus Çarı'nın karısı Katerina ile Sadrazam Baltacı Mehmed Paşa arasında bazı dedikoduların uydurulması neticesinde bu başarılı Sadrazam görevinden uzaklaştırıldı. Avusturyalılarla yapılan savaşta da Damat Ali Paşa öldürülünce yerine Damat İbrahim Paşa Sadrazam olarak atandı.

Damat İbrahim Paşa Sadaret makamına getirildikten sonra Osmanlı Devleti'nde yeni bir dönem başlamış oldu. Daha önceki dönemlerde Osmanlı Devleti gazalar ve fetihlerle uğraşırken Damat İbrahim Paşa, kendi iktidarı döneminde İstanbul'da saraylar ve eğlence mekanları yapmaya başladı. "Lale Devri" denen bu dönemde artık cihadın yerini musıkî, mücahitlerin yerini de şairler almıştı. İleride değineceğimiz üzere Afganlarla yapılan mevzii savaş hariç, Osmanlı Devleti adetâ savaşı bırakmış, zevküşefaya dalınan yeni bir döneme girilmişti. Yeni köşkler ve saraylar yapılıyor ve buralarda her türlü eğlenceler icra ediliyordu.

Tarihte Pek Bilinmeyen Osmanlı-Afgan Münasebetleri

Osmanlı-Afgan münasebetleri daha ziyade sulh üzere devam etmiş olsa da her iki taraf bazen de savaşmışlardır. Daha doğru bir ifadeyle Afganlar yine yurtlarını müdafaa etmek durumunda kalmışlardır. Aslında Osmanlı coğrafyası ile Afganistan'ın coğrafi konumunun birbirinden oldukça uzak olması, her iki tarafın karşılıklı ilişkilerini geliştirebilmesini zorlaştırmıştır. Osmanlı Devleti ile Afganistan arasında İran gibi büyük bir coğrafi, siyasî ve dinî engelin bulunması da bu münasebetin gelişmesini ve ilerlemesini adetâ imkânsız hâle getirmiştir.

Osmanlı Devleti ile Afganistan arasında yaşanan savaşlardan birisi de Osmanlı'da Lale Devri'nin en cafcıflı yıllarında vuku bulmuştur. O dönemde yaşanan siyasal ve diplomatik manevralar ve askerî rekabetler, savaşlar ve ittifaklar günümüzde şahit olunan sürece ne kadar da benziyor.

Afganistan Meliki Şah Mahmud öldürüldükten sonra yerine Eşref Hutaq geçti. Eşref Hutaq Afganistan Meliki olunca Şah Mahmud'un öldürülmesinden dolayı etrafındaki büyük aşiretlerden kimisi ondan şüpheleniyorlardı. Bu nedenle tahtında tam güvende değildi. Bu sırada, Osmanlı Devleti ve Rusya, İran'ı birlikte ele geçirme planları üzerinde çalışıyorlardı. İran Şahı Tahmasp Safevi, adıyla ve cesametiyle bir kral sayılıyordu ancak atalarından miras olarak aldığı tahtın hakkını verme çabaları zayıf ve yetersizdi. Osmanlı Devleti, Tiflis yakınlarındaki Kakit'i ele geçirirken savunmasız kalan Gilan ve Bakü de Rusların eline geçti.

İran Şahı, Osmanlılar ve Ruslarla anlaşmak için girişimlerde bulunsa da bu girişimleri sonuçsuz kaldı. Öyle ki, İran'dan İstanbul'a elçi olarak gönderilen Pers Prensi, diplomatik teamüllerin aksine bir elçi olarak değil, dilekçeci olarak kabul edildi ve İran devleti adına sunduğu teklifler reddedildi. Ancak Bakü düşükten sonra Rusların yazlık başkenti St. Petersburg'a giden Pers Prensi Ruslarla anlaşmaya varmayı başardı. Rus çarı, Pers Prensi'ne Derbend ile Bakü şehirleri ve Dağistan, Şirvan, Gilan, Mezindaran ve Astarabad vilayetleri karşılığında (İran) ülkesindeki Afganları püskürtmek için yardım etmeyi kabul etti

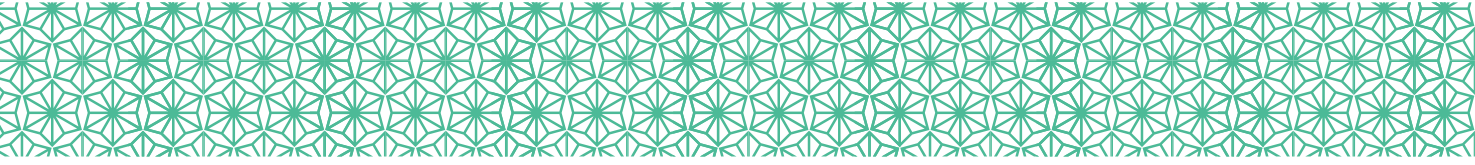
Rusya'da (Günümüzde devam eden Astana görüşmelerini hatırlatırcasına) diplomatik müzakereler sürerken, Osmanlı Devleti İran yönündeki ilerleyişini artırmıştı. Kürdistan bölgesinin yanı sıra Yerevan, Nahcivan, Hoy ve Merğa şehirleri de ele geçirildi. Böylece Ermenistan ve Azerbaycan'ın büyük bir bölümü Osmanlı Devleti'nin kontrolüne girdi. Bu ilerleyişin ardından Osmanlı Devleti de İran ile bir anlaşma yaptı. Bu anlaşmaya göre Osmanlı'nın ele geçirdiği bölgeler Osmanlı'da kalacak, Osmanlı da İran Şahı'na İran'ın geri kalan vilayetlerinde otoritesini sağlamlaştırabilmesi için yardım edecekti. Eğer Şah bunu kabul etmezse Osmanlı ilerlemeye devam ederek İran'ın önemli şehirlerini ele geçirecek ve Şah Tahmasp'ın yerine de bir başkasını İran Şahı yapacaktı. Şah Tahmasp bu teklifi kabul etmek mecburiyetinde kaldı. Osmanlı, bu esnada bölgedeki Afganlardan gelen "İran'da hakimiyet kurma" tekliflerine olumlu bir karşılık vermedi.

Osmanlı-Afgan Savaşı

Eşref Hutaq, Afganistan'ın yeni hükümdarı olduktan sonra Afgan halkı zamanla onu benimsedi ve tüm aşiretler onun etrafında toplanmaya başladı. Bu sırada Rus Çarı Peter ölünce, karısı Katherina, eşi Peter'in yerine hükümdar (Çarıçe) oldu. Çarıçe Katerina hükümdar olduktan sonra İran'ın bir bölümünün Rusya'ya bağlanmasıyla yetinmedi. Hazar denizi kıyılarında da ilerlemeye devam eden Ruslar, bölgeyi pay etmek için Osmanlı ile yakın temaslar içerisindeydi.

Osmanlı Devleti, İran ile vardığı anlaşmalara istinaden Rusya'ya İran'daki Afganlara karşı beraber savaşma teklifinde bulundu. Eşref Hutaq da, Hilafet merkezi olan İstanbul'a kendilerine karşı savaşılması için bir elçi gönderdi. Osmanlı uleması, ehli sünnet Müslüman Afganlara karşı bir Hıristiyan gücün (Rusya'nın) yanında yer alınmasına karşı çıktılar. Bunun yanı sıra Şii-Rafizî prenslere karşı otorite kuracak bir Sünni hükümdarla (Eşref Hutaq'la) savaşılmasına da tepki gösterdiler.

Osmanlı Sarayı'nın ileri gelenleri Rusya ile gerçekleştirilen ittifakın bir zorunluluk olduğunu ve Eşref Hutaq'ın Osmanlı sultanını tüm Müslümanların başı olarak görmeyi reddederek bağı olup düşman saf-larına katıldığını söyleyerek ulemayı kendi yanlarına



çekmeye muvaffak oldu. Her iki taraf arasında savaşın kaçınılmaz hale gelmesiyle Eşref Hutaq'ın elçisi geri yollandı ve Merğa ile Kazvin'i ele geçiren Ahmed Paşa, İsfahan üzerine gönderildi.

Rusya Prenslarından Dalgarouki de Hazar denizi kıyılarındaki Rus birliklerini komuta ediyor ve Osmanlı ordusunu desteklemek için ileri bir hamle yapmıyordu. İran Şahı Tahmasp da savaşa müdahale etmeyerek Mazindaran'da kaldı.

Afganistan'ın Meliki Eşref Hutaq'ın tahttaki ilk yılı iç yönetimini güçlendirmek, İsfahan'ı surlar ve iç

Yapılan görüşmeler ve yaşananlar üzerine Osmanlı ordusundan birçok asker, dinlerinin hükümlerine aykırı olduğu hâlde Müslümanlara karşı savaşmayacaklarını belirterek ordudan ayrıldı.

Tüm bunlara karşın Ahmed Paşa, Eşref Hutaq komutasındaki Afgan ordusuna saldırı başlattı.

kale ile tahkim etmek gibi işlerle geçirdi. İsfahan birkaç yıl önce Safevilerin başkenti iken Afganlar tarafından ele geçirilmiş ve önceki İran Şahı da bu esnada esir alınmıştı.

Osmanlı ordusu İsfahan'a yaklaşırken, Eşref Hutaq bölgedeki yolları tahrip ederek Osmanlı ilerleyişini yavaşlatmak istedi. Bu esnada Ahmed Paşa, Afganların sefalet içerisinde yaşayan bir halk olduğunu ve meşru bir hükümdarı devirdiklerini, Şah Hüseyin'i yeniden tahta çıkarmak üzere Osmanlı ordusunun geldiğini belirten bir mektubu Eşref Hutaq'a gönderdi. Bu mektuba çok öfkelenen Eşref Hutaq, elinde esir olarak tuttuğu İran Şahı Hüseyin'i öldürerek, kesik başını Osmanlı ordusu komutanı Ahmed Paşa'ya

gönderdi. Bunun anlamı *"Senin için yanımızda aynı akıbet var!"* demektir.

Osmanlı ordusundan altı bin asker Ahmed Paşa'nın emriyle Afgan mevzilerini incelemeleri için keşfe gönderildi. Bu öncü birlik, yanlışlıkla Eşref Hutaq'ın kurduğu pusuya düşerek son askere kadar öldürüldü. Artık *"düşman"* olan Osmanlı'ya verdirilen bu kayıp Afgan askerlere cesaret verdi. O ana kadar saldırı pozisyonunda bulunan Osmanlı birlikleri ise ana kampın çevresine siperler kazarak savunma pozisyonuna geçti. Bu durumu fırsat bilen Eşref Hutaq, bazı Afgan Emirlerini Osmanlı ordugahına göndererek her iki tarafın da ehlişünnet Müslüman olduğunu, bu nedenle kan dökmenin haram olduğunu belirten ifadeler ile orduya hitap etmelerini söyledi. Osmanlı ordusunda Kürt ve Türklerden bazı askerlerin bu çağrıya uyması orduda karışıklığa neden oldu.

Rafizîlerin Gücünü Kıran Muhammedîlere Karşı Neden Savaşyorsunuz?

Afgan Emirler Türk askerlerini, girdikleri savaşın meşru olmadığına inandırabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Özel olarak görevlendirdikleri ulaklar bu aşamada bu fikirleri yaymada ve Osmanlı ordusundaki Kürt komutanların orduyla bütünlüklerini bozmada aktif olarak yer aldı. Bölgenin saygın dört âlimi de Ahmed Paşa'nın karargahına gönderildi. Bunlar Ahmed Paşa'ya tanıtıldığında içlerinden biri yüksek sesle şöyle haykırdı:

"Hükümdarımız Eşref, size sormamı istedi. Neden ilahî hükümlere itaat eden ve Rafizî Perslerin gücünü kıran Muhammedîlere karşı savaşyorsunuz? Resûlullah'ın bir tâbisine karşı neden Hristiyan (Rus) prensleriyle birlik oluyorsunuz?"

İki taraf arasındaki görüşmeler henüz devam ediyorken ezan duyuldu ve Eşref Hutaq'ın saygın yardımcıları Türk subaylarla beraber namaza durdu.

Yapılan görüşmeler ve yaşananlar üzerine Osmanlı ordusundan birçok asker, dinlerinin hükümlerine aykırı olduğu hâlde Müslümanlara karşı savaşmayacaklarını belirterek ordudan ayrıldı. Tüm bunlara karşın Ahmed Paşa, Eşref Hutaq komutasındaki Afgan ordusuna saldırı başlattı.

Hutaq'ın ordusu sayıca az olmasına rağmen, saldırıdan kaçmadı. Kaynaklara göre Osmanlı ordusu yetmiş bin askerden müteşekkildi. Bunun yanı sıra Osmanlı ordusunda yetmiş parça top varken, Afgan ordusu otuz üç bin asker ve develer üzerindeki kırk arkebüz¹ silahından oluşuyordu. Afgan ordusu sayı yönünden azlığına rağmen dinlenmiş ve savaşa hazır, Osmanlı ordusu ise uzun mesafe kat etmiş ve yorgun, ayrıca ehli sünnet Müslüman bir halkla savaşacak olmaktan dolayı aralarına ihtilaf girmiş ve parçalanmış bir vaziyetteydi.

Osmanlı-Afgan savaşı sabahın erken saatlerinde Osmanlı toplarının atışlarıyla başladı. Afgan ordusu da arkebüzlerle bu atışlara karşılık verdi. Ardından Osmanlı ordusunun sağ kanadı, top atışlarıyla beraber saldırıya geçti. Üç defa tekrarlanan saldırı sonucu Osmanlı ordusu, öğlen üç sularında toplam on iki bin asker kayıpla geri çekilmek mecburiyetinde kaldı. Ahmed Paşa Kirmanşah'a geri çekilirken onu kovalamayı sürdüren Eşref Hutaq, bazı Osmanlı toplarını ele geçirdi. Ahmed Paşa buradan da Bağdat'a geçti.

Müslümanların Mali Başka Müslümanlara Ganimet Olmaz

1725-1727 yıllarında yaşanan savaştan galip olarak çıkan Afganistan Meliki Eşref Hutaq daha sonra Osmanlı ordusu komutanı Ahmed Paşa'ya bir elçi göndererek, tüm uyarılara rağmen hata eden Müslümanlardan ganimet almanın meşru olmayacağını ve kendisinin de bir hırsız değil, bir hükümdar olduğunu ilettili. Bu doğrultuda ele geçirilen silahlar hariç malları ve zenginlikleri bunun yanı sıra alınan Osmanlı esirlerini de Ahmed Paşa'ya gönderdi. Eşref Hutaq'ın bu hareketi, Osmanlı Devleti tarafından müsbet karşılandı. Öyle ki Eşref Hutaq ismi Osmanlı sarayı ve çevresinde saygıyla anılmaya başlandı. Osmanlı Devleti Eşref Hutaq'a karşı saldırılara devam etmedi ve Osmanlı Sultanı'nı Müslümanların halifesi olarak kabul etmesi karşılığında onu İran topraklarına meşru lider olarak kabul etti. Osmanlı ile Afganların yaklaşık iki yıl süren savaşı böylece son bulmuş oldu.

Savaşın ardından varılan mutabakattan sonra gerek İran'ın siyasi otoritesini pekiştirmesi, gerekse

Afganistan ve ötesinde yaşanan siyasi ve askeri gelişmeler, Afganların batıya doğru ilerleyişini, dolayısıyla Osmanlı Devletiyle ciddi bir temas kurmalarını engelledi. Ancak Osmanlı ile Afganistan arasındaki bağlar hiçbir zaman kopmadı. Bu ilişki; bir reaya/tâbi olma bağı şeklinde değil, iki kardeş halk arası münasebet şeklinde devam etmiştir. Osmanlı'nın yıkılma sürecine girdiği yıllarda Afgan halkı, "*Hilafetin işgalden kurtulması*" için kendi ülkesindeki İngiliz unsurlarına karşı baş kaldırmıştı. Sadece İslam coğrafyasının değil, dünyanın da en fakir halklarından biri olmasına karşın Afgan halkı, "*Kurtuluş Savaşı*" sırasında Anadolu'ya yüklü miktarda maddi yardım göndermişti.²

Cumhuriyetin Son Devrinde Afganistan'daki Türkiye

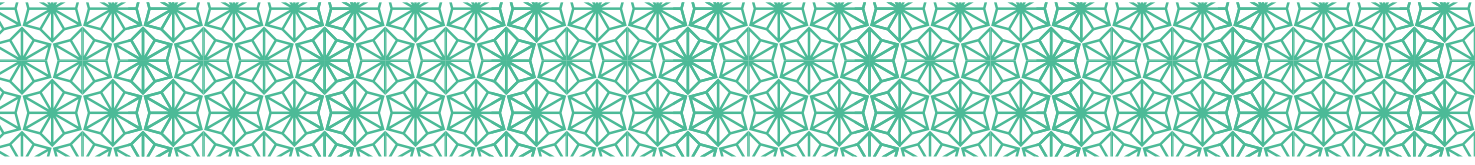
Uluslararası Haçlı Koalisyonu (ISAF) Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) 2001 yılındaki işgali sonrasında Afganistan'da ortaya çıkması muhtemel yeni bir cihadî dalgaya karşı kendi güvenliklerini sağlamak ve ülkenin askeri, idari ve hukuki alanda haçlı standartlara uygun yeniden yapılanmasını kontrol edip gözetlemek ve bu yönde gereken desteği sağlamak amacıyla oluşturuldu.

NATO (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü) komutasındaki ISAF'ın kuruluşu, bir başka uluslararası tağut olan Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi'nin Almanya/Bonn Anlaşması'na dayanarak 20 Aralık 2001 tarihinde aldığı 1386 sayılı karara dayanır.

İlk olarak sadece başkent Kabil ve çevresinde Taliban ve El Kaide bağlantılı silahlı örgütlere karşı mücadele eden ISAF kuvvetlerinin görev alanının, 2003'ün ekim ayında Afganistan'da kukla Hamid Karzai liderliğindeki geçiş hükümetinin kurulmasıyla, ülke geneline yayılmasına karar verildi. Bu kararla ISAF 2006 yılına kadar belirli aşamalarla yeniden yapılanarak ülkedeki görev ve yetki alanını genişletti. Bu tarihten itibaren askeri operasyonlarına ağırlık veren ISAF'a toplam 49 ülke askeri güç ve idari personel olarak katkı sağlıyordu. Bunlardan yirmi yedisi NATO üyesi, on biri ise NATO üyesi olmadığı halde NATO'ya partner pozisyonunda hizmet etmekteydi.

1. İlk olarak 15. yy'da Fransa'da kullanılmaya başlanan çakmaklı/fitilli tüfek.

2. Bazı tarih metinlerinde gümüş ve altından oluşan bu yardımların Mustafa Kemal tarafından ileriki dönemlerde İş Bankası'nın kuruluşunda kullanıldığı bilgisi yer almaktadır.



Haçlı koalisyonunun lider ülkesi ABD doksan bin civarındaki askerleriyle ISAF'ın yüz otuz bin kişilik askeri gücünün büyük bir kısmını oluşturmaktaydı. Bu ülkeyi yaklaşık dokuz bin beş yüz askerle İngiltere, beş bin askerle Almanya ve yaklaşık dörder bin askerle İtalya ve Fransa takip ediyordu. Türkiye de ISAF'a 2003 yılından beri katkı sağlayan bir NATO ülkesi ve Türk Silahlı Kuvvetleri halihazırda bin civarındaki askerleriyle Afganistan'da Kabil ve Vardak'ta görev yapıyor. Türk askerinin ülkedeki başlıca görevi Kabil'de sorumlu olduğu bölgede iç güvenliği sağlamak, Vardak'ta ise Afgan güvenlik güçlerinin eğitimine destek vermek.

Afganistan'da 2002'den bu yana işgali kalıcılaştırma görevi yapan uluslararası haçlı koalisyonu ISAF misyonunu büyük ölçüde tamamladı ve yerini Kararlı Destek Misyonu'na (KDM) bıraktı. Aslında bu aldatıcı bir isim değişikliğinden başka bir şey değildir. Afganistan'da ortak işgal gücü bulunduran 48 ülkeden kırk dördü askerlerini tamamen çekti. Asker sayısını artıran tek ülke ise Türkiye oldu. Afganistan'da birkaç yıl öncesine kadar yüz kırk bin yabancı işgalci asker görev yapıyordu. Bu sayı bölgedeki yerel direniş gruplarının etkinliğini arttırması ve Afgan yerel polis ve ordu gücünün kademe kademe eğitilerek sahaya sürülmesine ve bunların sahadaki başarı ya da başarısızlık oranlarına göre değişebilmektedir. 2016 yılının başlarına kadar haçlı koalisyonunun askeri varlığı yaklaşık olarak otuz beş bine gerilemişti.

Yeni oluşturulan misyonda, Türkiye'nin yanı sıra ABD, Almanya ve İtalya yer alıyor. KDM'nin görev tanımı, *"Savunma Bakanlığı'na bağlı Afgan Milli (!) Ordusu ile İçişleri Bakanlığı'na bağlı Afgan Milli (!) Polisi'nden oluşan Afgan Ulusal Güvenlik Kuvvetleri'ni eğitmek"* olarak belirlendi. KDM'de yer alan yabancı askerler yapılan anlaşmalara (!) göre eğitim, yardım ve danışma görevlerini yürütmektedirler. Savaş, cina-yet, talan, gelenek diye *"baça bazi"* adı altında erkek çocuklarının her türlü istismarı, uyuşturucu üretimi, sevkıyatı, dağıtımı ve ticareti, fuhuş ve daha nice iğrençlikler de artık bu yeni *"Milli"* ordu ve polisin görev ve sorumluluk alanına girmektedir.

Türk askerleri; Afgan Askeri Lisesi, Harp Okulu, Savunma Üniversitesi ile Komuta Kurmay Koleji'ne personel desteği vermekte ve Kâbil Eğitim, Yardım ve Danışma Komutanlığı aracılığıyla Afgan Ulusal Güvenlik Kuvvetleri karargâhları ile bakanlıklara danışmanlık yapmaktadır.

Hatırlanacağı üzere Rafızî İran devleti de Suriye ve Irak'ı mezbahaneye çeviren Şebbiha ve Haşdu's-Şabi çetelerine *"danışman"* ordusu gönderdiğini iddia edip durmaktadır.

Osmanlı bakiyesi, NATO üyesi, laik, demokrat ve Batı ittifakının ayrılmaz bir unsuru olarak Türkiye Cumhuriyeti, geçmiş tarihini adetâ yok sayarak, yurt-larını savunup haçlı işgalcilere karşı kurtuluş savaşı veren Müslüman Afganlara karşı Evanjelist Haçlılarla müttefik olarak Afganistan'da bulunmaktadır.

Osmanlı'nın 1725 yılında Ortodoks Ruslarla ittifakı, Cumhuriyet Türkiye'si'nin ise 2018'de Batılı Haçlılarla müttefikliği; hangi devirde olursa olsun devletler arası siyasetin (bazı istisnalar hariç) mutlak manada ulusal çıkarlar zemininde yürütüldüğü hakikatini göstermektedir. Türkiye'nin Afganistan'da muharip güç bulundurmadığı defaaten dile getiriliyor olsa da şer'î şerif açısından kabul edilemez olan bu durum apaçık ortadadır. Uluslararası Haçlı Koalisyonu'yla beraber bulunuyor ve aynı ya da benzer amaçlara hizmet ediyor olmak da şer'î şerif nezdinde çok ağır bir cürümdür.

Eşref Hutaq gibi kalender, mücahit ve İslam'a ve ümmete bağlılıkta örnek bir şahsiyet bugün Afganistan'da iktidarda değil.

Türkiye'de de, NATO saflarında İslam ümmetinin iftihar vesilesi olan Afgan mücahitlere karşı asker göndermenin şer'an asla caiz olmadığını, Topkapı sarayındaki Divan-ı Hümayün toplantılarında Kub-bealtını çınlatan Osmanlı uleması gibi yüksek sesle dillendirebilecek cesur ve cevval bir ulema yok maalesef.

Hasbunallahu ni'me'l vekil ni'me'l Mevla ve ni'me'n nasir...

Allah'a hamd, Resûlullah'a salât ve selam olsun.

Kaynakça

- *Afgan-Fars Savaşları Tarihi*, T.J. Krunsky
- *Safevî Hanedanının Düşüşü ve Afgan Hakimiyeti*, L.Lockhart
- *Osmanlı Devleti Tarihi*, C.13 Hammer

Kişi yavaşlayarak hayatı, yaşananları, sevinçleri, hüznüleri, gülüşleri duymayı öğrenir. Görmeye başlar. Bir çocuğun gülümsemesini, ona yaklaştığında çehresindeki neşeyi, onunla oynadığında hiç bitmeyen mutluluğu görebilir.

Mutluyum Mutlusun Mut(lu)suz!

Mahi
mahi@tevhiddergisi.net

Hep mutsuz hanımlarla karşılaşıyorum. Kocalarından sürekli şikayetçi olan hanımlarla.

Bu sebeple hayatın tadını alamayan, güzellikleri kaçıran, an'ı değerlendiremeyen, çocukları ile güzel zaman geçiremeyen, kendine zaman ayıramayan, arkadaşları ile bir araya gelince onların sahip olduklarını kıskanan, eve döner dönmez bunu da bir şikayetleme sebebi gören hanımları kastediyorum.

Bu kardeşler arasında şikayetlerinde haklı olanlar var elbet. Fakat onlar da dertlerini dillendirme konusunda büyük bir üslup hatası, hatta yöntem hatası yaptıkları için haklıyken haksız konuma düşüyorlar hep. Bu onları daha da mutsuz ediyor.

Ne mi yapıyorlar?

Mesela, bir Pazar gününü herkes çoluğu çocuğuyla piknikte, onlar ise evde geçirdikleri, çocukların evde sıkıldığı ve birbirleriyle kavga ettikleri ve annenin sözünü hiç dinlemedikleri anda: *"Biz de bir yerlere gitssek. Çocuklar durmuyor."* diyor. *"Bir pazarım var. Bırakın da evde biraz dinleneyim."* diye cevap veren kocasına kızıp gün boyu somurtuyorlar. Çocuklara daha fazla bağırıma başlıyor, ya yemek yapmıyor ya da yemeği hınçla adamın önüne koyuyorlar. Sonra da sofraya oturmuyorlar. Üstüne bir de gece sırtını dönüp hiç konuşmadan yatıyor ya da büyük bir kavga çıkarıyorlar. Hatta bu kavga öyle büyüyor ki haftalar sürebiliyor. Kadın hakkını bağıra çağırma almaya çalıştığı, kendini kavga ederek ifade etmeye uğraştığı için hakkı da, saygınlığı da arada kaynayıp gidiyor. Bu basit olayı dağ gibi yapıp boşanma eşiğine gelen, babasının evine gitmekle tehdit edenler bile oluyor.

Peki sorun nerede? Ya da kimde?

Tüm hayatını çocuklar ve ev işleri arasında mekik dokuyarak geçiren ve bunalan hanımın isteği gayet haklı ve meşru.

Adamcağız da haklı. Dinlenmek isteyebilir. Haftanın altı günü on üç (13) saat çalışıyor.



Her iki taraf da haklı ise nasıl ulaşacağız çözüme?

Öncelikle hanım kardeşimiz üslubunu değiştirecek. Eve onun tatlı sesi hakim olacak. Her zaman yumuşak ve güven veren sesi yankılanacak evde.

Sonra beklentilerini biraz düşürecek.

İsteklerimizi dile getirdiğimizde her zaman olumlu yanıt alamayız ki.

Bu hayatın her alanında böyle. Eşimiz de her dediğimizi yapacak değil, yapmak zorunda da değil. Bunu böyle kabul edeceğiz. Daha sonra yöntem farklılığına gideceğiz.

İstediğimiz olmayınca küsmeyi, kızmayı, surat asmayı bırakacağız.

"Zaten bize ne zaman vakit ayırdın ki?" deyip eski defterleri açmayacağız.

"Sen zaten hep böylesin!" diyerek nankörlük de etmeyeceğiz.

Bunların yerine:

"Tamam, sevgili eşim. Haklısın, yorgunsun. Sen dinlen. Biz de haftaya gideriz olur mu?" diyerek gönlünü alacağız.

Ya da

"Tamam inşallah. Sen evde dinlen ben de çocukları paraka çıkarayım. Böylelikle gürültü yapmamış olurlar. Sen de güzelce uyursun." diyerek ona olan merhametimizi göstereceğiz.

Rica ediyorum, satırlara geri dönüp ilk örnek olayı, bağırma çağırma ardından küsmeye faslına okuyun. Sonra da bu alternatif diyalogu.

Biri insanı daha okurken bunaltıyor. Kaldı ki yaşarken nasıl strese sokar?

Diğeri de okurken rahatlatıyor. Yaşarken eminim ortamı nasıl da yumuşatır.

Bir başka adım, hanım kardeşimiz durup düşünmeli. Eşinin fitratını, o anki durumunu iyi tahlil etmeli.

Eşi açık alanları sevmiyor olabilir. Teklifi reddetme sebebi budur belki de. Ya da piknik ona zahmetli gelebilir. Maddi imkânı o an yetersiz olabilir.

Ulaşım imkânı bulunmayabilir, kimseden de araç isteye-memektedir. Piknik alanları hafta sonu kalabalık olduğu için kendini rahat hissetmeyebilir. Ailecek oturulacak müsait ve yakın bir yer bilmiyor olabilir.

Bu listeyi daha da uzatabiliriz. Cevap vereceğimiz soru şu:

Amaç ne olursa olsun dışarı çıkmak mı yoksa çocukların baba ile nitelikli zaman geçirmesini sağlamak mı?

Cevap yani amaç nitelikli zaman olmalı. Öyleyse sebepler listesini göz önünde bulundurarak alternatif bir etkinlik üretilebilir. Muhakkak eşinin ile çocuklarınızı buluşturabileceğiniz ortak bir alan mevcuttur.

"Yok, bildiğiniz gibi değil. Bu adam hep böyle. Asla çocuklarla vakit geçiremez. Başkalarına ise bol vakti vardır." diyorsanız ilk olarak taaa başa dönüp eşinizle diyaloglarınızı gözden geçirin. Siz de, evde bulamayıp da dışarıda bulunduğu şey ne? Yani kendinizi onun gözü ile görmeye çalışın.

Sonraki adımda, tatlı ve mutlu zamanlarınızda çocuklarınızın ahireti için neler yapmanız gerektiğini eşinize sorun. Ondan nasihat isteyin. Bu onun hatasını anlamasına vesile olacak kibar bir nasihat yöntemidir. Ve son olarak da eşinizin, kendini çocuklara bırakamaması, onlarla vakit geçirmekten haz alamaması konusunda ona yardımcı olmaya çalışın.

Bunun birkaç sebebi olmakla beraber çözümü tüm işlerinde "yavaşlama"sıdır.

Biraz açalım. Eşinin çocuklarla hiç vakit geçirmiyor. Fakat öyle güzel çalışıyor ki konsantresini kimse bozamıyor. İşkolik olan bu erkek, işi dışındaki herşeye verilen zamanı kayıp olarak görüyor. Harcanmış sayıyor.

İşte bu kişi yavaşlayarak hayatı, yaşananları, sevinçleri, hüznüleri, gülüşleri duymayı öğrenir. Görmeye başlar. Bir çocuğun gülümsemesini, ona yaklaştığında çehresindeki neşeyi, onunla oynadığında hiç bitmeyen mutluluğu görebilir.

Ya da aksi durumlarda onun o küçük yüreğinin burkulmasını gözündeki yaştan, gözündeki ferin kaybolmasından, yüzüne kabus gibi çöken asık surattan, babasının yanında hiç konuşamayışından, hatta onun oturduğu odaya giremeyişinden anlayabilir.

Nasıl yavaşlarız?

- Namazlarımızı sünneti ile kılmaya başlayarak.
- Namazın ardından tesbihatımızı itina ile yaparak.
- Her gece kalp ritmimizi duymaya çalışarak (10 dk.)
- Hızın, acele etmenin şeytandan olduğunu sürekli telkin ederek.
- Yaşadığınız anların, güzelliklerinin bir daha geri gelmeyeceğini düşünerek yavaşlayabilirsiniz.
- Son olarak da Allah'tan yardım istemelisiniz...

Hayat, Allah'ın kula bir ikramıdır. Mutsuzluklar ile heder edilmesi büyük bir ziyandır.

Not: Adem Güneş'in "Onarılmaya Olan İhtiyaç" derslerini dinlemenizi tavsiye ederim.

Konunun geniş olması, her görüşün eleştiriye açık yanının olması bir görüşü cezmetmeye engeldir. Elbette burada zikrettiğimiz görüşler arasında zayıflığı belli olan görüşler vardır. Ancak özellikle son üç görüş kuvvetli görüşlerdir. Bizim konu hakkındaki tercih ettiğimiz görüş, 7. görüştür. Çünkü hem Kur'an'ın lafzına hem de manasına zarar vermeyen ve Allah Resûlü döneminde kesin olarak var olduğunu bildiğimiz şey şivedir.

2. Ünite: Kur'an'ın Senedine Dönen Meseleler

Enes DOĞAN

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam Allah Resûlü'ne, onun ehli beytine, ashabına ve kıyamet gününe kadar onlara ihsan üzere tabi olanların üzerine olsun.

Ulumu'l Kur'an notlarında en son kıraat farklılıklarının faydalarına ve fıkhi ihtilaflardaki etkilerine değinmiştik. Bu sayımızda ise "Kıraat" babına yapacağımız üçüncü ek konu olan "Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinin kıraatlerle alakası" konusunu işlemeye gayret edeceğiz. Çaba bizden, başarı Allah'tandır...

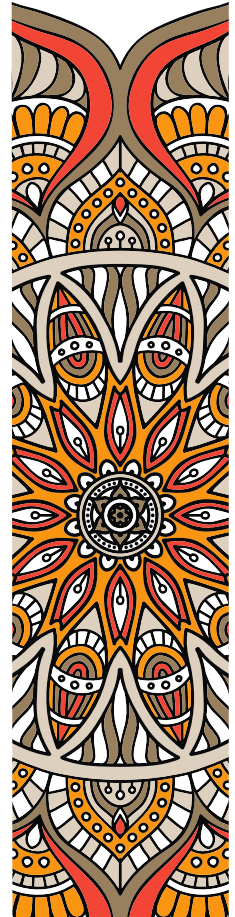
Kur'an'ın Yedi Harf Üzere İnmesinin Kıraatlerle Alakası

Harf nedir?¹

Arap lügatinde "حَرْفٌ" birçok anlamda kullanılmaktadır. Bu anlamlardan bazıları şöyledir:

- Bazen "حَرْفٌ" kelimesiyle "ا", "ب", "ت" gibi hicai harfler kast edilir.
- Bazen "حَرْفٌ" kelimesiyle lügat veya şive kastedilir. Mesela, 'Kureys lügati/şivesi' anlamında "حرف قريش" denilir.

1. Bk. Dirasat fi Ulumi'l Kur'an, Fehd er-Rumi, s. 371.



c. Bazen bir şeyin ucu, kıyısı veya yön ve cihet anlamında kullanılır. Mesela, Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ

"İnsanlardan kimi Allah'a bir yönden/bir ucundan kulluk eder."²

Kur'an'ın yedi harf üzere inmesi, yedi farklı vecihle inmesi demektir. Birçok rivayette Allah Resûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Kur'an'ın yedi harf/yön üzere indiğini belirtmiştir. Bu manadaki hadisler yirmi bir ayrı sahâbiden gelmiştir.³ Bundan dolayı bazı alimler bu hadislerin mütevatir rivayetler olduğunu belirtmişlerdir.

Âlimler Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinden kastedilenin ne olduğu konusunda ihtilaf etmişlerdir. İhtilafın sebebi İbnu'l Arabî'nin belirttiği üzere Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinin manası hakkında herhangi bir nass veya eserin sabit olmamasıdır. Konu çokça tartışılmış ve bu konuda hakkında müstakil eser hazırlayanlar dahi olmuştur.

Ebu Ubeyd Kasım b. Sellam *rahimehullah* şöyle der: "Semura'dan rivayet edilen bir hadis hariç, bu hadislerin tamamı Kur'an'ın yedi harf üzere inmesi hakkında tevatür seviyesine ulaşmıştır."⁴

Bu hadislerden bazıları şöyledir:⁵

2. 22/Hac, 11

3. Ubeyy b. Ka'b, Enes, Huzeyfe b. Yeman, Zeyd b. Erkam, Semura b. Cundeş, Süleyman b. Surad, İbni Abbas, İbni Mesud, Abdurrahman b. Avf, Osman b. Affan, Ömer b. Hattab, Ömer b. Ebu Seleme, Amr b. El-As, Muaz b. Cebel, Hişam b. Hakim, Ebu Bekre, Ebu Cehm, Ebu Said el-Hudri, Ebu Talha el-Ensari, Ebu Hureyre ve Ebu Eyyüb (r anhum).

4. Fedailu'l Kur'an, s. 339.

5. Bu konu hakkındaki diğer hadisler için bk. Hadis el-Ehrufes-Seb'a, Dr. Abdulaziz el-Kari, Müessesetu'r Risale, s. 9-41.

İbni Abbas Hadisi

İbni Abbas'tan rivayetle, Allah Resûlü şöyle buyurdu:

أَقْرَأَنِي جِبْرِيلُ عَلَى حَرْفٍ، فَلَمْ أَزَلْ أَسْتَزِيدُهُ حَتَّى انْتَهَى إِلَيَّ سَبْعَةَ أَحْرَفٍ

"Cibril bana bir harf üzere Kur'an okuttu. Ben ondan sürekli arttırmasını istedim. O da yedi harfe ulaşınca kadar arttırdı."⁶

Ubeyy b. Ka'b Hadisi

Ubeyy b. Ka'b'tan rivayetle, demiştir ki:

كُنْتُ فِي الْمَسْجِدِ، فَدَخَلَ رَجُلٌ يُصَلِّي، فَقَرَأَ قِرَاءَةً أَنْكَرْتُهَا عَلَيْهِ، ثُمَّ دَخَلَ آخَرَ فَقَرَأَ قِرَاءَةً سَوَى قِرَاءَةِ صَاحِبِهِ، فَلَمَّا قَصَيْتَا الصَّلَاةَ دَخَلْنَا جَمِيعًا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: إِنَّ هَذَا قِرَاءَةٌ أَنْكَرْتُهَا عَلَيْهِ، وَدَخَلَ آخَرَ فَقَرَأَ سَوَى قِرَاءَةِ صَاحِبِهِ، فَأَمَرَهُمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَرَأَ فَحَسَنَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شَأْنَهُمَا، فَسَقَطَ فِي نَفْسِي مِنَ التَّكْذِيبِ، وَلَا إِذْ كُنْتُ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، فَلَمَّا رَأَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا قَدْ عَشَيْتَنِي، صَرَبَ فِي صَدْرِي، فَفَضْتُ عَرَقًا وَكَأَمَّا أَنْظُرُ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ فَقَرَأَ، فَقَالَ لِي: " يَا أَيُّ أَرْسَلْ إِلَيَّ أَنْ أَقْرَأَ الْقُرْآنَ عَلَى حَرْفٍ، فَرَدَدْتُ إِلَيْهِ أَنْ هَوُونَ عَلَى أُمَّتِي، فَرَدَّ إِلَيَّ الثَّانِيَةَ أَقْرَأَهُ عَلَى حَرْفَيْنِ، فَرَدَدْتُ إِلَيْهِ أَنْ هَوُونَ عَلَى أُمَّتِي، فَرَدَّ إِلَيَّ الثَّالِثَةَ أَقْرَأَهُ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَفٍ، فَلَمَّا بَكَرْتُ رَدَّةً رَدَدْتُكَهَا مَسْأَلَةً تَسْأَلُنِيهَا، فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِأُمَّتِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِأُمَّتِي، وَأَخَّرْتُ الثَّالِثَةَ لِيَوْمٍ يَرْعَبُ إِلَيَّ الْخَلْقُ كُلُّهُمْ، حَتَّى إِبْرَاهِيمَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

"Ben mescitte idim. Bir adam içeri girdi. Namaza başladı ve hiç bilmediğim bir kıraatle Kur'an okudu. Sonra bir başkası girdi ve o da arkadaşının kıraatından başka bir kıraatle Kur'an okudu. Namazı bitirdik ve hepimiz Allah Resûlü'nün yanına girdik. Ben dedim ki: 'Hiç şüphesiz bu kişi benim tanımadığım bir kıraatle Kur'an okudu. Sonra diğeri girdi ve o da arkadaşının kıraatinden farklı bir kıraatle Kur'an okudu.' Bunun üzerine Allah Resûlü ikisine de emretti, onlar da Kur'an okudular. Allah Resûlü her ikisinin de okuyuşlarını beğendi ve doğruladı. Bunun üzerine benim

6. Buhari, 819; Müslim, 3219.

içime cahiliyede dahi hissetmediğim bir yalanlama hissi düştü.⁷ Allah Resûlü beni saran bu durumu görünce, göğsüme vurdu.⁸ Birden terlemeye başladım ve korku içinde Allah'ı görüyormuş gibi oldum. Allah Resûlü bana dedi ki: 'Ey Ubeyy! Kur'an'ı tek harf/vecih üzere okumam için Cibril bana gönderildi. Ben: 'Ümmetime kolaylık kıl.' diye Cibril'i tekrar gönderdim. Cibril bana ikinci gelişinde: 'Onu iki harf/vecih üzere oku.' dedi. Ben: 'Ümmetime kolaylık kıl.' diye Cibril'i tekrar gönderdim. Cibril üçüncü defa geldi ve: 'Onu yedi harf/vecih üzere oku. Sana verdiğim her cevap kadar, senin benden isteyeceğin duan kabul edilecek.' mesajını ilettiler. Ben: 'Allah'ım ümmetimi bağışla! Allah'ım ümmetimi bağışla!' dedim. Üçüncü duamı ise İbrahim dahil, tüm insanların bana yönelecekleri güne sakladım.'⁹

Ömer b. Hattab Hadisi

Ömer *radiyallahu anh* anlatıyor:

سَمِعْتُ هِشَامَ بْنَ حَكِيمِ بْنِ حِرَامٍ، يَقْرَأُ سُورَةَ الْفُرْقَانِ فِي حَيَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَاسْتَمَعْتُ لِقِرَاءَتِهِ، فَإِذَا هُوَ يَقْرَأُ عَلَى حُرُوفٍ كَثِيرَةٍ، لَمْ يُقْرَأْ بِهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَكِدْتُ أَسْأِرُهُ فِي الصَّلَاةِ، فَتَصَبَّرْتُ حَتَّى سَلَّمَ، فَلَبَّيْتُهُ بِرِدَائِهِ، فَقُلْتُ: مَنْ أَقْرَأَكَ هَذِهِ السُّورَةَ الَّتِي سَمِعْتِكَ تَقْرَأُ؟ قَالَ: أَقْرَأَنِيهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: كَذَبْتَ، فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ أَقْرَأَنِيهَا عَلَى غَيْرِ مَا قَرَأْتَ، فَأَنْطَلَقْتُ بِهِ أَقْوَدَهُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: إِنِّي سَمِعْتُ هَذَا يَقْرَأُ بِسُورَةِ الْفُرْقَانِ عَلَى حُرُوفٍ لَمْ تُقْرَأْ بِهَا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَرَسَلَهُ، أَقْرَأَ يَا هِشَامُ» فَقَرَأَ عَلَيْهِ الْقِرَاءَةَ الَّتِي سَمِعْتَهُ يَقْرَأُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كَذَلِكَ أَنْزَلْتُ»، ثُمَّ قَالَ: «اقْرَأْ يَا عَمْرُ» فَقَرَأْتُ الْقِرَاءَةَ الَّتِي أَقْرَأَنِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كَذَلِكَ أَنْزَلْتُ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ أَنْزَلَ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَفٍ، فَاقْرَأُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ»

"Allah Resûlü hayatta iken Hişam b. Hakim b. Hizam'ı Furkan Suresini okurken işittim. O'nun kıraatine kulak verdim. Bir de baktım ki o, Allah Resûlü'nün bana okutmadığı şekilde çok harf üzere okuyor. Neredeyse namazda onun üzere atılacaktım. Selam verinceye kadar sabrettim. Sonra onun yakasına yapıştım ve: 'Senden işittiğim bu kıraati sana kim öğretti?' dedim. O: 'Bu kıraati Allah Resûlü bana öğretti.' dedi. Ben: 'Yalan söylüyorsun. Allah Resûlü bana bu süreyi senin okuttuğundan başka bir şekilde öğretti.' dedim ve Onu önüme alıp Allah Resûlü'ne götürdüm. Dedim ki: 'Ben bunu senin bana öğrettiğinden başka bir şekilde Furkan Suresini okurken işittim.' Allah Resûlü: 'Onu bırak. Oku ey Hişam!' dedi. Hişam'da benim kendisinden dinlediğim gibi okudu. Allah Resûlü: 'Bu şekilde nazil oldu.' dedi. Sonra: 'Oku Ey Ömer!' dedi. Ben de bana öğrettiği şekilde okudum. Allah Resûlü buyurdu ki: 'Bu şekilde nazil oldu. Şüphesiz ki bu Kur'an yedi harf üzere nazil olmuştur. Ondan size kolay geleni okuyun.'¹⁰

Âlimler Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinden kastedilenin ne olduğu konusunda ihtilaf etmişlerdir. İhtilafın sebebi İbnu'l Arabi'nin belirttiği üzere Kur'an'ın yedi harf üzere inmesinin manası hakkında herhangi bir nas veya eserin sabit olmamasıdır.¹¹ Konu çokça tartışılmış ve bu konuda hakkında müstakil eser hazırlayanlar dahi olmuştur.¹² Bu konuda İbni Hibban otuz beş görüşün bulunduğunu belirtmiştir.¹³ Suyuti, "El-İtkan" isimli eserinde İbni Hibban'ın bahsettiği görüşlerin üzerine beş görüş daha ekleyerek toplamda kırk görüş zikretmiştir.¹⁴

Bu görüşlerin birçoğu delile dayanmamaktadır. Bu görüşler arasında İslam Tarihi'nde dillendirilen ve diğerlerine kıyasla daha tutarlı olan yedi görüş

10. Buhari, 4992; Müslim, 818; Ebu Davud, 1475; Tirmizi, 2943; Nesai, 936.

11. El-Burhan fi Ulumi'l Kur'an, 1/212.

12. Bu konuda en meşhur eserlerden bazıları şunlardır:

• Nuzul El-Kur'an ala Seb'ati Ehruf, Menna' Halil el-Kattan

• Hadis El-Ehruf es-Seb'a, Dr. Abdulaziz el-Kari,

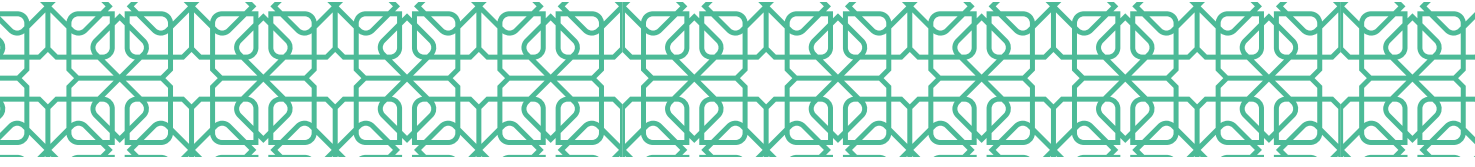
13. Age, 1/212.

14. El-İtkan fi Ulumi'l Kur'an, 16. bölüm.

7. Kadı İyad şöyle der: "Kişi üzerinde devam edip, itikad edinmediği sürece aklına gelen bu gibi düşüncelerden dolayı sorumlu olmaz." (Bk. Şerh Sahih Müslim, ilgili hadisin şerhi)

8. İmam Ahmed'de geçen rivayette (no: 21152) şu ziyade vardır: "Allah Resûlü göğsüme vurdu ve 'Allah'ım Ubeyy'den şüpheli defet.' dedi."

9. Müslim, 820. Aynı anlamda Ubeyy b. Kab'tan başka rivayetlerde gelmiştir. Bk. Müslim, 821; Ebu Davud, 1477, 1478.



vardır. Biz sadece bu görüşleri zikretmekle iktifa edeceğiz ve bu görüşlerden tercih edilmeye şayan olan üç görüşü sona erteleyeceğiz.

1. Görüş

Bazı âlimler bu hadislerin müteşabih¹⁵ veya müşkil¹⁶ olduğunu belirtmişlerdir.

İmam Suyuti "*Zehru'r Riba Şerhu'l Mucteba*" isimli eserinde şöyle der:

Kur'an'ın yedi harf üzere nüzulü ile yedi kıraat birbirinden farklı şeylerdir. Kur'an'ın yedi harf üzere olması Allah Resûlü döneminde vardı.

Ancak yedi mütevatir kıraat mefhumu Allah Resûlü döneminde sabit değildi. Şöyle ki: Günümüze ulaşan ve ulaşmayan birçok kıraat vardır. Bu kıraatlerin tümü yedi harfe dahildir.

"Yedi harf ile kastedilenin ne olduğu konusunda otuzu aşkın görüş vardır. Bunları 'El-İtkan' isimli eserimde zikrettim. Benim seçilmesini uygun gördüğüm görüş, bu konunun tevili bilinmeyen müteşabih kapsamında olmalıdır." ¹⁷

Zerkeşi "*El-Burhan*" isimli eserinde Muhammed b. Sa'dan en-Nahvi'nin¹⁸ bu konudaki hadisler hakkında "*Manası bilinmeyen Müşkil hadislerdendir.*" dediğini nakleder.¹⁹

15. Birden fazla anlama gelen naslar.

16. Anlamı kapalı olan.

17. *El-Kıraat El-Kur'aniyye Tarihuha Subutuha Huciyetuha ve Ahkamuha*, s. 105,

18. H. 231 yılında vefat eden Kufeli Nahiv ve Kıraat âlimidir. Kıraat ilmini Mekke, Medine, Şam, Kufe ve Basra'da öğrenmiştir.

19. *El-Burhan fi Ulumi'l Kur'an*, 1/213.

Kanaatimizce konunun geniş, görüşlerin ve red diyelerin fazla olması ve İslam düşmanlarının bu hadislerle dayanarak şüphe üretmeye çalışması, âlimlerin bu tercihi yapmasına sebep olmuştur. Ayrıca sahâbi *radiyallahu anhum* dahi bu meseleyi anlamakta zorlanmışsa insanların doğal olarak zorlanacağını ve şüpheye düşebileceğini değerlendirmiş olmalıdır.

Bu görüşe şu şekilde cevap verilmiştir:

Bu konu hakkındaki rivayetler incelendiğinde Allah Resûlü'nün sahâbi arasındaki okuyuş farklılıklarına "*Kur'an'ın yedi harf üzere inmesi*" şeklinde bir açıklama yaptığı görülür. Yukarıda aktardığımız Ubeyy b. Ka'b ve Ömer *radiyallahu anhuma* hadisleri buna işaret etmektedir. Bu da yedi harf konusunun kapalı bir konu olmadığını gösterir. Zira Allah Resûlü açık olarak gerçekleşen bu vakiayı Kur'an'ın yedi harf üzere inmesine bağlayarak netleşmiştir.

2. Görüş

Bazı âlimler hadislerde zikredilen "*yedi*" sayısının mecazi olduğunu, rakamsal bir anlam ifade etmediğini ve çoğluğa delalet ettiğini iddia etmişlerdir. Bu görüş Kadı İyad ve ona tabi olan bir grup âlimin görüşüdür. Arap lügatinde yedi, yetmiş, yedi yüz ve katlarının mecazi anlamda kullanılmasına örnek olarak:

إِسْتَعْفِرَ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ

"Onlar için ister bağışlanma dile ister dileme! Onlar için yetmiş defa da bağışlanma dilesen Allah onları bağışlamayacaktır." ²⁰

Ayette kastedilen yetmiş birinci defa yapılacak istiğfarda Allah'ın onları bağışlayacağı yani sayının bizzat kendi anlamı değil, ne kadar istiğfar yapılırsa yapılırsın, onların bağışlanmayacağıdır. Yani ayetteki yetmiş sayısı çokluk anlamında kullanılmıştır.

Bu görüşe şöyle cevap verilmiştir:

"Bu konu hakkındaki rivayetler yedi sayısının mecazi anlamda değil, hakikat anlamında kullanıldığını göstermektedir. Yukarıda zikrettiğimiz İbni Abbas ve Ubeyy b. Ka'b *radiyallahu anhuma* hadislerini tekrar

20. 9/Tevbe, 80

hatırlayalım. Bu rivayetlerde Allah Resûlü'ne tek harf üzere Kur'an'ı okuması emredildiğinde, Allah Resûlü sayıca bunun arttırılmasını talep ediyor ve yediye ulaşınca kadar arttırılıyor ve yedide duruluyor. Şayet buradan sayının hakiki anlamı değil, çokluk anlamı kastedilseydi, yediye varıldığıında durulmazdı.

İmam Ahmed'in Ubeyy'den rivayet ettiği hadis, yedi sayısının hakikat anlamında olduğunu daha net bir şekilde ifade etmektedir:

يَا أَبِي، إِنَّ مَلَكَئِنِّي، فَقَالَ أَحَدُهُمَا: أَفْرَأُ عَلَى حَرْفٍ، فَقَالَ
الْآخَرُ: زِدْهُ، فَقُلْتُ: زِدْنِي، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى حَرْفَيْنِ، فَقَالَ الْآخَرُ:
زِدْهُ، فَقُلْتُ: زِدْنِي، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى ثَلَاثَةٍ، فَقَالَ الْآخَرُ: زِدْهُ،
فَقُلْتُ: زِدْنِي، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى أَرْبَعَةِ أَحْرَفٍ، قَالَ الْآخَرُ: زِدْهُ،
قُلْتُ: زِدْنِي، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى خَمْسَةِ أَحْرَفٍ، قَالَ الْآخَرُ: زِدْهُ،
قُلْتُ: زِدْنِي، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى سِتَّةٍ، قَالَ الْآخَرُ: زِدْهُ، قَالَ: أَفْرَأُ عَلَى
سَبْعَةِ أَحْرَفٍ، فَالْقُرْآنُ أَنْزَلَ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَفٍ

'... Ey Ubeyy! İki melek bana geldi. Onlardan birisi dedi ki: 'Bir harf üzere oku.' Diğeri dedi ki: 'Ondan arttırılmasını iste.' Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'İki harf üzere oku.' Diğeri: 'Ondan arttırılmasını iste.' dedi. Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'Üç harf üzere oku.' Diğeri: 'Ondan arttırılmasını iste.' dedi. Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'Dört harf üzere oku.' Diğeri: 'Ondan arttırılmasını iste.' dedi. Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'Beş harf üzere oku.' Diğeri: 'Ondan arttırılmasını iste.' dedi. Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'Altı harf üzere oku.' Diğeri: 'Ondan arttırılmasını iste.' dedi. Ben: 'Benim için bunu arttır.' dedim. O dedi ki: 'Yedi harf üzere oku. Kur'an yedi harf üzere indirilmiştir.'²¹ "

Sonuç olarak bu görüş rivayetlere aykırıdır.

3. Görüş

Bazı âlimler yedi harften kastedilenin yedi mütevatir kıraat²² olduğunu iddia etmişlerdir. Zerkeşi'nin

belirttiği üzere bu görüş Halil b. Ahmed El-Ferahi-di'ye²³ nispet edilmiştir.²⁴

Bu âlimleri böyle düşünmeye sevk eden, yedi mütevatir kıraatın insanlar arasında ittifakla kabul görmesi, şöhret bulmasıdır.

Bu görüş en fazla eleştiri alan görüşlerden biridir.

Zerkeşi "El-Burhan fi Ulumi'l Kur'an" isimli eserinde bu görüşten bahsederken "En zayıf görüş" teşhisini yapar.²⁵

İbnu'l Cezeri şöyle der: "Biz bu faslı uzattık. Çünkü bize Kıraat ilmine dair ilme sahip olmayanların sahih kıraatlerin sadece yedi imamdan geldiğini, Allah Resûlü'nün yedi harf diye bu kıraatlere işaret ettiğini söyledikleri ulaştı."²⁶

Ebu Şame ise bu görüşten "Bu ilmin asılları hakkında bir paya sahip olmayan bir topluluk zannetti ki..." diye bahseder.²⁷

Bu görüşe şu şekilde cevap verilmiştir:

Kur'an'ın yedi harf üzere nüzulü ile yedi kıraat birbirinden farklı şeylerdir. Kur'an'ın yedi harf üzere olması Allah Resûlü döneminde vardı. Ancak yedi mütevatir kıraat mefhumu Allah Resûlü döneminde sabit değildi. Şöyle ki: Günümüze ulaşan ve ulaşmayan birçok kıraat vardır. Bu kıraatlerin tümü yedi harfe dahildir. Bu konuda ilk eser veren Ebu Ubeyd Kasım b. Sellam rahimehullah yirmi beş kıraat toplamıştır. Kıraatler hakkında birçok çalışma yapılmıştır. Bu çalışmalardan birisi de birçok kıraat arasından sadece yedi kıraati toplayan İbni Mucahid'in (H. 324) çalışmasıdır. İbni Mucahid bu yedi kıraatın gerekli şartları topladığına kanaat edip toplayıcı bir kitap yazmıştır. Yani Kur'an, yedi mütevatir kıraat sabit olmadan önce inmiştir. Doğal olarak Allah Resûlü döneminde sabit olmayan ve İbni Mucahid'in belirlediği bir şeyle bu hadisleri açıklamaya çalışmak hatalıdır.

23. Hicri 100-170 yılları arasında yaşamış Arap lügatinede Basra ekolünün öncüsü meşhur lügat âlimidir. Sibeveyhi, El-İsmâi gibi lügat âlimleri ondan ders almışlardır. "Kitabu'l Ayn" isminde harflerin mahreçlerine göre tertiple ettiği bir sözlüğü vardır. Kitabının ismi "ع" harfiyle başlamasından gelmektedir.

24. El-Burhan fi Ulumi'l Kur'an, 1/214.

25. Age.

26. En-Neşr fi'l Kıraat El-Aşr, 1/36.

27. El-Murşidu'l Veciz, Daru Sadr baskısı, s. 146.

21. Ahmed, 21152.

22. Nafi, İbni Kesir, Ebu Amr, İbni Amir, Asım, Hamza, Kisai.

İbni Teymiyye rahimehullah şöyle der:

"Allah Resûlü'nün: 'Kur'an'ın onun üzerine indirildi.' diye zikrettiği yedi harfin, meşhur yedi kıraat imamının kıraatleri olmadığı konusunda muteber alimlerin arasında bir tartışma yoktur. Bilakis yedi kıraati ilk toplayan İbni Mücahid'tir."²⁸

4. Görüş

Bazı âlimler yedi harf hususunu Kur'an'ın yedi konu veya yedi anlamda indirilmesi olarak izah etmişlerdir. Ancak bu yedi konunun ne olduğu konusunda ihtilaf

Kıraat alimleri, bu ilme dair yaptıkları araştırmalarda kıraat ilmi ihtilaflarının yedi sınıf olduğunu tespit etmişlerdir.

Bu tespite dayanarak yedi harfin, kıraat ilmi iç ihtilafları anlamına geldiğini ileri sürmüşlerdir.

etmişlerdir. Her ilmin erbabı kendi dallarına göre bu yedi sınıfın altını doldurmuşlardır. Hatta bu konuda yirmi yedi görüş aktarılmıştır.²⁹

Onlardan bazıları bunu; emir, nehiy, helal, haram, muhkem, müteşabih ve misaller olarak açıklamışlardır.

Bazıları emir, nehiy, va'd, vaid, cedel, kıssalar ve misaller olarak açıklamıştır.

Bu görüşe sahip olan alimler, Ebu Seleme'nin İbni Mes'ud'tan aktardığı şu sözüne dayanmışlardır:

كَانَ الْكِتَابُ الْأَوَّلُ نَزَلَ مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ عَلَى حَرْفٍ وَاحِدٍ، وَنَزَلَ الْقُرْآنُ مِنْ سَبْعَةِ أَبْوَابٍ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَافٍ، زَاجِرٍ، وَأَمْرٍ، وَحَلَالٍ،

28. Mecmu'u'l Fetava, 13/190.

29. Görüşler için bk. el-Kıraat el-Kur'aniyye Tarihuha Subutuha Hucciyyetuha ve Ahkamuha, s. 135.

وَحَرَامٍ، وَمُحْكَمٍ، وَمُتَشَابِهٍ، وَأَمْتَالٍ، فَاحْلُوا حَلَالَهُ، وَحَرِّمُوا حَرَامَهُ، وَأَفْعَلُوا مَا أَمَرْتُمْ بِهِ، وَأَنْتَهُوا عَمَّا نَهَيْتُمْ عَنْهُ، وَاعْتَبِرُوا بِأَمْتَالِهِ، وَاعْمَلُوا بِمُحْكَمِهِ، وَأَمْنُوا بِمُتَشَابِهِهِ، وَقُولُوا: آمَنَّا بِهِ كُلِّ مَنْ عِنْدِ رَبِّنَا، وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

"Önceki kitaplar bir bab/konu ve bir harf üzere inerdi. Kur'an ise yedi bab/konu ve yedi harf üzere inmiştir. Bunlar: Nehiy, emir, helal, haram, muhkem, müteşabih ve misallerdir. Onun helalini helal bilin, haramını haram bilin. Size emredilen şeyi yapın. Kendisinden nehyolunduğunuza son verin. Misallerinden ibret alın. Muhkemiyle amel edin. Müteşabihine iman edin ve deyin ki: 'Biz ona iman ettik. Hepsi Rabbimizin katındandır. Ancak akıl sahipleri öğüt alır.'"³⁰

Bu görüşe verilen cevaplar şu şekildedir:

a. Bu konudaki hadislerin geneli, yedi harfin Kur'an'ın manası hakkında değil, okuyuş farklılıkları hakkında olduğunu göstermektedir. Yukarıda zikrettiğimiz rivayetlerde sahabiler Kur'an'ın helalinde haramında, emir ve nehiyelerinde... değil, bilakis okuyuş şekillerinde ihtilaf etmişlerdir. Bundan dolayı bu görüş doğru değildir.

b. Şayet sahabi helal haram gibi konularda ihtilaf etseydi, Allah Resûlü kendisine gelen bu sahabilerden mutlaka birinin hata yaptığını söyler ve her ikisini doğru bulmazdı. Çünkü bir şey hem helal hem de haram ya da hem emredilmiş hem de nehyedilmiş olamaz.

c. Bu görüşün dayanağı olan rivayet zayıf olan bir rivayettir. İbni Hacer, İmam Zehebi, İbni Abdilberr gibi âlimler bu hadisin zayıf olduğunu belirtir. İbni Hacer şöyle der:

"İbni Abdilberr bu hadisin sabit olmadığını belirtmiştir. Çünkü bu rivayet Ebu Seleme b. Abdurrahman'ın İbni Mesud'tan rivayetidir. Ebu Seleme ise İbni Mesud'la karşılaşmamıştır... Zikredilen bu hadisi İbni Hibban ve Hakim sahih saymışlardır. Onların bu hadisi sahih sayması Ebu Seleme ve İbni Mesud arasında inkita' olmasından ötürü doğru değildir."³¹

30. Hakim, Müstedrek, 3144; İbni Hibban, 745; Tefsiru't Taberi, 1/62.

31. Fethu'l Bari, 4990. Hadisin şerhinde.

d. Hadis sahih kabul edilse bile, İbni Mesud burada Kur'an'ın yedi harf üzerine inmesinden değil, Kur'an'ın konularından bahsetmektedir.

Buradan sonra zikredeceğimiz son üç görüş konu hakkında zikredilen en tutarlı ve tercihe şayan görüşlerdir.

5. Görüş

Kıraat âlimleri, bu ilme dair yaptıkları araştırmalarda kıraat ilmi ihtilaflarının yedi sınıf olduğunu tespit etmişlerdir. Bu tespite dayanarak yedi harfin, kıraat ilmi iç ihtilafları anlamına geldiğini ileri sürmüşlerdir. Bu görüşe sahip olan alimlerden bazıları şunlardır: Ebu Hatim Es-Sicistani, İbni Kuteybe, Ebu Bekir El-Bakillani, Ebu'l Fadl Er-Razi, Ebu'l Hasen Es-Sahavi, İbnu'l Cezeri, son dönem âlimlerinden Menahilu'l İrfan kitabının müellifi Zurkani...

İbnu'l Cezeri şöyle der:

"Ben otuz kûsür sene bu hadisi müşkil görüyör, onun hakkında düşünüyör ve iyice gözden geçiyordum. Ta ki Allah bana -inşallah- isabetli olması mümkün olan görüşü açincaya kadar. Şöyle ki, ben kıraatlerin sahihini, şazzını, zayıfını ve münkeri araştırdım. Gördüm ki kıraat ihtilafları yedi farklı veçhe dönmekte ve bunun dışına çıkmamaktadır." ³²

İbni Kuteybe şöyle der:

"Ben kıraatlerdeki ihtilaf yönleri konusunda derince yaptığım araştırmalar sonucu, bu ihtilafların yedi yönden oluştuğunu buldum." ³³

Yedi harfi kıraat farklılıkları ile açıklayan âlimler, yaptıkları araştırmaların akabinde birbirinden farklı tasnifler yapmışlar ve hâliyle farklı örnekler vermişlerdir. İbni Hacer³⁴ ve Zürkani³⁵ gibi bazı alimler en iyi tasnifin Ebu'l Fadl Er-Razi³⁶ tarafından yapıldığını

belirttikleri için biz onun tasnifini ilgili misalleri de ekleyerek aktarmakla iktifa edeceğiz.³⁷

a. İsimlerde müfred, müsenna, cemi, müzekker, müennes³⁸ gibi açılardan kaynaklanan farklılıklar.

Misal, "وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ" / *Yine onlar ki emanetlerine ve verdikleri sözlere riâyet ederler.*" ³⁹ ayetindeki "لِأَمَانَاتِهِمْ" kelimesini İbni Kesir "لِأَمَانَتِهِمْ" şeklinde okumuştur. "لِأَمَانَاتِهِمْ" kelimesi cemi/çoğul, İbni Kesir'in kıraatindeki "لِأَمَانَتِهِمْ" kelimesi ise müfrettir/tekildir.

b. Mazi, muzari, emir⁴⁰ gibi fiillerin tasrifleri ile kıraat farklılıkları.

Misal, "فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا" / *Ey Rabbimiz! Yolculuğumuzun konakları arasını uzaklaştır.*" ⁴¹ ayetindeki "بَاعِدْ" kelimesini İbni Kesir ve Ebu Amr "بَعِدْ" şeklinde; Yakub ise "بَاعَدْ" şeklinde okumuşlardır. "بَاعِدْ" ve "بَعِدْ" kelimeleri emir fiildir. "بَاعَدْ" kelimesi ise mazi fiildir.

c. İ'rab⁴² vecihlerine dayanan kıraat farklılıkları.

Misal, "ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ" ⁴³ ayetindeki "الْمَجِيدُ" kelimesini Hamza Kisai ve Halef "الْمَجِيدِ" şeklinde okumuşlardır. Ayeti "الْمَجِيدُ" şeklinde okuyan alimlere göre bu kelime "ذُو" kelimesinin sıfatıdır. "ذُو" kelimesi merfu olduğu için "الْمَجِيدُ" kelimesi de merfu kılınmıştır. Bu kıraate göre mana: "(Allah) Arşın sahibidir, pek yücedir." şeklindedir. Ayeti "الْمَجِيدِ" şeklinde okuyan alimlere göre bu kelime "الْعَرْشِ" kelimesinin sıfatıdır. "الْعَرْشِ" kelimesi mudaf ileyh ve mecur olduğu için "الْمَجِيدِ" kelimesi de mecur olmuştur. Bu durumda mâna: "(Allah) yüce arşın sahibidir." şeklinde olur.

d. Eksik veya fazla kelime barındırması ile gerçekleşen kıraat farklılıkları.

32. En-Neşr fi'l Kıraat el-Aşr, 1/26.

33. Te'vil Muşkili'l Kur'an, Daru'l Kutub el-İlmiyye, s. 31.

34. Fethu'l Bari, 4990. Hadisin şerhinde.

35. Menahilu'l İrfan, 1/139.

36. Abdurrahman b. Ahmed b. Bünder El-İcli. H. 371-454 yılları arasında yaşamış kıraat âlimi ve sika bir hadisçidir. El-Levamih isminde kıraatlerle alakalı bir kitabı vardır. Eser matbu olmayıp, mahtuttur. İbni Hacer "Fethu'l Bari"de, Suyuti "El-İtkan" isimli eserinde bu kitabı El-Levamih ismiyle anmıştır. Bazı alimler doğru olanın El-Levamih şeklinde olduğunu söylemişlerdir.

37. Diğer âlimlerin tasniflerini toplu olarak tek kaynaktan incelemek için bk. El-Kıraat El-Kur'aniyye Tarihuha Subutuha Huciyetuhu ve Ahkamuhu s.112; Menahilu'l İrfan, 1/135.

38. Müfred, tekil; Müsenna veya bir başka adıyla tesniye, ikil; cemi, çoğul; müzekker, eril; müennes ise, dişi demektir.

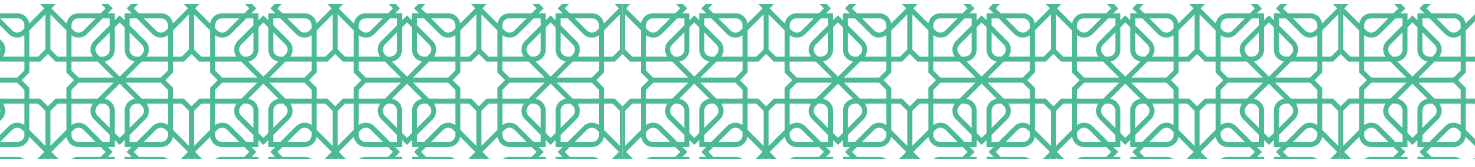
39. 23/Müminun, 8

40. Mazi, geçmiş zamanı ifade eden fiil; Muzari, şimdiki ve gelecek zamanı ifade eden fiil; Emir, bir fiilin gelecek zamanda talep edilmesini ifade eden fiil demektir.

41. 34/Sebe, 19

42. Amillerin tesriyle kelimenin sonunda cümle içerisindeki konunun açık veya gizli olarak belirginleşmesidir.

43. 85/Buruc, 15



Misal, " وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى / *Erkeği ve dişi yarata-
na yemin olsun.*"⁴⁴ ayetini Ebu'd Derda ve İbni Mesud
radıyallahu anh: " وَالذَّكَرَ وَالْأُنثَى " şeklinde okumuşlardır.

e. Kelimenin öne veya geriye alınmasıyla oluşan kıraat farklılıkları.

Misal, " وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ / *Ölüm sarhoşluğu
hak ile geldi.*"⁴⁵ ayetini Ebu Bekir *radıyallahu anh:*
" وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْحَقِّ بِالْمَوْتِ " şeklinde okumuştur.

f. Bir kelimenin veya harfin yerine bir başkasının konulmasıyla gerçekleşen kıraat ihtilafları.

Misal, " وَأَنْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِرُهَا / *Bak kemiklere!
Onu nasıl da bir araya getiriyor.*"⁴⁶ ayetini Nafi, İbni Kesir, Ebu Amr Ebu Cafer ve Yakub: " نُنْشِرُهَا " şeklinde okumuşlardır.

Misal, " وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ / *Salkım salkım muz ağaçlarında*"⁴⁷ ayetini Ali *radıyallahu anh:* " وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ " şeklinde okumuştur.

g. Şive farklılıklarının kıraatlerde oluşturduğu ihtilaflar.

Misal, " وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى / *Sana Musa'nın haberi
geldi mi?*"⁴⁸ ayetini Hamza Kisai ve Halef imale⁴⁹ yaparak okumuşlardır. Bu alimlerin dışındakiler ise imale yapmamışlardır.

Bu görüşe şöyle cevap verilmiştir:

a. Hadislerde geçen yedi harfin bu şekilde açıklanması İbnu'l Cezeri, İbni Kuteybe gibi âlimlerin belirttiği gibi istikra/araştırma yoluyla olmuştur. Hadislerde geçen yedi harfi yedi kıraat farklılıkları ile açıklamak şer'i delile dayalı olmalıdır. İstikra/araştırma sonucu oluşan kanaat şer'i delil değildir.

b. Bu görüşün sahibi olan âlimler yaptıkları araştırmalar neticesinde yedi harfi birbirinden farklı sonuçlarla açıklamışlardır. Bu kıraatlerdeki ihtilafların

sadece yedi yönle sınırlı olmadığını ve yedi harfi böyle açıklamanın isabetli olmadığını gösterir.

c. Bu görüşün sahibi olan alimler -kendi ifadelerinden de anlaşılacağı üzere- yedi harfi bu şekilde açıklarken zayıf, münker ve şaz kıraatlere de itimad etmişlerdir. Bu nevi kıraatler delil olarak gösterilemez.

6. Görüş

Bazı âlimler yedi harfin Kur'an'daki bir kelimenin eş anlamlı yedi farklı kelimeyle okunması olduğunu söylemişlerdir. Süfyan b. Uyeyne, İbni Cerir et-Taberi, İbni Abdilber ve Tahavi gibi âlimler bu görüşü tercih etmişlerdir.

İbni Cerir Et-Taberi *rahimehullah* şöyle der: " *Yedi harf bir kelimenin aynı anlamda olan ancak lafız olarak farklı yedi ayrı kelimeyle ifade edilmesidir. Bu kişinin 'gel, yönel' anlamında 'هَلَمْ', 'أَقْبَلْ', 'تَعَالَ', 'إِي', 'قَصْدِي', 'نَحْوِي', 'فُرِّي', 'نَحْوِي' kelimelerini kullanması gibidir. Ancak bu lügatlerin tümü kalmamıştır. Osman, Müslümanları bir harf ve bir mushaf üzerinde toplamıştır. Üzerinde icma ettikleri mushafın dışındaki mushafları yaktırmış, yanında böyle bir mushaf bulunanlara bunu imha etmelerini emretmiştir. Ümmet bu işte ona uyum sağlayarak itaat ettiler ve bunda doğruluk ve isabet olduğuna inandılar. Adaletli imamlarına itaat ederek diğer altı harfle okumayı terk ettiler.*"⁵⁰

Bu görüşün dayanakları şunlardır:

• Ebu Bekre'den rivayetle, Allah Resülü şöyle buyurdu:

أَتَانِي جِبْرِيلُ، وَمِيكَائِيلُ، فَقَالَ جِبْرِيلُ: اقْرَأِ الْقُرْآنَ عَلَى حَرْفٍ
وَاحِدٍ، فَقَالَ مِيكَائِيلُ: اسْتَزِدَّهُ، قَالَ: اقْرَأْهُ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرَفٍ،
كُلُّهَا شَافٍ كَافٍ، مَا لَمْ تُخْتَمَ آيَةٌ رَحْمَةً بَعْدَآبٍ، أَوْ آيَةٌ عَذَابٍ
بِرَحْمَةٍ

" *Cibril ve Mikail bana geldiler. Cibril dedi ki: 'Kur'an'ı bir harf üzere oku.' Mikail dedi ki: 'Ondan arttırılmasını iste.' Cibril dedi ki: 'Onu yedi harf üzere oku. O yedi harfin hepsi rahmet ayetini azapla ya da azap ayetini rahmetle bitirmediğin sürece kâfidir.'*"⁵¹

44. 92/Leyl, 3

45. 50/Kaf, 19

46. 2/Bakara, 259

47. 56/Vakıa, 29

48. 20/Taha, 9

49. İmale, aslı "ع" harfi olan elif harflerini ya harfine çekerek okumaktır. " وَالضُّحَى " ayetini " ve'd duheyi " şeklinde okumak gibi. Bu genelde Necd ehline ait olan bir şivedir. İmale hakkında tafsilatlı bilgi ileride gelecektir inşallah...

50. Tefsiru't Taberi, 1/49, -özetle-.

51. Ahmed, 20425

• Ubeyy b. Ka'b'tan gelen bir rivayette Allah Resûlü yedi harften bahsettikten sonra şöyle buyurur:

لَيْسَ مِنْهَا إِلَّا شَافٍ كَافٍ، إِنْ قُلْتَ: عَفْوَرًا رَحِيمًا، أَوْ قُلْتَ:
سَمِيْعًا عَلِيْمًا، أَوْ عَلِيْمًا سَمِيْعًا فَاللَّهُ كَذَلِكَ، مَا لَمْ تَخْنِمِ آيَةَ
عَذَابٍ بِرَحْمَةٍ، أَوْ آيَةَ رَحْمَةٍ بِعَذَابٍ

"O yedi harfin hepsi açıktır ve kâfidir. Azap ayetini rahmet ile ya da rahmet ayetini azapla sonlandırma-
dığına sürece, Gafur Rahim veya Semi' Alim veya Alim
Semi' dersin, Allah bu sıfatlara sahiptir. " 52

• Abdullah b. Utbe anlatıyor:

"İbni Mesud'un kendisine Kur'an okuttuğu bir kişi vardı, Adam Acemlerdendi. İbni Mesud:
'إِنَّ شَجْرَةَ الرَّقُومِ طَعَامُ الْيَتِيمِ'/Hiç şüphesiz zakkum ağacı
günahkârların yemeğidir.' 53 ayetini ona okuttu. O ise:
'طَعَامُ الْيَتِيمِ'... yetimlerin yemeğidir.' şeklinde okudu.
İbni Mesud adamın yaptığı bu yanlış düzeltmek için
çokça tekrar etse de adamın dilinin bu kelimeye dön-
mediğini fark etti. En son: 'O zaman sen 'الْفَاجِرِ'...
facirlerin yemeğidir.' şeklinde söyle' dedi." 54

Bu görüşe şöyle cevap verilmiştir:

a. Allah Resûlü farklı harflerle okuyan sahabilerin okuyuşunu onaylamıştır. Harflerin hepsinin açık ve tam olduğunu belirtmiştir. Kur'an ümmete kolaylık olsun diye yedi harf üzere indirildikten sonra Osman'ın *radiyallahu anh* bunlardan altısını iptal etmesi düşünülemez.

b. Bu görüş mana ile Kur'an okumanın kapısını açar. Herkes Kur'an'ı mana ile okumaya kalkışır ve eş anlamlı kelimelerle Kur'an kelimelerini değiştirirse bu tahrifin yolunu açar. Ayrıca bunu yapabilmek mümkün de değildir. Arap lügatinde birbirine müradif olduğu söylenen kelimeler arasında çok ince farklılıklar olduğu belirtilmiştir.

c. Ebu Bekre ve Ubeyy'den rivayet edilen hadisler ise, hataen Kur'an'daki kelimelerin yerini değiştirenler hakkındadır.

7. Görüş

Bazı âlimler yedi harften kastedilenin fasih şive farklılıkları olduğunu söylemişlerdir. Ki bu da lafız ve manada ihtilafa sebebiyet vermemekte, okuyuşta ses farklılığına neden olmaktadır. Med, imale gibi... Ebu Ubeyd Kasım b. Selam, İmam Zühri, İbn Atiyye ve Beyhaki gibi alimler bu görüşü tercih etmişlerdir.

Mesela, bazı Araplar "وَالصُّحَى" ayetini "ve'd Duheyî" şeklinde imale yaparak okurlar. Huzeliler "حَتَّى حِينَ" ayetini "عَتَّى حِينَ" şeklinde okumuşlardır. Esediler "نَعْلَمَ", "يَعْلَمُونَ", "تَعْلَمَ", "تَسْوَدُ", "يَعْلَمُونَ", "عَلَيْهِمْ" gibi kelimeleri "تَسْوَدُ", "عَلَيْهِمْ" şeklinde okurlar. Bazı kabileler "عَلَيْهِمْ" kelimesini "عَلَيْهِمْ" şeklinde bazıları ise "عَلَيْهِمْ" şeklinde telaffuz ederler...⁵⁵

Türkiye'de bölge farklılıklarından kaynaklı şive ve ağız farklılıkları olduğu gibi; Arap toplumunda da benzer bir durum vardı. Kur'an'ı okuyan her kabile, okuma esnasında kendi şivesiyle okurdu. Lafza ve manaya aykırı olmayan, sadece ses farklılıklarına neden olan bu durum İslam tarafından bir problem olarak görülmedi.

Racih Olan Görüş

Konunun geniş olması, her görüşün eleştiriye açık yanının olması bir görüşü cezmetmeye engeldir. Elbette burada zikrettiğimiz görüşler arasında zayıflığı belli olan görüşler vardır. Ancak özellikle son üç görüş kuvvetli görüşlerdir. Bizim konu hakkındaki tercih ettiğimiz görüş, 7. görüştür. Çünkü hem Kur'an'ın lafzına hem de manasına zarar vermeyen ve Allah Resûlü döneminde kesin olarak var olduğunu bildiğimiz şey şivedir.⁵⁶

Ulumu'l Kur'an notlarında bu bilgilerle yetinelim. Bir sonraki makalemizde Allah Resûlü'nden aktarılan bazı kıraatlerle konumuza devam edeceğiz...

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun...

52. Ebu Davud, 1477; Ahmed, 21149.

53. 44/Duhan, 44

54. Fedâilu'l Kur'an, s. 311; Kurtubi, 16/149. Benzer bir kıssa Ebu'd Der-da'dan da nakledilmiştir. Hakim, Müstedrek, 3684.

55. Menahilu'l İrfan, 1/138.

56. Şiveden kastımız son zamanlarda zuhur eden ve içinde İsrail'in parmağı olan ammice değildir.

Veqetandina Sefan û Leqayîhatina Tehdehîyan de Helwesta Milletê Îbrahîm

Osman SADIKOĞLU

Bila kes zen neke ku li ser vê rêyê gul û reyhan reşandî ne. Bilakis, ev rê bi belayan û bi tehdehîyan tije ye. Lê di dawiya vê rêyê de izzet û rihetî û xufran û ghiştina Rabbekî "Kerîm" heye.

Allah *azze we celle* me û te li ser siratû'l musteqîmê sabît bike. Bizanibe ku îlan û pêk anîna "veqetandina sefan û eşkerekirina dijminahîya" li hemberî ehlê kufrê û dijî îlahên wan ku Milletê Îbrahîm pêk anîna vana zarûrî dibîne, di beranberê xwe de gelek tehdehîya jî tîne.

Bila kes zen neke ku li ser vê rêyê gul û reyhan reşandî ne. Beravaj, ev rê bi belayan û bi tehdehîyan tije ye. Lê di dawiya vê rêyê de izzet û rihetî û xufran û ghiştina Rabbekî "Kerîm" heye. Em ji bo xwe jî û ji bo misilmanan jî daxwaza bela û îmtîhanan nakin. Lê belê bela û îmtîhan dî vê rêyê de sunnetullah e. Hingî ew qas ku bi wî sunnetullahê paqij û qîrêj ji hevdu cuda dibin. Ha ev rê, rêye ke wisan e ku ehlê hewa û seltênatê qethîyen jê dilxweş nabin.

Çimkî ev rê; derîyên cengê ji waqiyên wan re vedike û veqetandinekî safî ji şirka wan û ji batilên wan ên ku îbadetê lê dîkin, erz/taqdîm derpeş dike.

Heçî rêyên ji xeynî vê rêyê, tuyê bibîni ku şopîner û taqîpkarên wan rêyan, bi zîkê tîr in û piştî xwe spartine dinyayê. Qet rêç û berhemên bela û îmtîhanan li ser wan xûya nabe/tune ye. Çimkî herkes li gorî dîne xwe û bi qasî îmana xwe dûçarê bela û musîbetan dibe. Di nav însanan de yên ku îmtîhanên wan herî dijwar, pêxember in. Piştî yên tabîe wan, piştî yên tabîe wan tîr in û ev her wiha berdeham dike.¹

1. Bûxarî

Girêdayiyê Milletê Îbrahim jî, di nav însanan de kesên bi îmtihanên herî dijwar merûz dimînin. Lewre ew di da'weta tewhîdê de menheca Nebîyan *aleyhimûselam* dişopînin. Eynî weke qotina Waraga b. Newfel ku jî Nebî *aleyhisselam* re wiha gotibû: *"Ew tiştê ku te anîye her kî anîbe muheqqeq kê m hatîye dîtin û merûzê belayan maye."*²

Carek jî li wan kesên ku îro dibêjin "em însanan da'wetî wê tiştê dikin ku Nebî *aleyhisselam* jî da'wetî wê dikir û em peyrewê wî ne!" bînerin.

Ji ehlê batil û ji serokên wan qet tu neyartî nabînin. Di nav wan de jiyaneke bi dilrihetî û bi aramî didomînin. Ketine pey hewayê xwe û ramanên xwe pir diecibînin. Ji bo metaekî dinyewî bi dest bixin di eleyhê misilmanan de cesusî/sixûrî û çavnêrî ji taxutan re dikin. Tevlî van amelên xwe bi rêyên xwar û çewt, qaşo wek da'wetvan dertên hole. Da'wetê li tiştên wisan dikin ku, ji dûr û nêz ve eleqa wê bî da'weta Nebî *aleyhisselam* re nîn e. Tu dibînî ku bi îdiayên wisan dertên holê û li ser navê da'wetê xwe tê didin lê ya rastî ne ehlê da'wetê ne, ehlê derewan in. Dema ku eshabîyan -radîyallahuanhum- bey'atê li Resûlullah *aleyhissalâtuwesselam* dikirin ew gotinên Waraqa b. Newfel di nava wan de heqîqetêkî bicih bû. Lewre Es'ad b. Zûrara *radîyallahuanh* ji wan re wiha digot:

*"Gelî Yesrîbîyan ! Baş bifikirin. Derxistina wî ji welatê wî îro dê bibê sebebê dubendîtî û cudakarîya di navbera Ereban de. Dî nav we de yên herî qenc wê bîn kuştin û li ser we dê şûr bêne hejandin. Vêga/Niha an hûnê li van temaman sebîr bikin û wî dî nav xwe de bihewînin û xêra we dê aîde Allah be. An jî, ji tirsî gihîştina zêrarekî li nefsa xwe hûnê dev jê berdin. Vîya dîyar bikin da ku ji hêla we de mazeretekî wî hebe."*³

Divê ev rewş baş bê fikirîn. Lewre hewcetîya me ji îdraqa vê meseleyê re pir heye. Em di dewrekî wisan de ne ku hema kî radibe li ser navê da'wê û da'wetvanîyê xwe diavêje pêş ve.

Vegere wijdana xwe û wî biwezînine ! Vê rêyê li nefsa xwe pêşniyar bike û berteka wê/tepkîya wê bipîve ! Eger meyla wê bi hêla wê qewmê semaxdar ve be tabîê vê rêyê bibe. Heqê vê rêyê bidê. Gava ku tu leqayî musîbetên giran bûyî; ji bo sebat û semax

û îstîqametê bide dil û lingên te, ji Allah -azze ve celle- re dûa bike... Eger ji zerara ku bigihîje nefsa te bitirsî û xwe bidî paş, di nefsa xwe de bi qudretêkî ku têrî qîyam û têkoşînê bike nehîsî jî, qene wekî da'wetvanan tevnege...

Têkeve mala xwe û derîyan li xwe bigire... Bi îş û karên xwe ve meşxûl be, dest ji kar û barên civakê berde.

An jî raje kerîyek pez û derê serê çîyayekî... Qesem bi Allah be ha ev tişt li îndallah wekî ku Es'ad b. Zûrara *radîyallahuanh* gotibû, ji bo qebûlkirina mazereta te çêtir meqbûl e. Belê tevgerîna te yê bi wê awayê; ji tevgerîna rûkenîyeke nermijokî li hemberî taxutan û ji xeynî menheca Nebî -aleyhisselam- bi rêyên din xwestina qet kirina rê kudandinê û bi hereketên wîha wekî ku tu tinazên xwe bi însanan re dikî, ji hêla mazeretê ve ji ber ku quwweta te naqihîje bibî ji Milletê Îbrahim ji bo te çêtir rewacdar e.

Em gelek caran dibînin ku tinazên xwe, bi însanên ji wan û ji rêyên wan ên şemetokî rû vegeandine dikin. Tinazên xwe bi wan însanan dikin û wan bi girêdayîbûna dinyayê û bi qusûr û kê m mayîna da'wetê ve sûcdar dikin. Gelo ew kijan da'wet e ku wan misilmanan bi qusûr û kê m mayîne sûcdar dikin ? Gesta wan ew da'weta ku şamilê tevîbûna parlamentoyên şirke û wekî wezîfeyên polês û artêşên ku hêza zaliman zêde dikin, da'weta wan ji van tiştan re ye ?

Nexwe qesta wan ew da'weta ku ji menheca Nebî *aleyhisselam* dûr e û bi tu awayî eşkêrîya dîne heq pêk nayê, gelo qesta wan ev dawet e?

Ev însan vê hadîsa Resûlullah *aleyhissalâtuwesselam* ku Îmam Ahmed û Tirmizî û muhaddîsên din rîwayet kirine, wek delîl berpêş dikin:

"Ew mumîn a ku tevi însanan dibe û li tehdehiyên wan sebîr dike, ji wî mumîne ku tevi însanan nabe û li ezîyetên wan tehemûl nake bi xêrtir e."

Em jî wiha dibêjin: Heke ev hedîs li şerqê be hûn jî weke kunli xerbê bin, jê dûr in. Tevîbûna însanan ne li gorî da'weta we yê ku ji raman û hewa û hewes û bîd'etên we pêkhatîye, ger li gorî menheca Resûlullah *aleyhissalâtuwesselam* bê pêk anîn. Bi rastî hûn li gorî menheca Nebî -aleyhisselam- tevî însanan bibûna ew tehdeyî û ezîyetên hatibû serê Resûlullah qismek be jî dê bihatana serê we.

2. *Bûxarî û Muslîm*

3. *Îmam Ahmed û Beyhaki rîwayet kirine.*

Her muwehîd di her demê de bi semaxeke weke çîya li dijî muşrîkan li berxwe dide û mucadele dike û wiha diqîrîne:

"... Ez Allah şahid digirim , hûn jî şahid bibin ku ez ji şirka we berî me. Ji xeynî wî (tiştê ku hûn îbadetê li wan dikin ez ji wan dûr im). Heydê hûn hemû ji min re dafikan deynin. Paşê qet muhletê jî nedin min."

Ew kesên ku li hemberî taxût û ehlê fisq û ficûr û îşyanê de çik nesekinin û dijminahîya xwe eşkere nekin û ji sîstema/pergala kufrê berî bûna xwe îlan nekin, dê kîjan eza ji ku derê bê serê wan?

Bilakîs bi devkenokîyeke nermijokî, bi hikmet û bi gotina xweş li ba ehlê fisq û ficûr û îşyanê rûdinin û batilên wan tesdîq dikin. Vîya jî qaşo ji bo mesleheta da'wê dikin da ku însan ji dîn sar nebin. Lê ew ehlê batil dema heq û hidûdên Allah *azze we celle* îhlal dikin yek carek jî li dijî wan dernakevin û bertekeke bi şidet nîşanê wan nadin. Her wiha bi unsûrên wêranker dîne îslamê piço piço xêra dikin û vê amelê xwe wek "hikmet" binav dikin.

"Bi bahaneyên rûnêrmî û hikmet an her wekî din terka eşkerekirina dîn û emrê qencîtîyê û nehya ji neqencîtîyê ji hêla zerar û xerabîyê ve, ji terikandina bi sebebê cehaletê herî dijwartir e û guneheke mezin e. Ew kesên ku van esla bi bahaneyên pûç diterikînin ji xwe re zen dikin ku bi vê awayê hereket nekin dê ji wan re îmkana heyatê tune be. Her wiha muxalefetê li Resûlan û li mumînan dikin û ji rê û usûlên wan dûr dikevin. Lewre ev taîfe zen dike ku tevgerîna aqilmendî ew e ku di her halûkarî de rezaya însanan, muhebbet û dostaniya wan bi dest bê xistin. Ev, çêtir dîtina terka dijminahîya fîsebilillah û liqayî hatina tehdeyîyê ye. Aqûbeta vê rewşê helak e. Hal ev e ku mirov hetanî dostanî û dijminahîya fîsebilillah neke; tehm û lezzeta îmanê nagire. Pêk anîna amelên ku mirov bigihîjîne rezaya Allah û Resûlê wî pê de tevgerîna aqilmendî tune ye. Ev jî, dijminahîya neyarên Allah hewcetî dike. Buxza li neyarên Allah, berhema qewî bûn û îzzet û bilindahîya qelb e. Di qelb de qewî bûn û îzzet û bilindahî tune be û di muamelê de û di

*dostanî û dijminahî de veqetandina paqij û qîrêj tune be di wê qelbê de ka dê kîjan xêr bihewe?"*⁴

Gelek ji wan bi xortên vê da'wê dikenin û wiha dibêjin "Em zû dedî van rêyan de borî bûn..."

Li hemberî îzole kirina (xwasdarîna/tecrit kirina) şirka gelê cahiltîyê û veqetandina sefan de şer îlan kirine. Di vê meseleyê de delîlên sabit jî red dikin. Ew helbesta Abdullah b. Mubarek *rahîmehullah* ku ji Fudeyl b. Îyaz re şandîye li gorî dile xwe şirove dikin û ev helbest herûdaîm li ser zimanê wan e :

Hêy abidê Herameyn

Çavê te bi me biketa

Wê te yê ferq bikira

Bes tu ye bi îbadetê bileyza

Belê gerdana we şil dibin

Bi hêstirên we yê çavan

Lê gerdanên me jî şil in

Lê ê me şîfîya xwîyna sor in

Hal ev e ku amel û usûlên wan ligel cîhada Abdullah b. Mubarek *rahîmehullah* û ew kesên salîh de weke çîyayan cudahî heye, van bidîtana belkî dê wiha bigotana:

Hêy abidê Herameyn

*Çavê te bi wan biketa*⁵

Ji ber kirina wan îbadeta

Dê te yê hemd bikira

4. *El-Dureru's Seniyye, Qisîma Cîhadê, 35*

5. *Yanê,qaşo da'wetvanên îro*

Kî di mijara da'wetê de
Terka menheca Nebî bike
Ew kes bi dîn dileyze
Bêguman ew ji cahil û sefihan e.

Qisima Sêyemîn

Herê... Milletê Îbrahîm pîr zorahîyan jî bi xwe re tîne. Lê belê alîkarîya Allah *azze ve celle* serfektin jî bi daxilbûn û bi gerêdayîya vê rêyê ye. Bi saya vê rêyê însan dibin du kom/du firqe. Firqeya tewhid û teqwa û îmanê û firqeya kufr û fisq û îsyânê. Û disa di saya vê rêyê de dostên Rahman, ji hogirên şeytan tîn veqetandin. Lewre da'weta Nebî û Resûlan *aleyhimûsse-lam* bi vê awayê bû. Di dewra wan de çawa ku îro em dinav de ne rewşeke tevlihevbiyê tune bû. Îro kesên salih û mucrim lihevketî ne û halekî merezokî heye. Di wê dewrê de rewşeke ku kesên hişyar û bi rih, ji bo xweşkirina navbera xwe û ehlê fisq û ficûrê li ber xwe bidin, îkram û hûrmet bidin wan û hetanî wana ji ehlê taqwayê û ji salihan serdesttir bigirin, tune bû. Bilakis da'weta Nebî û Resûlan bi awayê veqetandina jî qewmên ku ji şerîeta Allah rû vegrandine û bi eşkerekî neyartîya îlahê wan ên batil re pêk hatibû. Nexwe ne bi awayê yekbûnîya (!) di rêyeke navîn de an jî bi mehneya şîrîn nîşandina teblixa şerîeta Allah de bi helwestên şemetokî pêk dihat.

Nuh *aleyhisselam* ji rêveberî û harîtiya wan qet fikare nedikir û ji qawmê xwe re wiha digot:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ
مَقَامِي وَتَذِكْرِي بآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ
وَشُرَّكَاءُكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرَكُمْ عَلَيْكُمْ عَمَةً ثُمَّ افْضُوا إِلَيَّ وَلَا
تُنظِرُونِ

"... *Gelî qewmê min ! Eger mayîna min di nav we de û şîreta min a bi ayetên Allah bi we giran be ez xwe bitenê dispêrim Allah. Hûn û şerîkên xwe bicivîn û qerara karê xwe bidin, paşê bila karê we ji bo we nebe derd. Piştê hûkmê xwe der heqê min de bidin û keysê (muhletê) jî nedîn min.*"⁶

Zilamekî şalûz û meslehetvan ka dikarê ji qewmê xwe re van tiştan bibêje?

Seyîd Qutub *rahimehullah* rewşa Nuh *aleyhisselam* wiha teswîr dike:

"*Meydan (Qaqibo) kirin, dilsoz, net û kelecander... Hingî ew qas, mirovekî ku quwetekî serdest di xwe de hîs neke û qewmekî ku piştta xwe bide wan tune be dê qet nikaribe van gotinan bêje. Lewre, neyarên xwe dijî xwe de fît dike/provoke dike wekî ku wan teşwîqî hîcûme ser xwe bike. Belê ew qewm û quwweta mezin ku li piştta Nuh -aleyhisselam- de kî bû?"*

Helbet ê ku pê re Allah *azze we celle* bû. Bêguman tenê Allah e alîkar û ê hîdayet dîde. Allah di destpêka ayetê de li Nebî *aleyhisselam* emir dike û dibêje vê ayetê ji qewmê xwe re bixwîne:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ

"*Ji wan re peyama Nuh bîxwîne ku wî ji qewmê xwe re wiha gotibû...*"⁷

Hud *aleyhisselam* jî li dijî qewmê xwe çik sekinî bû. Qewmê wî di nav însanan de kesên herî qewî û dijwar bûn. Bi semaxeke weke çîya li dijî wan li berxwe dida û mucadele dikir. Wî dûr ketina xwe yê ji şirka wan bi eşkerekî îlan dikir û ji qewmê xwe re wiha digot:

إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَأَشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ.

مِنْ دُونِهِ فَكَيْدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنظِرُونِ

"... *Ez Allah şahid digirim , hûn jî şahid bibin ku ez ji şirka we berî me. Ji xeynî wî (tiştê ku hûn îbadetê li wan dikin ez ji wan dûr im). Heydê hûn hemû ji min re dafikan deynin. Paşê qet muhletê jî nedîn min.*"⁸

Tiştêki pir balkêş!

Hud *aleyhisselam* tenê bi serê xwe bû. Bi vê tenê bûna xwe ji wan re wiha digot: Bi zilamên xwe û bi leşkerên xwe û bi îlahên xwe yên batil û sextekar re ji bo min kemîna deynin!..

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ
بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

"*Mîn xwe spartîye Allah ê hem Rabbê min hem jî Rabbê we ye. (Çimkî) tu heyîniyekî dîmeşe tune ku*

6. 10/Yûnus, 71

7. 10/Yûnus, 71

8. 11/Hud, 54-55

*ji perçema/ji nasiyeta wî negirtibe. Bêguman Rabbê min li ser rêya rast e."*⁹

Carekî din li van rebenokên ku gotinên Seyîd Qutub *rahimehullah* ji ser zimanê xwe kêmanakin binêrin! Tam tersê menheca pêxemberan ji wan taxûtên ku ji şerîeta Allah *azze we celle* rüvergerandine re ji bo xweş kirina dilê wan bi hev re di pêşbaziye de ne. Seyîd Qutub der heqê van ayetên di sûreya Hûd de wiha dibêje:

Ev gotin di navbera Hud û qewmê wî de danezanekî serhildanê bû. Lê belê heta wê rojê jî wî xwe mirovek ji wan û wek birayê wan dihesiband. Lê bi van gotinên dawî bi eşkerekî li hemberî wan serî radike. Ji ber ku rêyekî ji xeynî rêya Allah *azze we celle* qebûl dikin û dişopînin êdî ji sekna di navbera wan ditirse. Ha ev gotinên bi mêrxasî vîya nişan dide ku êdî bihevrebûna van herdû terefan ne mimkun e. Lewre di navbera wan de benda aqîdeyê bi temami qetîyaye.

Di vê navberê de Hud *aleyhisselam* meydan xwestina xwe, pégavekî pêşdetir ve dibe û zeximtir dike. Allah *azze we celle* şahid digire ku; têkilîyên navbera xwe û qewmê xwe biriye û ji wan veqetîyaye û bi wan re tu eleqa wî nemaye. Piştêrê ve biryara/qerara xwe li rûyê qewmê xwe dide û wan jî dike şahidê berî bûna xwe yê ji wan. Her wiha xixxuya derxist hole ku naxwaze wekî yek ji wan û di nava wan de heyata xwe bidomîne. Dixwaze ew bizanibin ku ji aqûbeta wan jî ditirse.

Meydan xwestina Hud *aleyhisselam* bi rastî însana kaşî heyretê û sawgirtinê dike. Sebebê vê jî ev e. Çimkî ew tenê bi serê xwe ye. Digel vê tenêbûna xwe li hemberî qewmekî serhişk û fêmkor disekine. Qewmê li hafa wî, ew qas cahil bûn ku bawerîya wan bi vê dihat ku, ji pût û pelatên wan pûtek dê lê bixe û ji ber vê yekê dê Hud -aleyhisselam- aqlê xwe winda bike! Digel vê yeke bi vê jî bawer bûn ku banga aqîdeya tewhîdê, tewşîtiyekî ku enceq bi çalexwarîyê bê pêkanîn e. Va qewmekî ku zêde itîmadê bi îlahên xwe yên şapînozî tinin. Hud -aleyhisselam- bi serfirazî li dijî vê qewmê hiçhilorî sekinîye. Li wan diqîrîne û dibêje ku ev bawerîyên we rêşaşîyeke bûdeletî (xevîkî) ye. Qîrîn û azirandin, û xeyidîn û meydan kirin...

Û rakirina hêrsa wan, egîdîyeke ku însana sewqê sawgirtinê û heyretê dike. Jî bo ku amadehîyekê bike mûhlet dayîna wan jî naxwaze. Nabêje de bila hêrsa wan deyne. Di heman demê de wan re tenê û rûbirû dimîne. Hetanî ew bixwe di ser wan de diçe.

Di her dewrî û li her cihî de da'wetvanên ku da'weta dinê Allah *azze we celle* dikin hewceye li ber vê menzereya ku çav li berê venabin de bisekine û hûr û kûr bifikire.

De em bifikirin ku Hud *aleyhisselam* yek mirok tenê bi serê xwe bû. Muwahhidên li der dora wî hingî tilîyên /pêçiyên destekî bûn. Li hemberî wî qewmekî aşûn û dewlemend û ji hêla şaristanî ve di wê dewrê de yê herî bipêşketî hebû. Mirovên wê qewmê zordestên har û aşûn bûn li dijî wan kesên ku diketin destê wan re bêrehm bûn. Ew nîmetên di destê wan de hişê serê wan biribû. Qesr û qisûrên wisan çekiribûn ku wan ji xwe re digotin qey bêdawî/ebedîyên dê li dinyayê bimînin.

Li piştê wê cesareta li hemberî vê qewmê îman, ewlehî û dilfirehî hebû. Menba' û çavkanîya vê egîdîyê; îman anina Allah û hêvîdariya weadên wî û pêewlebûna piştgirîya wî bû:

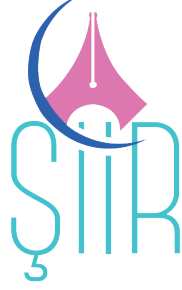
إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبُّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ
بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

*"Min xwe spartîye Allah ê hem Rabbê min hem jî Rabbê we ye. (Çimkî) tu heyînîyekî dîmeşe tune ku ji perçema/ji nasiyeta wî negirtibe. Bêguman Rabbê min li ser rêya rast e."*¹⁰

Dawîya Beşa (6.) Şeşemîn (Dê berdewam bibe, îñaallah)

9. 11/Hud, 56

10. 11/Hud, 56



Tamam mı?

Unutma, tez geçer zulmün ezası
Sabretmeyi bileceksin; tamam mı?
Yiğide ar değil bahtın kazası
Hakk'a teslim olacaksın; tamam mı?

Geri dönmek yoktur güneş doğmadan
Rahmet nuru karanlığı boğmadan
Hakikat yolunda boyun eğmeden
Gerekirse öleceksin; tamam mı?

Yenilir mi inanmışın imanı?
Böyle bir gerçeğin olmaz gümanı.
İnşallah başlarsa hesap zamanı
Haklarından geleceksin; tamam mı?

Yolumuz her zaman Allah yoludur
Bu yoldaki ölüm oğul balıdır
Hak, haklının en mukaddes malıdır
Vermezlerse alacaksın; tamam mı?

Uyuşukluk şifa bulmaz illettir
Korkaklık en adi en pis zilletir
Adalet ne güzel ne hoş nimettir
Hep doğruyu bulacaksın; tamam mı?

Yalana hayır de gerçeğe evet...
Mücadele şarttır, kalsan da tek fert
Bir de ötesi var buranın elbet
Nasıl olsa güleceksin; tamam mı?

Abdurrahim KARAKOÇ

Fitoterapi

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.net

Bitkilerin tüketiminde dikkat etmemiz gereken hususların olduğunu çok iyi bilmeliyiz. Yani bir ilacın bitkilerden oluşmuş bir kür olması onun masum olduğu, insan vücuduna zarar vermeyeceği anlamına gelmez.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Bir önceki yazımızda geleneksel ve tamamlayıcı tıpta verilen Fitoterapi eğitimi ele almıştık.

Birkaç bitkiyi tanıyıp nelere faydası olduğunu bilmekle hastalıklara yaklaşımın, hastaların umutlarıyla oynamak olduğunu ve bitkiyi bilmekle beraber hastalığın da pato-fizyolojisine vakıf olmak gerektiğini bazı örnekler üzerinden anlatmıştık.

GETAT ile hekimlere verilen Fitoterapi eğitiminde kullanılan preparatların bir standarda binaen hazırlanıp hastalara takdim edildiğini vurgulamıştık. Dolayısıyla bu, fitoterapist hekimler dışında kimsenin bitkiler âleminde kullanılmaması gibi bir kanaat oluşturabilir. Elbette ki, bu böyle değildir. Hastalıkları iyileştirme adıyla verilen bitki kürleri ile bitkilerin içeriğindeki şifa vesilesi olan etkenden istifade etmek aynı şeyler değildir. Örneğin, incir meyvesini herhangi bir hastalığı iyileştirmek için tüketmek ile incirin lif oranından faydalanıp sindirimi kolaylaştırmak için tüketmek farklı şeylerdir.

Bu yazımızda bitkilerin bilinçli tüketilebilmesi için bazı hususları ve çok kullanılan bazı bitkilerin faydalarını ele alacağız, inşallah.

Bitkilerin Tüketimiyle Alakalı Öneriler

Yukarıda da değindiğimiz gibi, bitkilerin tüketilmemesi gerektiğini ileri sürmüyoruz. Elbette ki bitkilerden yapılmış kürler tüketilebilir, lakin bitkilerin tüketiminde dikkat etmemiz gereken hususların olduğunu çok iyi bilmeliyiz. Yani bir ilacın bitkilerden oluşmuş bir kür olması onun masum olduğu, insan vücuduna zarar vermeyeceği anlamına gelmez. Özellikle kısa dönemde oluşan ve üzerinde çok araştırılmamış hastalıkların gelişigüzel bir biçimde bitki kürleriyle çözümlenmeye çalışılmasının istenmeyen birçok sonucu doğurabileceğini çok iyi bilmeliyiz.

Genel olarak el altında tutabileceğimiz bir kaynak kitabın olması ve en temel bazı bitkilerin özelliklerini, kullanılmaması gereken dönemlerini öğrenmeyle biraz da olsa bitkiler hakkında bilgi edinilmesinde fayda vardır. Böylece evdeki diğer bireylerin de bilhassa çocukların böyle bir kültürü edinmesini sağlamış oluruz.

Bazı bitkilerin kullanılmayacağı zamanları iyi bilmek gerekir. Örneğin gebelikte maydanoz tüketmenin ya da düzenli ilaç kullanan birinin greylift tüketmesinin çok ciddi zararları olabilmektedir. Özellikle vücut hassasiyeti veya bağırsak problemi ciddi boyutlarda olan kişiler bitkisel denilen takviyelerin her türlüüne itina ile yaklaşmalıdır. Bu hastalarda bitkinin kullanımından hemen sonra vücutta olumsuz tepkiler (kaşıntı, ciltte kızarıklık, akciğerde balgam, baş ağrısı vs.) oluşabiliyor, bu durumlar bitkinin tüketiminden çok sonra olduğunda ise çoğunlukla bitki tüketimi ile bağdaştırılmıyor. Bitkisel denilip zararlı olabileceği insanın aklına bile gelmiyor. Bazı durumlarda başkasına yarayan bir bitki bir başkasına zararlı olabilmektedir.

Bununla birlikte yabancı olarak doğada yetiştiğine kanaat getirdiğimiz örneğin; kekik, madımak, böğürtlen, kuşburnu veya ilaçlanmadığını bildiğimiz bir bahçeden toplanmış meyvelerden yapılan kışlık kompostolar, dondurulabilen veya kurutulan meyveler/sebzeler, toplanıp kurutulmuş maydanoz, reyhan, nane evde bolca bulundurulup tüketilebilir.

Genel olarak bitkiler aç karnına ve düzenli tüketildiğinde daha etkili olmaktadır. Örneğin, kuşburnunun cildi canlı tutmasını sağlamak isteyen birinin evinde kuşburnu çayını düzenli içmesi gerekir. Bitkilerin

temin edilirken poşet/sallama çay veya öğütülmüş olmamasına, evde bir yılı geçkin bitkilerin kullanılmamasına dikkat edilmesi gerekir.

Soğan ve Sarımsak

Soğan ve sarımsağın en önemli etkilerinden birkaçını yazacağız. Enfeksiyon hastalıkları üzerinde çok etkilidir. Vücudu serbest radikallere karşı koruyarak bağırsak ve midede oluşan enfeksiyonlara karşı faydalıdır. Gaz problemi için etkilidir, sindirim sistemi

Kısa dönemde oluşan ve üzerinde çok araştırılmamış hastalıkların gelişigüzel bir biçimde bitki kürleriyle çözümlenmeye çalışılmasının istenmeyen birçok sonucu doğurabileceğini çok iyi bilmeliyiz.

ile alakalı gelişen diğer hastalıklara karşı da fayda sağlar. Kalp krizi riskini azaltır, kulak iltihaplanmasına iyi gelir, bağırsak parazitlerini temizler, vitamin ve mineral bakımından zengindir.

B, C vitamini ve potasyum açısından iyi bir kaynak olan soğan/sarımsak bu etkisi sayesinde kalp hastalıklarına da iyi gelir, kanı temizleyici özelliği vardır.

Nezle, grip gibi solunum hastalıklarında çok etkili olup solunum yollarını ciddi anlamda koruyarak bu alanda meydana gelebilecek enfeksiyonları giderir,

Yemek sonrası ağızımızda koku kalmasın diye ağızda biraz bekletilen karanfilin ilk faydası, içeriğindeki zengin lifler nedeni ile ishal tedavisinde oldukça etkili olmasıdır.

Ancak öncelikle ishal yapan neden bulunmalı ve ishal yapan neden tedavi edildikten sonra hastayı rahatlatmak için karanfil kullanılabilir.

öksürük için şifa kaynağı olan soğan suyu kaynatıldıktan sonra bal ile karıştırılarak içilebilir.

Soğanın burun kanamalarında durdurucu etkisi vardır, soğandan ufak bir parça kesilerek buruna uygulandığında kanamayı durdurabilir.

Soğan saç ve cilt sağlığı için de önemli bir besin olup böcek sokmaları ve yanık tedavisinde kullanılabilir, mikrop kırıcı özelliği ile hücre yenilenmesini sağlar ve tedavi sürecini kısaltır.

Sarımsak demir eksikliğine bağlı oluşan kansızlıkta etkilidir.

Çörek Otu

Düzenli tüketimiyle bağışıklık sistemini kuvvetlendirir. Kanser hücrelerine karşı koymada bedene güç verir. Allah Resûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*: "Ölüm dışında hiçbir hastalık yoktur ki, çörek otunda onun için bir deva bulunmasın." ¹ buyurmuştur.

Karanfil

Yemek sonrası ağızımızda koku kalmasın diye ağızda biraz bekletilen karanfilin ilk faydası, içeriğindeki zengin lifler nedeni ile ishal tedavisinde oldukça etkili olmasıdır. Ancak öncelikle ishal yapan neden bulunmalı ve ishal yapan neden tedavi edildikten sonra hastayı rahatlatmak için karanfil kullanılmalıdır. Böyle bir durumda karanfil ortadan ikiye bölünüp bütün olarak yutulmalıdır.

Ağızdan çiğnenerek alındığı zaman bulantı ve kusmalara iyi gelir, altta yatan bir nedeni yok ise karanfil sabah bulantıları için kullanılabilir.

Yemeklerden sonra şişkinliği olan hastalarda oldukça etkilidir ancak dikkatli kullanılıp fazla alınmamasına dikkat edilmelidir. (Aksi takdirde mide asit salgısını artırır.)

Kalp damar hastalıklarına iyi gelir, ailesinde kalp hastalığı riski taşıyanların günlük olarak tüketmeleri önerilir.

Diş ağrılarını azaltmak ve ağız içi apseleri kurutmak için karanfil yağını ilgili bölgeye damlatmak çok etkili olacaktır.

Aspirin kullananlar dikkatli tüketmeli, karanfil yağı ağızdan içilmemelidir.

Hamile ve emzirenler günlük üç-dört adetten fazla tüketmemeli ve karanfil yağını (diş üstüne damlatmak dışında) kullanmamalıdır.

Zerdeçal

Çok güçlü bir iltihap bastırıcı olarak kabul edilmektedir. İçeriğinde yoğun vitamin ve mineraller barındırır. Kan şekerini düzenlediği gibi şeker hastalığının oluşmaması için vücudu korur, biiznillah.

Duamızın sonu; âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

¹.Buhari, Müslim

İran ile Suriye rejimi İsrail düşmanlığı üzerinden İsrail'i hizmet etmiş oldular. Şimdi yol çatındalar. Tamam mı yoksa devam mı? İran'a açılan alan daralsa, tanınan rol azalsa da Ruslar devam diyor.

İRAN-İSRAİL-SURİYE İlişkilerine Bir Bakış

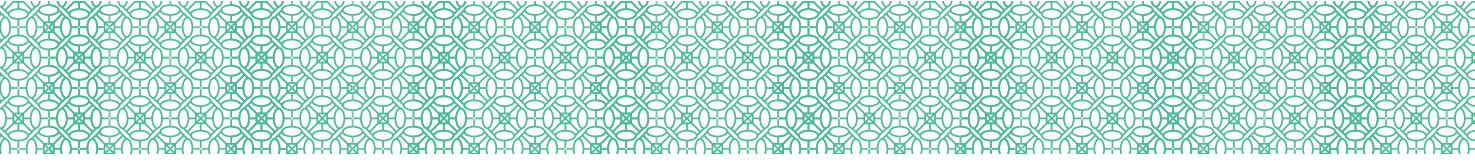
Mustafa ÖZCAN

Durun! Siz, Kardeşiniz!

"Neşeli Günler" isimli, Türk sinemasında klasik hâline gelmiş filmde, birbirini tanımayan, boşanmış ailelerinden ötürü yıllarca ayrı yaşayan iki kardeş, aynı kızın erkek arkadaşı olurlar. Kardeş olduklarını bilmeden aynı kızla birlikte flört ettiklerini fark edince kavgaya tutuşurlar. Araya girmeye çalışan Ziya Amca (Şener Şen) bağırarak onları ayırmaya çalışır: "*Kardeşin ulan o senin, kardeşin!*" Şimdi beyaz perde yerine uluslararası sahnede Suriye üzerine İsrail ile İran kapışması nedeniyle aynı rolü Mihail Bogdanov oynama durumunda kaldı. İkisi arasında çıkan sürtüşme ve niza faslında Ziya Amca veya Şener Şen'in yerini Rus Dışişleri Bakanı Sergei Lavrov'un Yardımcısı Mihail Bogdanov almış görünüyor. Sputnik Haber Sitesinin servis etmiş olduğu bir haberde Bogdanov esasında İsrail ile İran arasında birçok ortak yön ve çıkar bulunduğunu ve bunu akıllarından çıkarmamaları gerektiğini ifade etmektedir. Her iki tarafın da terörle (Sünni) mücadele ettiğini ve dolayısıyla ortak bir zemin ve noktalarının bulunduğunu ifade etmektedir. İran'ı İsrail'e pazarlayan Bogdanov aslında malumu ilam etmiş durumda. O da şudur: İran'ın Suriye'deki varlığı İsrail'e zarar vermez.¹ İsrail'i bugüne kadar dizginleyen zaten bu denklem ve değerlendirme olmuştur. Suriye Devrimi öncesinde birinci tehdit olarak İran'ı gören İsrail, halk hareketiyle birlikte düşman değerlendirmesini güncellemiş ve İran'ın yerine Suriye halkını geçirmiştir. Nitekim, İsrail'in stratejik aklı Amus Gilad gibiler Sünni tehdidin ağır bastığını söylemeye başladılar.

1. <https://arabic.rt.com/features/954060>





Aynı doğrultuda İsrail'in Atlantik ötesi dostları Daniel Pipes gibiler de Esat'ı Stalin, başsız hatta kimsesiz oldukları halde Sünnileri ise Hitler yerine koyarak tercihlerinin Stalin'den yana olduğunu söyleyecektir. Şimdi İsrail yeni bir dönemde ve gelişmelere göre yeni bir değerlendirme yapacak. İşte bu noktada Bogdanov eski denklemi hatırlatıyor. İsrail açısından İran'ın tehdit olmaktan ziyade Sünni yoğunluğa karşı emniyet supabı olduğunu hatırlatıyor.

Rusya hâlâ Sünniliğe karşı Safevi-Siyonist ortaklığından medet umuyor, devamına ihtiyaç duyulduğuna inanıyor. Daha doğrusu bütün bölgesel güçleri

İsrail'den sonra Rusya da miadı dolana, kullanım tarihi bitine kadar İran'ı kullanacak. İsrail, çıkarları ve tarihi nefreti gereği bölgeye ve bölge insanına yönelik Pers nefretini kullanıyor.

Esat ise çantada keklik. İsrail, Esat'a hiç karşı olmadı. Sadece kendi düşmanlarını ve İsrail'in düşmanlarını temizlemesi için ön açtı.

kendi lehine kullanmaya çalışıyor. Hepsine ayrı ayar veriyor. Suriye'de İran'ın nüfuzunu azaltmaya çalışırken suyu geçerken at değiştirmek de istemiyor. Kısaca İranlılardan erken bir biçimde, ihtiyacını tam savmadan kurtulmak istemiyor. Bu nedenle de İran kartını hala elinde tutuyor. Buna mukabil İsrail'e ihtiyacı daha büyük. Bu açıdan İsrail vuran, İran ise vurulan taraf. Avrupalılar İran'ı yeni ambargolardan kurtarmaya çalışırken Putin de bu görevi İsrail'den bekliyor. Ukrayna nedeniyle kendisine uygulanan ambargoyu İsrail üzerinden veya İsrail'in ABD'deki hatırlı dostları üzerinden kırmaya, aşmaya çalışıyor. İran Suriye'de zayıf halkayı temsil ediyor. Bununla birlikte Rusya'nın araçlarından birisi. Pençelerini sökse de tam olarak vazgeçmiyor. Esat da İsrail'in

gözdesi haline geldi. En değerli diktatör veya diktatörlerin gözdesi ve hası. Esat'ın İran'dan ziyade Rusya'ya daha yakın durması İsrail'le ortak zemini güçlendiriyor. Haaretz gazetesinden Zvi Bar'el'in bu yönde yazmış olduğu makale büyük akisler uyardı. Zira doğruyu aksettirmektedir. *"Syria's Assad Has Become Israel's Ally"* başlıklı makalesi gerçeği bütün çıplaklığıyla yansıtıyor. Esat'ın İsrail'in stratejik müttefiki haline geldiğine değiniyor. Esasında hiç düşman olmamışlardı, bilakis 1974 yılından beri Suriye rejimi ile İsrail ortak. 2012 yılında İsrail bir değerlendirme yaparak zayıflayan Esat'ın kendileri açısından tercih nedeni olduğunu görmüşler; ötesinde hayati olduğuna kanaat getirmişlerdi. Altıncı hisleri yanılmadı. Dayıoğlu Rami Mahluf da İsrail'in güvenliğinin bekçisi olduklarını hatırlatmıştı.

Mısır'da yayın yapan Suudi destekli Nas Tv bir yayınında, dede Süleyman Vahş ve Esat ailesinin İsfahan göçmeni dönme aile bir olduğunu ileri sürmüştür. Bir uzmana dayandırdığı haberinde aileyi İsfahan'dan Kardaşa'ya göç etmiş Yahudi kökenli bir aile olarak tasvir etmektedir.² Kimileri ise ailenin Ahvaz/Muhammere göçmeni bir Batini aile olduğunu ileri sürmektedir. Kimileri de Hanakin göçmeni Yezidi bir aile olduğu tezini savunmaktadır. Rivayet muhtelif amma cümlelerin maksudu bir! İsrail'e hizmet etmek için illa da Yahudi bir kökenden gelmeye gerek yok. Nice Yahudiler İsrail'e hizmet yerine yük olmuşlardır. Bununla birlikte Yahudi liderleri arasında bile Esat çapında İsrail'e hizmet eden ya nadir vakadır ya da çıkmamıştır. Bununla birlikte Arafat'tan Nuri Maliki, Kaddafi, Sisi'ye kadar bir sürü Arap lideri için Yahudi yakıştırmasında bulunulmuştur.

Salman Masalha adlı Dürzi asıllı İsraili yazar bir defasında Beşşar Esat'ı, İsrail'in kralı olarak tanımlamıştır. Masalha'ya göre bütün Arap diktatörlerinin favorisi Esat'tır ki İsrail'in kralı olarak tanımlanabilir.³ Esat, "düşmanlar" arasında barınmış ve düşman kardeşler gergefinde İran ile İsrail'e dayanarak ayakta kalabilmiştir. Esat, İran-İsrail gergefinden beslenmiştir. Bugün İsrail, 'öküz öldü, dostluk bozuldu' dese de Bogdanov hala Sünni tehlikenin geçmediğini ve dolayısıyla dostluğun baki kaldığına inanıyor.

2. <https://www.timesofisrael.com/assad-is-a-jew-claims-egypt-tv-guest/>

3. <https://www.haaretz.com/1.5143651>

Suriye'de İran-İsrail muvazaa hattı kurulmuştur. Rusya bu hattın aktif kalmasını istiyor.

İsrail ikinci olarak Suriye'ye karşı kaypaklık politikası izlemiştir. İran'ın arkasına saklanmıştır. Daha doğrusu kirli işlerini İran'a yaptırmış ve kendisi kenara çekilerek, seyrederek 'temiz imajını' korumasını bilmiştir. Ayrıca iç denkleme, kendi arasında iyi adam kötü adam rolü kurgulamış Lieberman vampirin yani Esat'ın ayakta kalmasını isterken Netanyahu ve onun kanadını temsil edenler hiç tasrih etmeden ima yoluyla Esat'ın gitmesi gerektiğini söylemişlerdir. Bununla birlikte gerçek niyetleri daima Esat'ın kalmasından yana olmuştur. Fiili politikalarını da o yönde imal etmişlerdir. Muhaliflerin kazanmasını hiç istememişlerdir. Muhalifler 2012 yılından beri bu gerçeği görmüşler, idrakinde olmuşlardır. ABD'nin eski Şam Büyükelçisi Richard Ford'un dediği gibi Obama idaresi muhalifleri sadece oyalamış ve kandırmıştır. İsrail de Esat'ı istemiyor gibi yapmış ama alttan alta kalması için çalışmıştır. Obama'nın danışmanlarından ve siyasi mutfak ekibinden Ben Rhodes 'The World as It Is: A Memoir of the Obama White House' adlı hatırat kitabında değindiği gibi Obama idaresi 2013 yılında Esat rejiminin kimyasal silahlar kullanmasına karşı askerî karşılık vermekten imtina edince bu rejimin kalmasına yeşil ışık yaktığı anlaşılmıştır. İsrail hükümetinin yaklaşımı da Obama'nın yaklaşımını perçinlemiştir. Esat'ın yerinde kalması için Obama idaresi nezdinde ikna çabalarında bulunan isim İsrail'in eski Washington büyükelçisi Itamar Rabinovich olmuştur.

Ben Rhodes hatıratında, ayrıca Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Suriye politikası konusunda Obama'ya yüklendiğini ve kaypaklığını yüzüne vurduğunu kayda geçirmiştir. Bu yüzden görüşmelerin gergin bir atmosferde, havada geçtiğine tanıklık etmektedir.

Mürsi'den sonra Sisi idaresi Esat'la aynı gemide olduklarını ilan etmiştir. Keza baştan beri Cezayir, Irak ve Lübnan hükümetleri Esat'ın kalmasından yana olmuştur. Önce Esat'ın gitmesi gerektiğine inanan Ürdün Kralı İkinci Abdullah ise süreçte çok tavır değiştirmiş ve sonuçta Esat ile yeni bir sifтах yapmaya razı olmuştur. Bu taze başlangıç fikri Suudi idaresini gücendirse de gecikerek de olsa bu kata dahil olmuşlar, zımnî olarak aynı noktaya gelmişlerdir. Nasrallah bu yönde bir paylaşımda bulunmuş ve

Suudi Arabistan'ın gizli ulaklar vasıtasıyla Şam rejimine mesaj gönderdiğini; İran'ı terk etmesi halinde Esat rejiminin bekası noktasında bir çekincelerinin kalacağını ifade ettiğini aktarmıştır. Suudi Arabistan'ın telkinlerine aldırmayan, kulak asmayan Esat yönetimi İsrail'in tehditlerini ciddiye alıyor, boyun eğiyor. Bu nedenle de İranlı Parlamenter Behruz Bünyadi gibiler Esat'ı nankör olarak nitelendiriyorlar. Putin ile Esat'ın flört halinde olduğunu söyleyen İranlı Parlamenter Behruz Bünyadi Esat'ın Suriye'de kendilerini satacağını ifade etmektedir. Suudi Arabistan'ın havucuna ikna olmayan Esat İsrail'in sopasına boyun eğiyor.

Bununla birlikte Suriye'de orkestra şefi konumunda olan Putin şimdilik İran'dan vazgeçmiyor ve herkese rol biçiyor.

İkinci bir emre kadar Putin ve Rus idaresi, İran'ın nüfuzunun ve askerinin Suriye'de daralarak da olsa kalmasından yana.¹ Bu şu demek: İsrail'den sonra Rusya da miadı dolana, kullanım tarihi bitine kadar İran'ı kullanacak. İsrail, çıkarları ve tarihi nefreti gereği bölgeye ve bölge insanına yönelik Pers nefretini kullanıyor. Esat ise çantada keklik. İsrail, Esat'a hiç karşı olmadı. Sadece kendi düşmanlarını ve İsrail'in düşmanlarını temizlemesi için ön açtı. Sonuç itibarıyla, İsrail Suriye halkının dağıtılmasıyla demografik baskıdan kurtulmuştur. Esat da kendi düşmanlarından kurtulmuştur. Suriye halkı cebren ve hile ile "ağıla" yeniden geri sokulmuştur. Şimdilik durum öyle görünmektedir.

Robert Fisk da ABD ve NATO'nun Esat'ı devirmekten vazgeçtiğini yazmıştır. Filistinli gazeteci Macid Azzam'ın ifadesiyle NATO ile ABD ne zaman ve nerede Esat'ı devirmek istemiştir? Robert Fisk herhalde dinazor rüyaları veya hayalleri görüyor olmalı!

Sonuç itibarıyla, İran ile Suriye rejimi İsrail düşmanlığı üzerinden İsrail'i hizmet etmiş oldular. Şimdi yol çatındalar. Tamam mı yoksa devam mı? İran'a açılan alan daralsa, tanınan rol azalsa da Ruslar devam diyor...

Volkan gibi yeniden harekete geçen İran halkı ise: "Her gün Aşure her yer Kerbela" diyor.

1. <https://www.alaraby.co.uk/politics/2018/7/4/>

Hilafetin İlgasının Arka Planı

Bedirhan EREN

Hilafet müessesesinin başta İngilizler olmak üzere batılılar ve Osmanlı coğrafyasında en örgütlü güç haline gelen İ.T.(İttihat ve Terakki) artıklarıyla ilga edilmesi, altı yüzyıl boyunca İslâm'ın bayraktarlığını yapmış olan Osmanlı Devleti'nin yıkılışından daha fecidir.



Kitabın Künyesi

Kitabın Adı: Hilafetin İlgasının Arka Planı

Kitabın Yazarı: Mustafa Sabri Efendi

Çeviren: Oktay Yılmaz

Yayınevi: İnsan

Basım Tarihi: 2017 (Onuncu Baskı)

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa Sayısı: 146

Cilt/Kâğıt: Ciltsiz, 2. Hamur

Yazara Dair

1869 yılında Tokat'ta dünyaya gelen Mustafa Sabri Efendi, öğrenimine memleketinde başlamış, on yaşına geldiğinde de hafızlığı bitirip bir müddet sonra İstanbul'a giderek Meşihat-ı İslâmiyye'de Gümülcineli Ahmed Âsım Efendi ile Mehmed Âtîf Efendi'nin talebesi olmuş ve icazet almıştır. 1896 yılında Beşiktaş Âsâriye Camii imamı oldu. 1898 yılında II. Abdülhamid'in katıldığı huzur derslerine en genç üye sıfatıyla iştirak eden

Mustafa Sabri Efendi, bu derslere on altı sene devam etmiştir. 1908 yılında II. Meşrutiyet'in ilanından sonra ise Tokat mebusu olarak Meclis-i Meb'ûsan'a girmiştir. O sıralarda Cem'iyet-i İlmîyye-i İslamiyye'nin başkanlığına seçilir ve yine bu cemiyetin çıkardığı Beyânü'l Hak dergisinin başyazarlığını yapar. Yakın tarihin en önemli yayınlarından olan bu dergi tam yüz seksen iki (182) sayı devam etmiştir. Mustafa Sabri Efendi, İttihat ve Terakki cemiyetine muhalif olur ve daha önceden Miralay Sadık Bey ve arkadaşları tarafından kurulmuş olan Hürriyet ve İtilâf Fırkası'na katılır. Onlara katılmasının nedeni ise, ayrıca yeni bir fırka kurup da tefrikaya sebep olmamaktır. Mustafa Sabri Efendi bir müddet sonra, bu fırkaya katıldığı için çok pişman olur ve ayrılır.

1913 Bâb-ı Âli baskını, iktidarın sert tutumu ile İttihat ve Terakki Partisi'ne mensup olanların kendisinin peşine düşerek öldürmeye teşebbüs etmeleri sonucu Mustafa Sabri Efendi'nin başı, İttihatçılarla ciddi manada derde girmiştir. 1918 senesinde kurulan Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye üyeliğine atanır. Hürriyet ve İtilâf Fırkasının iktidara gelmesi sonucu Mart 1919 tarihinde I. Damat Ferit Paşa kabinesinde şeyhülislam olur. 1920 senesinde II. Damat Ferid Paşa kabinesinde ikinci defa şeyhülislâmlığa getirilir ve Şûrâ-yı Devlet reisliğine vekâlet eder.

Hayatının son otuz iki yılını Kahire'de (Mısır) geçiren Mustafa Sabri Efendi, dinî ve ilmî hizmetlerini orada da sürdürüp ders vermeye devam etmiş ve birçok eser telif etmiştir.

İslam'a hizmet adına yerinden, yurdundan, makam ve kazanımlarından olup sürgün hayatı yaşayan Mustafa Sabri Efendi, çilelerle dolu bir ömür geçirmiştir.

7 Recep 1373 (12 Mart 1954) tarihinde Kahire'de vefat etmiştir.

"Baş Düşer, Gövde Yıkılır, Üzerine 'Leş Kargaları' Üşüşür!"

Kitap, Mustafa Sabri Efendi hakkında ve kendi döneminde gayrimillî akımlara karşı sergilediği mücadelede dair fikir verici uzun bir girizgâhla başlıyor. Bu girizgâhta kitabın yazıldığı dönem üzerinden epeyce uzun bir zaman geçmiş olmasından dolayı metnin daha iyi anlaşılması amacıyla o dönemin

önemli şahsiyetleri, siyasi örgütlenmeleri ve önemli olayları hakkında da bilgiler verilmektedir. Yayınlanmanın önsözünde de eklendiğinde kitap toplamda iki yüz otuz sekiz (238) sayfaya ulaşmaktadır.

Osmanlı'nın son şeyhülislamı olarak bilinen Mustafa Sabri Efendi, hilafetin sona eriş sürecini kendi memleketinden uzakta gözlemiştir. Birçok vesileyle dile getirdiği gibi, Hilafet müessesesinin başta İngilizler olmak üzere batılılar ve Osmanlı coğrafyasında en örgütlü güç haline gelen İ.T.¹ artıklarıyla ilga edilmesi, altı yüzyıl boyunca İslam'ın bayraktarlığını yapmış olan Osmanlı Devleti'nin yıkılışından daha fecidir.

Birinci Dünya Savaşı'nın galibi devletlerin nasıl oluyor da İzmir'de M. Kamâl'a yenilmiş olmaları meselesi Şeyh Mustafa Sabri'nin kitapta ifşa ettiği en önemli sırlardan birisidir.

Zira bu devletlerin İzmir'de M. Kamâl'a öyle efsaneleştirilerek anlatıldığı gibi yenilmiş olmaları akledilir bir şey değildir.

Birinci Dünya Savaşı'nın galibi devletlerin nasıl oluyor da İzmir'de M. Kamâl'a yenilmiş olmaları meselesi Şeyh Mustafa Sabri'nin kitapta ifşa ettiği en önemli sırlardan birisidir. Zira bu devletlerin İzmir'de M. Kamâl'a öyle efsaneleştirilerek anlatıldığı gibi

1. İttihat ve Terakki Cemiyeti Türkçe'de "Birlik ve İlerleme Derneği" anlamına gelmektedir. Batılılar bu cemiyeti "Jön Türkler" yani, "Genç Türkler" olarak adlandırmışlardır.

Osmanlı Devleti'nde II. Meşrutiyet'in ilanına ön ayak olan cemiyet olarak bilinmektedir.

Cemiyetin üyeliği askeri öğrenciler, memurlar ve subaylar arasında da derece yaygındı. M. Kamal Atatürk ve yakın arkadaşı İsmet İnönü de bu cemiyete üyeydi. İ.T. liderleri Enver Paşa, Talat Paşa ve Cemal Paşa Balkan ve Trablusgarp savaşlarının ardından Almanların etkisinde kalmış ve devleti I. Dünya Savaşı'na sokmuştur. Ancak I. Dünya Savaşı Osmanlı İmparatorluğu ile İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin sonu olmuş aynı zamanda

yenilmiş olmaları akledilir bir şey değildir. O sıralarda galip devletler başkentini dahi işgal altında tuttıkları Osmanlı yurdunda istediklerini yapabilecek durumdaydılar. Şeyh M. Sabri'ye göre, İngilizler dahice bir plan yaparak M. Kamal'la anlaşıp İzmir'den çekildiler. Böylece güya ona yenilmiş ve geri çekilmek zorunda kalmışlardı. M. Kamal ise bu vesileyle muzaffer komutan ilan edilmişti. İngilizler de bunun karşılığında Hilafetin M. Kamal eliyle ilga edilmesi gibi paha biçilemez birçok büyük kazançlar sağladılar. Şeyh, İngiliz ve Fransızların İstanbul'dan da M. Kamal'dan korktukları için çekildikleri gibi bir kanâatin de (aynı sebeplerle) yanlış ve hatalı olduğunu belirtmektedir.

Şeyh kitabında İslam ve yönetim meselesinin ayrılmazlığını ve İslam'ı siyasetten ayırmanın gayrimeşru olduğunu güçlü bir şekilde savunmaktadır.²

Şeyh, şu sözleri ümmetin bugünkü haline bakarak yazmış gibidir:

"İnsanı üzen ve kahreden şey, tevhid dinini kökünden kazımak isteyen bu (Kamalist, batıcı ve laik) taifenin, gündüzleyn yıldızları görebilecek kadar keskin gözlerle ve planlarını her türlü tehlikelere rağmen uygulayacak cesarete, atılganlığa ve hızlılığa sahip olmalarıdır. Batılarına sarılma hususunda birbirleriyle yardımlaşma ve dayanışma içindedirler."

Kamalist yönetimin Fransız Devrimi'ni taklit ederek hilafeti hükümetten soyutlaması, şer'i mahkemelerin kapatılması, kadın ve erkek arasındaki mahremiyetinin kaldırılması, kavmiyetçi (Turancı) fikirlerin yaygınlaştırılması, tevhid dininden irtidat, eski Türk putu bozkurtun yeniden ihya edilmesi ve mürted yönetimin İslam'a aykırı uygulamaları Şeyh Mustafa Sabri'nin kitapta üzerinde durduğu diğer önemli hususlardır.

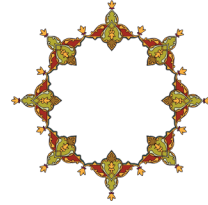
Kitaptaki aktarımlarından anlaşıldığı üzere Mısır'daki ulema ve aydınlardan birçoğunun, hilafeti ilga ederek ümmeti başsız bırakan Türkiye'deki laik Kamalist yeni yönetime destek verip onları övmeye ısrarla devam etmelerini Şeyh Mustafa Sabri kabul edilemez olarak değerlendirmekte ve söz konusu kesimleri şiddetle tenkit etmektedir.

"Onların şerrinden bunca sakındırmama rağmen, hâlâ ülkemizdeki laiklik belasını görmeyenler, bilerek veya bilmeyerek onlara ve sapık ilkelerine destek olanların, yardım edenlerin artık hiçbir geçerli mazaretleri olamaz."

"Milletimizin (ümmetin) insanları çeşit çeşittir. Zalim kana doymaz; halim ise, zalimleri yendiği zaman onlara benzememek için onlara kesin bir yenilgi tattırıp katletmekten çekinir. Sonra zalimler tekrar toparlanırlar ve daha şiddetli ve gaddarâne bir şekilde kan dökmeye devam ederler. Bu kısır döngü her seferinde, zalimlerin daha da güçlenmesi ve mazlumların da daha çok ezilmesine sebeptir."

"Hayatımın uzun bir kısmını milletimi uyarmakla ve bu dinsizlik belasına dikkat çekmekle geçirdim. Fakat milletim beni dinlemedi, söylediklerimin gerçekleşeceğine ihtimal vermedi ve gaflet uykusuna devam etti. Bir türlü gözlerini açıp gerçeği göremedi."

... Ve işte, bela ve musibetler sağanak yağmurlar gibi ülkelerimizin ve milletimizin (ümmetin) üzerine yağıyor!"



2. Şeyhin bu konudaki faydalı görüşlerini daha ayrıntılı bir şekilde öğrenmek isteyenler onun "Mevkîf el Akl ve'l-ilm" isimli kitabına müracaat edebilirler.

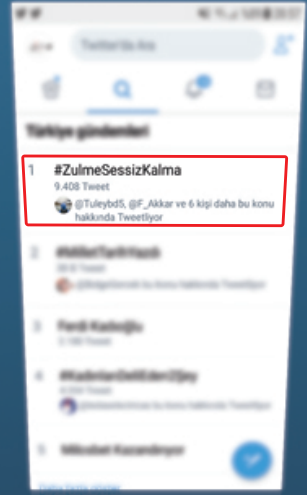
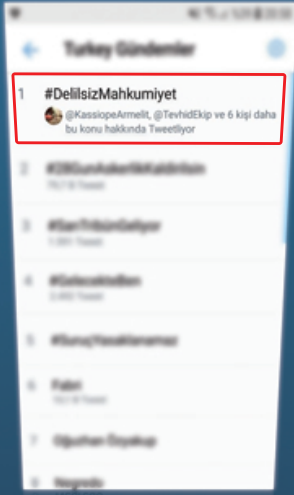
BÜYÜK #HASHTAG ÇALIŞMALARIMIZDAN İZLENİMLER

Temmuz ayının 13, 20 ve 22. günlerinde hashtag çalışmaları yaptık.
20:00 ve 21:00 sonlarında Türkiye gündemine girdik.

Çalışmaya katılım oldukça fazla idi. On binlerce tweet atıldı.

Birçok kişi **'Ebu Hanzala Hoca Suçsuzdur, Hepimiz Ebu Hanzalayız..'**
diyerek kendi videolarını çekip bu hashtag altında paylaştılar.

**Bu vesileyle Hocamızın ve tüm mazlum Müslimlerin haksız yargılanmasına
dikkat çekmeye çalışan Kardeşlerimizin amellerinin Rabbimizin katında bereketlendirilmesini ümit ederiz.**



Ebu Hanzala Hoca

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır.
Kullarımı Müjdele!”
(39/Zümer, 17)



MOBİL UYGULAMA



TEVHİD DERSLERİ



TEVHİD DERGİSİ



TEVHİDİ GÜNDEM



RADYO TEVHİD



ABONELİK İÇİN
tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.net
0545 762 15 15